.Seria LUX a lui Armentrout «te o călătorie captivantă de la început până la sfârşit: *nomairth. nmwi*

UMBRE

O nuvelă din seria LUX
O nuvelă din seria LUX

Iubirea lui o va distruge.

JENNIFER L. ARMENTROUT

LEDA EDGE

Ultimul lucru la care se aştepta Dawson Black era Bethany Williams. Pentru un luxen ca el, o formă de viaţă extraterestră care trăieşte pe Pământ, fetele umane sunt... ei bine, o distracţie. Dar cum luxenii trebuie să-şi păstreze secretă identitatea adevărată, să se îndrăgostească de o fată umană ar fi o nebunie. Periculoasă. Ispititoare. De netăgăduit.

Bethany nu poate nega legătura creată instantaneu între ea şi Dawson. Şi chiar dacă băieţii reprezintă o complicaţie pe care nu şi-o doreşte, nu poate sta departe de el. Totuşi, ori de câte ori privirile li se întâlnesc, ea se cufundă în ochii lui. Fascinată. Vrăjită.

I învăluită în iubire.

Dawson ascunde un secret care va schimba existenţa lui Bethany... şi îi va pune viaţa în primejdie. Dar nici măcar el nu poate să nu rişte totul pentru o singură fată umană. Sau pentru a'scăpa de o soartă inevitabilă precum iubirea însăşi.

„Aceasta este chintesenţa extazului." Wendy Higgins, autoarea romanului *SweetEvll*

„O serie de neratat!''
Samantha Young, autoarea romanului *Pe strada Dublin*

wwvu.edituracorint.ro

Imprint coordonat
de Shauki Al-Gareeb

JENNIFER L. ARMENTROUT

O nuvelă din seria LUX

Traducere din limba engleză de
CLAUDIA ROXANA OLTEANU

U M B R E

LEDA|N^EDGE

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare: Cristina
Gvinda Lector: Liviu Szőke

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a
României ARMENTROUT, JENNIFER
Umbre: Un roman din seria LUX / Jennifer L.
Armentrout; trad.: Claudia Roxana Olteanu. — Bucureşti:
Leda Edge, 2021

I. Olteanu, Claudia Roxana (trad.)

Pentru toţi cei care cred

PROLOG

A trecut o umbră peste dealurile îngheţate, mişcându-se prea repede ca să fie aruncată de ceva de pe acest pământ. Nefiind propriu-zis ataşată de ceva, era clar ce este şi unde se duce. Şi asta ar fi direct spre Dawson Black.

Oh, ce încântare!

Un arum.

Numai gândul la numele lor i-a umplut gura de un gust metalic. Respiraţia i s-a accelerat ca unui drogat care şi-a luat doza preferată. Ei călătoreau întotdeauna câte patru, şi unul dintre ei fusese deja ucis cu o noapte în urmă, aşa că mai rămăseseră trei jigodii unsuroase acolo – şi una dintre ele venea fix spre el.

Dawson s-a ridicat, şi-a destins muşchii, după care şi-a scuturat zăpada de pe blugi. De data asta, arumul venise mult prea aproape de casa lor. Rocile ar fi trebuit să-i protejeze, să emită acele lungimi de undă speciale care îi despart de oameni, dar arumul îi găsise. Se apropiase la o lungime de stadion de unicul lucru pentru care şi-ar fi dat viaţa fără să clipească. în fine, dă-o naibii! Ceva trebuia făcut. Şi acel ceva era să doboare doi

din trei, ceea ce însemna că cel rămas ar fi niţel iritat. Vor să se joace? Foarte bine. Hai să ne jucăm!

S-a îndreptat cu paşi mari spre centrul poienii, Fiind întâmpinat de vântul aspru care îi zbura părul de pe frunte. îi amintea de vârful Stâncilor Seneca, atunci când se urca acolo să se uite în vale. Acolo era mereu frig ca naiba.

Cu pleoapele îngustate, a început să numere de la zece la unu. La cinci a închis ochii şi şi-a lăsat pielea omenească să alunece de pe el, înlocuită de putere pură – o lumină care pulsa cu nuanţe intense de albastru. Când renunţa la forma umană, era ca şi cum şi-ar fi scos nişte haine prea strâmte şi ar fi alergat în pielea goală. Libertate – nu libertate adevărată, fiindcă era limpede că nu erau liberi cu adevărat, dar o senzaţie care se apropia cel mai mult de libertate.

Când a ajuns la unu, arumul trecuse de coama dealului şi se apropia în viteză de el, ca un glonţ care se îndreaptă fix spre creier. A aşteptat până în ultima clipă, s-a dat rapid într-o parte şi s-a răsucit, ferind puterea pe care inamicul o râvnea. Nicio surpriză. Chestia era ca o bombă nucleară la sticlă. Arunc-o şi o să vezi cum face bum.

A lansat un fulger frumuşel de energie spre arum, care l-a lovit în ceea ce părea a fi umărul. în forma lui reală, arumul nu e altceva decât umbră groasă, din care se preling braţe şi picioare uleioase, dar valul de energie a luat contact cu ceva.

Impactul l-a răsucit pe arum şi, când a revenit, ceva

negru ca smoala şi lucios a ţâşnit înspre Dawson. A evitat proiectilul. Ce aveau ei nici nu se compara ca putere. Mai degrabă napalm. Ustura ca naiba, dar era nevoie de mult mai multe lovituri ca să doboare un luxen. Evident, nu aşa ucideau arumii.

Renunţă, tinere! i-a spus arumul batjocoritor, ridicându-se în cerul întunecat. Nu poţi sssă mă înfrângi. îţi promit o moarte nedureroasssă.

Dawson şi-a dat ochii peste cap în gând. Sigur aşa ar face arumul. La fel de nedureros cum ar fi să mănânce ultima îngheţată din casă în faţa surorii lui.

A luat-o la fugă prin poiană, aruncând spre arum fulgere după fulgere pline de bunătăţi. Lovind şi ratând. Nenorocirea naibii stătea sus, în copaci, perfect camuflat.

Ei bine, avea un plan pentru asta.

A ridicat braţul înfăşurat în lumină şi a zâmbit când copacii au început să se clatine. Un huruit puternic a făcut valea să răsune, după care copacii s-au smuls din pământ. Au ţâşnit înspre cer, cu rădăcinile lor noduroase şi încâlcite pline de bolovani de pământ. Şi-a desfăcut larg braţele şi a trântit copacii înapoi, descoperindu-l pe nemernic.

Te-am prins! i-a strigat el.

A eliberat un alt fulger de energie care a traversat spaţiul dintre ei şi l-a lovit pe arum în piept.

Prăbuşindu-se din cer ca o torpilă, arumul s-a îndreptat spre pământ răsucindu-se, iar forma lui reală apărea şi dispărea intermitent. Dawson a apucat să vadă nişte pantaloni de piele şi a râs. Inamicul ăsta jalnic era împopoţonat precum cei de la Village People[I].

A aterizat grămadă la câţiva metri de el, a tresărit

I Grup disco american cunoscut pentru costumele sale extravagante şi versurile sugestive (n. red.).

spasmodic vreo două secunde, după care a rămas nemişcat. în forma lui reală, chestia era imensă. Cel puţin doi metri optzeci, şi

avea forma din *The Blob*[1]. Şi mirosea a... *metal?* A metal rece, tăios. Ciudat!

Dawson s-a apropiat de el, să verifice dacă e mort, înainte să plece acasă. Era târziu. Orele începeau dimineaţa devreme...

Arumul s-a ridicat. *Te-am prinsss!*

Şi chiar îl caftise, frate!

într-o fracţiune de secundă, arumul era grămadă pe el ca raia pe om. Pentru un moment, Dawson şi-a pierdut forma reală şi a revenit la blugii lui uzaţi şi la bluza subţire. Nişte fâşii negre dintr-o mână i-au acoperit ochii când umbra a început să se alungească pe pământ cu o viteză alarmantă. Tentaculele groase s-au întins, arcuindu-se în aer ca nişte cobre, după care s-au repezit şi l-au lovit pe Dawson direct în stomac.

A ţipat pentru prima oară în viaţa lui, şi-a dat drumul ca o floricică, dar, fir-ar, arumul îl *nimerisel*

Ca şi cum ai fi aruncat un chibrit aprins într-un bazin cu benzină, focul a prins să-i alerge prin corp când arumul a început să-l secătuiască. Lumina lui – esenţa lui însăşi – scăpăra intermitent, aruncând un halou alb-albăstrui în jurul crengilor negre şi desfrunzite de deasupra. Nu-şi putea păstra forma. Om. Luxen. Om. Luxen. Durerea... era totul, toată fiinţa lui. Arumul sorbea adânc din el, extrăgându-i puterea până la ultima picătură.

I *The Blob,* film horror SF din 1988, despre un organism în formă de amoebă care se prăbuşeşte pe Pământ într-un satelit militar şi devorează şi dizolvă totul pe măsură ce îşi măreşte dimensiunile (n. red.).

Murea.

Murea pe jos, atât de îngheţat, încât viaţa nu reuşea să se strecoare din nou în el. Murea înainte să fi apucat să vadă lumea asta umană şi să o experimenteze fără toate regulile alea

.care îl incapacitau. Murea înainte să afle ce e cu adevărat iubirea. Cum se simte, ce gust are.

Era atât de al naibii de nedrept!

Fir-ar, dacă o să scape cu viaţă de aici, o să trăiască cu adevărat. La naiba! Chiar va trăi.

Altă aspirare lungă, înghiţită de arum, şi spatele lui Dawson s-a încovoiat pe pământ. Ochii lui larg deschişi nu vedeau nimic. .. Apoi o lumină rapidă şi intensă, care ardea roşu-alburiu, i-a aprins lumea cu totul, ţâşnind printre copacii care mai rămăseseră în picioare şi venind spre ei mai rapid decât sunetul.

Fratele lui.

Retrăgându-se, arumul a încercat să-şi ia forma umană. Vulnerabil cum era în forma lui reală, n-ar fi avut nicio şansă în faţa *lui.* Niciun arum n-ar fi avut.

Dawson putea să pună pariu că arumul ştia şi numele luminii, îl rostise în şoaptă, cu frică. Un hohot de râs sec, hârâit, s-a oprit în gâtul lui Dawson. Fratelui său i-ar fi plăcut asta la nebunie.

Lumina albă s-a izbit în silueta umbroasă, azvârlindu-l pe arum la câţiva metri distanţă. Copacii s-au zguduit şi pământul s-a umflat, aruncându-l de colo-colo ca pe o grămadă de şosete fleşcăite. Şi lumina a luat poziţie de luptă în faţa lui, protectoare şi dispusă să-şi dea viaţa pentru familia sa.

O serie de fulgere de lumină intensă au ţâşnit pe deasupra lui Dawson, izbindu-se în arum. Un vaier

ascuţit şi înalt a sfâşiat cerul. Un vaier de moarte. Doamne, cum mai ura sunetul ăla! Şi probabil că ar fi trebuit să aştepte să-l audă, înainte să se apropie de arum mai devreme. Prea târziu!

Cum sursa de aspiraţie dispăruse, simţurile au început să-i revină în membre. înţepături ca de ace îi urcau din picioare spre piept. S-a ridicat în fund, dar forma i se schimba şi acum

intermitent. A văzut cu coada ochiului cum fratele lui se duce la arum şi îl ridică, după care îşi reia forma umană. Curajos, îndrăzneţ. Îl va ucide pe arum cu mâinile lui. Talente!

Şi aşa a făcut. A scos un cuţit de obsidian, s-a repezit la arum, spunând ceva pe un ton ameninţător, după care i-a înfipt cuţitul adânc în stomac. O bolboroseală, întreruptă de un alt vaier.

în timp ce arumul se desfăcea în şuviţe de fum negru, Daw- son se concentra asupra lui, cine e – ce e. închizând pleoapele care de fapt nu existau în forma lui reală, şi-a zugrăvit în minte corpul lui omenesc. Forma pe care o prefera celei de luxen şi de care se simţea legat într-un mod care ar fi trebuit să îl facă să se ruşineze, dar nu se întâmpla aşa.

— Dawson! l-a strigat fratele lui, apoi s-a întors şi a alergat la el. Eşti OK, omule?

— Al naibii de bine!

— Dumnezeule! Să nu mă mai sperii niciodată aşa! Am crezut... Daemon s-a oprit şi şi-a trecut degetele prin păr. Vorbesc serios. Să nu mă mai sperii vreodată aşa!

Dawson s-a ridicat în picioare fără niciun ajutor şi a

rămas aşa, pe picioarele nesigure, înclinându-se puţin spre stânga. S-a uitat în ochii aceia identici cu ai lui. Nu erau necesare alte cuvinte. Nu era nevoie de mulţumiri.

Nu când mai erau atâţia acolo.

CAPITOLUL 1

Elevii au intrat în clasă, căscând şi frecându-se la ochi, tot încercând să-şi alunge somnul. Zăpada topită se scurgea de pe gecile lor şi se aduna în băltoace pe podeaua tocită. Dawson şi-a întins picioarele lungi şi le-a urcat pe scaunul gol din faţa lui. Scărpinându-şi cu lene obrazul, se uita în faţa clasei, unde intrase Lesa, şi s-a strâmbat la Kimmy, care părea îngrozită de ce îi făcuse zăpada părului ei.

— E doar zăpadă, a spus Lesa, dându-şi ochii peste cap. Nu-ţi face nimic.

Kimmy şi-a netezit cu mâinile părul blond.

— Zahărul se topeşte.

— Mda, şi rahatul pluteşte, a răspuns Lesa şi şi-a ocupat locul, apoi şi-a scos tema la engleză, făcută aseară.

Un hohot de râs înfundat s-a auzit din spate, şi Dawson a zâmbit. Fata îl făcea să râdă.

Kimmy i-a arătat Lesei degetul mijlociu şi s-a îndreptat spre locul ei, cu ochii ţintuiţi asupra lui, de parcă ar fi vrut să-l mănânce. Dawson i-a răspuns cu un zâmbet crispat, deşi ştia că ar

fi trebuit pur şi simplu s-o ignore. Pentru Kimmy, orice atenţie pe care o primea era bună, mai ales de când se despărţise de Simon.

Sau Simon se despărţise de ea?

La naiba dacă ştia sau dacă îl interesa, dar nu îl lăsa inima s-o ignore. După ce şi-a pus geanta cu imprimeu de zebră pe bancă, Kimmy a continuat să-i zâmbească vreo zece secunde bune înainte să-şi mute privirea.

El şi-a scuturat umerii, absolut convins că fusese molestat vizual – şi sigur nu într-un mod plăcut.

Râsul s-a auzit din nou, după care o voce a spus destul de încet cât să audă doar el:

— Playa. Playa...

Şi-a întins braţele în spate şi l-a plesnit peste faţă pe fratele lui, zâmbind.

— Taci din gură, Daemon!

Fratele lui i-a dat peste mâini.

— Nu urî jocul...!

Dawson a clătinat din cap, zâmbind încă pe jumătate. Multe persoane, în special oameni, nu îl înţelegeau pe Daemon aşa cum îl înţelegeau el şi sora lui. Foarte puţini îl făceau să râdă aşa cum îl făcea Daemon. Şi mai puţini îl iritau aşa ca el. Dar dacă Dawson ar fi avut vreodată nevoie de ceva sau dacă era vreun arum prin preajmă, atunci Daemon era omul.

Sau luxenul. în fine.

Un bărbat corpolent, mai în vârstă, a intrat în clasă cu un teanc de hârtii care arătau că lucrările lor fuseseră corectate. Un cor de gemete a răsunat în toată sala, cu excepţia lui şi a lui Daemon. Ei ştiau că excelează la materia aceea fără măcar să se străduiască.

Dawson a luat pixul în mână, învârtindu-l printre degetele lui lungi, şi a oftat. Ziua de marţi se contura deja ca o altă zi lungă, cu ore plictisitoare. Ar fi preferat să fie afară, să se plimbe prin pădure, în ciuda zăpezii şi a gerului năprasnic. Aversiunea lui faţă de şcoală nu era totuşi la fel de puternică precum a lui Daemon. Unele zile erau mai rele ca altele, dar Dawson descoperise că experienţa e mai tolerabilă datorită colegilor de clasă. într-un fel, era ca sora lui, un om de lume ascuns în trupul unui extraterestru.

A zâmbit afectat.

Cu câteva secunde înainte de a se suna, o fată a intrat grăbită în clasă, ţinând în mână o hârtie galbenă. Şi-a dat seama imediat că gagica nu era de pe aici. Faptul că era în pulover şi nu într-o geacă groasă, când afară era minus un grad, o dădea de gol, oarecum. Privirea i-a alunecat pe picioarele ei – chiar frumoase, lungi şi rotunjoare – până la balerinii subţiri.

Dap, nu era de pe aici.

Fata i-a întins hârtia profesorului, a ridicat bărbia uşor ascuţită şi s-a uitat în sală.

Picioarele lui Dawson au lovit podeaua cu un bufnet zgomotos.

La naiba, era... era superbă.

Şi el *ştia* ce înseamnă superbă. Rasa lor câştigase la ruleta genetică atunci când adoptase forma umană, dar felul în care se îmbinau trăsăturile de elf ale acestei fete era perfect. Părul ei ciocolatiu îi cădea pe umeri în timp ce studia sala. Pielea avea o strălucire sănătoasă de la statul mult în soare – şi recent, după intensitatea ei.

Nişte sprâncene frumos desenate scoteau în evidenţă ochii oblici, încadraţi de gene dese. Ochii ei căprui şi calzi s-au îndreptat spre ochii lui, apoi spre umărul lui, după

care fata a clipit de mai multe ori, ca şi cum ar fi încercat să-şi limpezească privirea.

Genul acesta de privire se întâmpla să apară adesea când oamenii îi vedeau pe el şi pe Daemon pentru prima dată. Erau identici, la urma urmelor. Păr negru ondulat, constituţie de înotători, amândoi trecuţi bine de unu optzeci. Aveau aceleaşi trăsături: pometţi largi, buze pline şi ochi extraordinar de verzi, în afară de ai lor, nimeni nu-i putea deosebi. Un lucru pe care le plăcea la nebunie să-l folosească în avantajul lor.

Dawson a strâns din dinţi până când a început să-l doară falca.

Pentru prima oară, şi-ar fi dorit să nu fie propria lui copie la indigo. Şi-ar fi dorit ca cineva să se uite la el – şi să-l vadă cu adevărat pe *el,* nu imaginea din oglindă a celui de alături. Iar asta era o reacţie absolut neaşteptată.

Dar pe urmă ea i-a întâlnit din nou privirea şi i-a zâmbit.

Pixul i-a scăpat din degetele înmuiate brusc, s-a rostogolit pe bancă şi a căzut zăngănind pe podea. Obrajii i s-au încins, dar buzele lui au răspuns zâmbetului, şi nu era nimic prefăcut sau forţat în reacţia lui.

Daemon a rânjit când s-a aplecat şi a împins pixul spre el cu adidasul. Ruşinat în ultimul hal, Dawson a luat

pixul de sub piciorul fratelui său.

Domnul Patterson i-a spus ceva fetei, atrăgându-i atenţia, şi ea a râs. El a simţit până în călcâie sunetul acela răguşit şi s-a aşezat mai drept în scaun. A început să simtă furnicături pe piele.

Când a sunat pentru ultima dată, ea s-a îndreptat fix spre scaunul din faţa lui. La naiba cu plimbarea prin zăpadă! Asta n-o să fie deloc o altă zi plictisitoare de marţi.

Fata a început să scotocească prin geantă, căutând un pix, a presupus el. într-un fel, ştia că asta era scuza perfectă pentru a sparge gheaţa. Putea să-i ofere, pur şi simplu, un pix, să-i spună salut, şi să înceapă de acolo. Dar el era înţepenit pe scaunul lui, chinuit de dorinţa de a se apleca să vadă cu ce fel de parfum se dăduse, nevrând totuşi să pară un ciudat.

Şi-a ţinut fundul bine Fixat pe scaun.

Şi... a rămas cu ochii la şuviţele ei ciocolatii de păr, care se ondulau pe marginea scaunului.

Dawson s-a scărpinat pe gât, cu umerii zvâcnindu-i. Cum o chema? Şi de ce naiba îl interesa aşa de tare? Nu era prima oară când se simţea atras de o fată umană. La naiba, mulţi din specia lor se cuplau cu fete, dat fiind că masculii depăşeau numeric femelele lor în proporţie de doi la unu. Şi el o făcuse. Chiar şi fratele lui, care suferea de un complex de superioritate, o făcuse, atunci când nu era cu intermitenta lui prietenă, şi totuşi...

Uitându-se peste umăr, fata şi-a ridicat genele şi l-a privit în ochi.

Atunci s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Dawson a simţit că anii se şterg. Ani în care se mutase, îşi făcuse şi îşi pierduse prieteni. în care îi văzuse pe cei ce-i deveniseră dragi murind de mâna arumilor sau de mâna celor din Ministerul Apărării. Ani în care încercase să se adapteze printre oameni, fără să devină cu adevărat unul dintre ei. Toate acestea, pur şi simplu... s-au dus.

Ameţit de brusca eliberare de povară, nu a putut decât să se holbeze la ea. Să se holbeze ca un cretin absolut. Dar şi ea se holba la el.

Fata nou-venită şi-a mutat privirea, dar ochii aceia calzi, de culoarea whisky-ului, s-au întors la el. Colţurile gurii ei s-au

ridicat într-un mic zâmbet, după care s-a întors cu faţa la tablă.

Daemon şi-a dres vocea şi s-a foit pe scaun. Fratele lui l-a întrebat încet:

— Ce crezi?

De cele mai multe ori, Daemon ştia ce crede el. La fel ca Dee. Erau tripleţi, mai apropiaţi decât cei mai mulţi luxeni. Dar în clipa asta, Dawson ştia fără niciun dubiu că Daemon n-avea nicio idee ce crede el. Fiindcă dacă ar fi ştiut, ar fi căzut de pe scaun.

Dawson a expirat.

— Nimic – nu cred nimic.

— Mda, a spus fratele lui, rezemându-se de spătar. Aşa ziceam şi eu.

După ce s-a sunat, Bethany Williams şi-a luat geanta şi a ieşit pe coridor fără să mai întârzie. E naşpa să fii colegul cel nou. Nu ai prieteni cu care să stai de vorbă sau cu care să te duci la clasă. Era înconjurată de străini, ceea ce era perfect, având în vedere că locuia într-o casă străină şi îl vedea foarte des pe unchiul ei, care *de asemenea* era un străin pentru ea.

Şi trebuia să găsească sala unde avea ora următoare. S-a uitat la orar şi a privit cu pleoapele îngustate scrisul şters. Sala 20...3? Sau sala 208? Perfect! Virginia de Vest e locul unde se duc să moară tipografii.

Şi-a aşezat geanta pe umăr şi a ocolit un grup de fete care stăteau îngrămădite în faţa sălii unde făcuse ora de engleză. Nu trebuia să ai prea multă imaginaţie ca să-ţi

dai seama că aşteptau să iasă incredibilul duo de sexoşi. Dumnezeule,

locuise toată viaţa în Nevada şi nu văzuse niciodată vreun băiat care să arate aşa, darămite

doi\

Cine ştiuse că Virginia de Vest ascunde asemenea bunăciuni?

Şi ochii ăia erau... uau! Un verde intens, imaculat, care îi amintea de iarba proaspătă de primăvară. Ochii ăia erau o chestie.

Dacă ar fi ştiut asta dinainte, i-ar fi implorat pe părinţii ei să se mute naibii mai repede, doar pentru ochii ăia. A lovit-o ruşinea la gândul ăsta. Familia ei era aici pentru că unchiul ei era bolnav, pentru că aşa trebuiau să facă, şi nu pentru *că...*

— Hei, stai puţin!

Timbrul profund, total necunoscut, al vocii de băiat i-a dat fiori pe şira spinării şi a încetinit pasul, uitându-se peste umăr. S-a oprit brusc.

Era jumătate din acel incredibil duo de sexoşi. Pe ea o strigase, nu? Fiindcă se uita fix la ea cu ochii ăia, zâmbind cu buze pline, aproape prea perfecte.

A simţit brusc dorinţa nebună de a-i picta faţa cu noile vop- seluri cu ulei pe care i le cumpărase mama. S-a smuls din visare şi şi-a forţat gura să se mişte.

— Salut! a chiţăit ea.

Sexy, absolut sexy...

Băiatul a zâmbit şi ea a simţit o uşoară fluturare în piept.

— Voiam să mă prezint, a spus el, ajungându-o din urmă. Mă numesc Dawson Black. Eu sunt...

— Geamănul care a stat în spatele meu la engleză.

Faţa lui s-a umplut de uimire.

— Cum ţi-ai dat seama? Majoritatea oamenilor nu ne deosebesc.

— Zâmbetul tău.

A roşit, îi venea să-şi dea palme. *Zâmbetul tău?* Uau! S-a uitat repede pe foaia cu orarul şi şi-a dat seama că trebuie să ajungă la etaj.

— Adică celălalt nu a zâmbit deloc, ca toată clasa.

El a chicotit.

— Mda, îi e teamă că face riduri prematur dacă zâmbeşte.

Bethany a râs. Şi simpatic, şi drăguţ? *Asta place la mine.*

— Şi ţie nu ţi-e teamă?

— A, nu, am de gând să îmbătrânesc frumos. Abia aştept!

Zâmbetul lui era degajat şi îi lumina ochii ăia care nu aveau
cum să fie adevăraţi. Sigur erau lentile de contact. El a continuat:

— De fapt, filmul meu preferat e *Cocoon*[I].

— *Cocoon?* A izbucnit în râs, şi el a zâmbit mai larg. Am impresia că ăsta e filmul preferat al stră-stră-străbunicii mele.

— Cred că mi-ar plăcea stră-stră-străbunica ta. Are gusturi bune.

S-a aplecat pe lângă ea şi a deschis una din uşile grele. Elevii se fereau din calea lui de parcă era o bilă de demolare abia ţinută în frâu.

— N-ai cum să dai greş cu asta. Tinereţe

I Comedie SF americană din 1985 despre un grup de persoane în vârstă întinerite de către extratereştri (n. red.).

veşnică. Extra- tereştri. Chestii lucioase în piscină.

— Indivizi în capsule cosmice? a adăugat ea, aplecându-se pe sub braţul lui întins – un braţ frumos, bine definit, care întindea materialul puloverului. Cu obrajii aprinşi, i-a evitat repede ochii şi s-a îndreptat spre scări. Deci, eşti mare fan *golden oldies*?

L-a simţit ridicând din umeri lângă ea. Pe scara largă, care mirosea vag a mucegai şi a ciorapi de la sport, a rămas alături, lăsând doar un mic spaţiu pentru cei care treceau pe lângă ei.

Când au ajuns pe palier, Dawson s-a uitat peste umărul ei.

— Ce oră ai acum?

A ridicat orarul şi şi-a încreţit nasul.

— Ăăă... istorie la sala...

El i-a luat hârtia din mână şi s-a uitat repede pe ea.

— Sala 208. Şi e ziua ta norocoasă.

Cum un tip aşa ca el stătea de vorbă cu ea, trebuia să fie de acord cu asta.

— De ce?

— Două chestii, a spus el, dându-i înapoi orarul. Facem împreună ora de artă, şi apoi ultima oră, sportul. Sau poate e doar ziua mea norocoasă.

Incredibil de sexy. Simpatic. Şi tot timpul cu vorbele la el? Tare! I-a ţinut uşa deschisă, aşa că a mai adăugat şi „gentleman” pe listă. Şi-a muşcat buzele, căutând ceva de spus.

în final l-a întrebat:

— Tu ce oră ai?

— Ştiinţe, la parter.

Ea a ridicat sprâncenele şi s-a uitat în jur. Cum era de aşteptat, lumea se holba la ei. Majoritatea fete.

— Atunci de ce eşti la etaj?

— Fiindcă aşa am vrut.

A spus-o atât de relaxat, încât i-a dat impresia că el de obicei face ce vrea.

Ochii lui i-au căutat privirea şi i-au susţinut-o. Ceva

din privirea lui a făcut-o să se simtă ultraconştientă de sine – de tot ce o înconjoară. într-un moment neaşteptat de claritate, şi-a dat seama că mama ei i-ar fi aruncat o singură privire unui

tip ca Dawson şi ar fi trimis-o la şcoala de fete. Băieţii de felul lui lasă de obicei o dâră de inimi frânte lungă cât fluviul Mississippi. Şi ea ar trebui să fugă cât mai repede în clasa ei — care acum nu putea să fie prea departe fiindcă ultimul lucru pe care şi-l dorea Bethany era o altă inimă frântă.

Dar stătea pur şi simplu acolo, fără să facă o mişcare. Niciu- nul dintre ei nu făcea. Era aşa de... intens! Mai intens decât fusese prima dată când se sărutase cu un băiat. Faza cea mai tare era că nici măcar nu se atingeau. Nici măcar *nu-l cunoştea.*

Simţind nevoia de spaţiu, a făcut un pas în lateral şi a înghiţit în sec. Dap, spaţiul fusese o idee bună. Dar privirea lui concentrată tot ajungea la ea pe sub genele dese.

Fără să-şi desprindă ochii de la ea, a făcut semn cu mâna spre o uşă din spatele lui.

— Aia e sala 208.

OK. Zi ceva sau dă din cap, idioato!

Era clar că nu face o impresie bună aici. Ce i-a ieşit în final pe gură a fost cumva înspăimântător.

— Ochii tăi sunt adevăraţi?

îh, la naiba, se poate mai rău de atât?

Dawson a clipit, ca şi cum întrebarea l-ar fi surprins. Cum era posibil să-l surprindă? Probabil că lumea îl întreba tot timpul asta. Ea nu văzuse niciodată ochi ca ai gemenilor.

— Mda, a spus el tărăgănat. Sunt adevăraţi.

— Ah... OK, sunt foarte frumoşi.

I s-au înfierbântat obrajii.

— Adică, sunt superbi.

Superbi? Trebuia să tacă exact în clipa asta.

Zâmbetul lui a revenit la putere maximă. Ei i-a plăcut.

— Mulţumesc! a răspuns el. Şi-a lăsat capul într-o parte. Deci... ai de gând să mă laşi aşa?

Cu coada ochiului, ea a observat un băiat înalt şi blond, care părea coborât din paginile unei reviste pentru adolescenţi. L-a văzut pe Dawson şi s-a oprit brusc, ceea ce l-a făcut pe un tip din spatele lui să dea peste el. Zâmbind cu o jumătate de gură, băiatul înalt şi-a cerut scuze, dar nu şi-a luat o clipă ochii de la Dawson. Şi erau albaştri, albaştri precum cicoarea. Niciuna dintre vopselurile ei nu putea măcar să spere că ar reda intensitatea acelei culori. La fel cum era convinsă că n-ar putea să redea nuanţa ochilor lui Dawson.

— Ce? a făcut ea, concentrându-se asupra lui Dawson.

— Numele tău? Nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Elizabeth, dar toată lumea îmi spune Bethany.

— Elizabeth. A repetat numele de parcă ar fi gustat sunetele. Şi Bethany are şi un nume de familie?

Fierbinţeala i-a cuprins gâtul, şi a strâns în mâini cureaua genţii.

— Williams – numele meu de familie e Williams.

— Ei bine, Bethany *Williams,* acum trebuie să te las.

Dumnezeule, părea sincer dezamăgit!

— Pentru moment.

— Mulţu...

— N-ai de ce.

în timp ce se îndepărta cu spatele, ochii i-au sclipit în lumină. Impresionant.

— Ne vedem curând. Sunt sigur.

CAPITOLUL 2

Toate străzile din jurul oraşului Petersburg erau la fel pentru Bethany. De trei ori a ratat curba spre noua ei casă – o fermă veche, transformată în spaţiu de locuit. Drumul era îngust, marcat doar de un minuscul stâlp alb şi înconjurat de copaci. Fiind obişnuită cu America suburbiilor, se simţea scoasă din elementul ei. Până şi GPS-ul de la maşină o luase prin bălării cu câţiva kilometri în urmă.

îh!

Şi slavă Domnului că există lanţuri de zăpadă! Sedanul ei n-ar fi reuşit niciodată să urce sau să coboare drumul de pietriş de la vechea fermă. Dar locul era superb – munţi acoperiţi de zăpadă, ulmi cu trunchiuri groase şi dealuri line, albe. O mâncau degetele să pună toate astea pe pânză.

La fel cum o mâncau să facă şi altceva. Ceva ce chiar n-ar trebui. Să picteze faţa unui băiat era ceva obsesiv de nivel hărţuire, şi, Doamne fereşte, dacă mama i-ar umbla iar prin picturi? Ar face un atac cerebral.

O ploaie îngheţată a izbit-o în faţă când a coborât din maşină, şi a fost gata să-şi rupă fundul pe aleea alunecoasă când s-a strecurat pe lângă Porsche-ul unchiului ei. Doctorii câştigă bine. Nişte chicoteli de copil şi o aromă de fursecuri au întâmpinat-o când şi-a băgat geanta pe uşă. S-a scuturat de apa îngheţată şi a păşit în casă.

— Bethany?

Vocea mamei ei a răsunat ca o sonerie de alarmă – o nenorocită de sonerie de alarmă pentru covoare.

— Descalţă-te!

Şi-a dat ochii peste cap, şi-a scos pantofii şi a aşezat vârfurile ude ale balerinilor ei uzi fleaşcă pe marginea covorului. *Ha! Ia-o pe-asta, mamă!* încântată de jalnica ei tentativă de rebeliune, a mers pe urmele mirosului dulceag până într-o bucătărie demnă de Food Network.

Mama ei adora să gătească. Să facă curăţenie. Să mai gătească un pic, şi să o supravegheze pe Bethany cu fanatism. Doar o privire, şi toată lumea ştia de ce mama ei era decisă să vegheze cu ochi de vultur la virtutea ei.

Jane Williams chiar era tânără. Cum ar fi, se distrase cam mult într-o seară şi la şaisprezece ani rămăsese gravidă *de tânără.* Bethany nu-l întâlnise niciodată pe tatăl ei biologic, şi chiar nu dorise vreodată să-l caute. Tatăl ei adevărat era cel care o crescuse – singurul care conta.

Mama ei era absolut hotărâtă s-o împiedice pe Bethany să facă aceeaşi greşeală. Cu alte cuvinte: făcea pe detectivul cu viaţa personală a lui Bethany. Dar cum

Beth împlinise luna trecută şaisprezece ani, se gândea că acum o s-o lase mai moale.

Să sperăm!

Mama era la masa din bucătărie, mixând aluat într-un castron, iar fratele vitreg al lui Beth, de doi ani, se uita la ea. Era mai mult aluat dulce pe faţa lui Phillip decât în castron, dar el părea că se distrează. S-a uitat la ea, cu claia lui de păr roşu şi pistruii de pe faţă care îl făceau să fie atât de diferit de ea. Ochii căprui erau singurul lucru pe care îl aveau în comun.

Ochii, şi pasiunea pentru aluatul dulce crud.

Ocolind repede masa, Bethany a înhăţat o mână de aluat.

— Yum! a spus ea şi a căscat ochii la el, comic.

Phillip a început să râdă şi a luat un pumn de aluat. Câteva bucăţi au căzut pe podea. O, nu! Cod roşu în bucătărie.

Câteva şuviţe s-au desprins din cocul franţuzesc al mamei când a oftat.

— Uite ce-ai făcut, Elizabeth!

Aruncând bunătăţile dulci în gură, Bethany a luat şerveţelele de hârtie de pe dulapul cu blat de oţel inoxidabil.

— N-o să putrezească podeaua, mamă.

în timp ce Bethany curăţa mizeria, Phillip a întins spre ea braţele durdulii. Ea a aruncat gunoiul, apoi l-a luat din scaunul înalt. Ţinându-l lângă şold, s-a mişcat plutind prin bucătărie, ca şi cum ar fi dansat.

Şi-a lipit fruntea de fruntea lui îmbujorată şi i-a zâmbit.

— Care-i treaba, cur mic?

El a izbucnit în râs la asta, dar mama s-a încruntat şi a trântit o bilă de aluat pe foaia de copt.

— Aş vrea să nu-i mai spui aşa.

— De ce? Bethany s-a strâmbat, învârtindu-se în jurul insulei. Lui cur mic îi place să-i spun cur mic, fiindcă are un cur aşa de mic.

Pe faţa mamei s-a ivit un zâmbet.

— Cum a fost prima zi?

Bethany s-a aplecat pe spate, evitând să ia în faţă un cocoloş de aluat care, probabil, fusese în gura lui Phillip. Bleah!

— A fost OK. E o şcoală mult mai mică, dar sala de arte te face să cazi în cur.

— Limbajul! a certat-o mama ei. Copiii au fost drăguţi?

Cazi în cur, i-a spus ea pe muteşte lui Philip.

— Cur, a repetat el.

Bethany a dat din cap şi l-a aşezat pe braţul ei.

— Mda, mi s-au părut destul de cool.

Unul în mod deosebit i se păruse cool, dar nu avea de gând să spună nimic.

— Tu ştii ce înseamnă cool, cur mic?

— î-hî!

A dat din cap, cu un extra-efort.

Zâmbind, Bethany s-a oprit lângă mama ei şi a îmbrâncit-o cu şoldul. O bucată de aluat a căzut pe masă.

— Ai vorbit cu tata? îi place slujba din Fairfax?

Mama a luat bucata de aluat şi a pus-o pe un şerveţel. O casă curată e o casă fericită – mottoul oficial al mamei ei. Lui Bethany îi plăcea la nebunie să dea drumul la televizor când era emisiunea *Colecţionari maniacali* când era ea în cameră. O lua razna.

— Tatăl tău ar fi fericit oriunde, atâta timp cât există registre şi contabilitate.

Zâmbetul îi era plin de iubire.

— Dar nu-i place cât merge până acolo.

Aproape trei ore. S-ar putea să-şi ia un apartament pe la jumătatea drumului, să mai scurteze din timp.

Bethany s-a încruntat.

— Asta-i naşpa.

Mama ei a dat din cap şi a terminat ultimul rând de fursecuri. S-a ridicat şi s-a dus spre cuptorul dublu.

— Asta e. A băgat tava în cuptor, a închis uşa şi s-a îndreptat. în fine, mă bucur că prima ta zi a fost bună şi ţi-ai făcut prieteni.

Prieteni? A, nu chiar. L-a pus din nou pe Phillip în scaunul înalt şi s-a strâmbat, simţind stratul de zahăr de pe mâini. Zahăr amestecat cu bale... oribil. S-a dus la chiuvetă şi şi-a frecat mâinile ca un chirurg care se pregăteşte de operaţie.

Singura persoană cu care chiar stătuse de vorbă fusese Dawson. Obrajii i s-au aprins. Se instalase pe scaunul liber de lângă ea la ora de artă şi începuse s-o toace cu întrebări despre Nevada şi fosta ei şcoală. La sport jucaseră ping-pong, fete contra băieţi, aşa că acolo nu vorbiseră. Dar fuseseră o mulţime de zâmbete şi...

Paşii lenţi şi inegali i-au întrerupt extazul interior. S-a uitat peste umăr şi a închis apa. Unchiul ei slab şi fragil apăruse în uşa bucătăriei. Cu pielea cenuşie şi palidă, era chel, şi halatul de flanel îi atârna de umeri.

Arăta ca moartea.

Şi ea se simţea ca naiba doar pentru că gândea asta. Şi-a şters mâinile, sperând că faţa nu îi va trăda gândurile. Dar apoi el s-a uitat la ea. Umbre negre îi înconjurau ochii şterşi şi injectaţi.

îşi dăduse seama. Oamenii bolnavi îşi dau întotdeauna seama.

Şi-a ferit privirea şi s-a dus la Phillip, prefacându-se foarte interesată de bolboroselile lui. Sincer, şi acum era uimită că mama ei împachetase tot şi venise aici.

Niciodată nu fusese apropiată de fratele ei sau de familia ei, dat fiind că toată chestia cu sarcina la adolescenţă fusese motiv de supărare. Dar asta

era mama ei. Sângele apă nu se face. Fratele ei — fratele ei perfect, doctor în medicină, avea nu ştiu ce boală a sângelui, şi ea dăduse fuga să-i fie alături.

Mama s-a întors şi a scos o exclamaţie speriată. S-a repezit la el, l-a luat pe după umeri şi l-a condus la masă.

— Will, de ce te-ai dat jos din pat? Ştii că nu trebuie să umbli de colo-colo după tratament.

Unchiul Will s-a aşezat ţeapăn.

— E chimioterapie, nu transplant de măduvă. Mişcarea face bine. Asta trebuie să fac, nu să stau în pat toată ziua.

— Ştiu. Mama se agita în jurul lui. Dar arăţi aşa de... obosit!

Sprâncenele lui fără păr s-au ridicat. Cuvintele nepotrivite. Bethany a clătinat din cap.

— Arăţi mai bine, a spus ea şi l-a împuns pe Phillip în burtă, pentru că îi plăcea cum chicoteşte. Tratamentul ajută?

A apărut un zâmbet fragil.

— Face ce trebuie. Nu sunt în stadiul terminal.

Să fii doctor şi să fii bolnav probabil că e naşpa. Ştii pe dinafară toate statisticile, toate tratamentele, toate efectele secundare şi toate pronosticurile. N-ai cum să

ascunzi adevărul despre boală sau să te amăgeşti în legătură cu ce o să fie.

Iar lui Bethany nu-i plăcea deloc să fie în preajma lui. Asta însemna că e o fiinţă groaznică? Unchiul Will era familia ei. Dar moartea nu atinsese niciodată viaţa lui Bethany. Nici boala, în afară de vreo răceală sau vreo gripă.

Unchiul Will urma să stătea cu ei cât făcea tratamentele. Când avea să se simtă mai bine, urma să se mute iar acasă la el, dar ei tot aici aveau să stea. Apropierea asta de moarte o făcuse pe mama ei să-şi dorească să consolideze relaţia cu familia, cât mai rămăsese din ea.

Mama s-a mai agitat puţin pe lângă unchiul Will, i-a făcut un ceai, şi el a întrebat-o de şcoală. Bethany s-a scuzat cât a putut de repede. L-a mai gâdilat o dată pe Phillip, după care a ieşit repede din bucătărie şi s-a îndreptat spre scări.

Etajul fusese odinioară o simplă mansardă. Acum avea trei dormitoare şi două băi. A străbătut holul îngust şi a împins uşa dormitorului ei.

Era un dormitor trist.

Niciun poster. Niciun lucru personal, în afară de pânzele ei şi de masa micuţă, plină de vopseluri, de lângă fereastra mare din colţ. Lângă ea era un birou şi pe birou un laptop pe care rareori îl folosea. Conexiunea la internet era în cel mai bun caz intermitentă aici, şi ea prefera să picteze în loc să piardă timpul pe net. Pe comodă era un televizor. Alt lucru cu care nu prea se încurca.

Faptul că nu se dădea în vânt după emisiuni TV şi filme îi îngreuna de obicei relaţionarea cu cei de o vârstă cu ea. Nu ar fi putut să spună care era mai nou cel mai sexy cântăreţ sau cum se numea idolul adolescenţilor care făcea ravagii pe ecrane.

Pe Bethany nu prea o interesa asta.

Cu capul în nori, aşa îi spunea mama ei.

Şi-a întors scaunul spre şevalet, şi-a strâns părul într-un coc neglijent şi s-a aşezat. întotdeauna era cel mai bine să înceapă să picteze cu mintea goală. Să lase să curgă pe hârtie orice îi venea în minte. Numai că azi nu se întâmpla aşa. Când închidea ochii, vedea mereu acelaşi lucru. în fine, aceeaşi *persoană.*

Dawson.

Bethany nu era înnebunită după băieţi. Sigur, avusese şi ea momente când îi venea să ţopăie prin casă ca o păpuşă dementă pentru că un anumit băiat se arăta interesat de ea, dar

nu era cu adevărat afectată de băieţi. Nu până în punctul în care *un nume* să o facă să se îmbujoreze. Nici măcar Daniel – minunatul ei fost – n-o făcuse să simtă asta, şi cu el ajunsese aproape până la capăt.

Scuze, mami!

Dar Dawson avea ceva special. Ceva mai mult decât faptul că arăta aşa de bine. Când vorbise cu ea la ora de artă părea... fascinat de ea. Trebuie să fie imaginaţia ei, la fel ca şi reacţia ei în faţa lui, pentru că nu îl cunoaşte, şi o atracţie de magnitudinea asta nu se întâmplă. Nu la prima vedere, şi nu în viaţa reală. Stresul – trebuie să fie stresul.

A luat un creion ascuţit şi şi-a scuturat umerii. N-o să permită să devină obsedată de un băiat.

Fără să se gândească prea mult la ce face, a luat o pânză nouă şi a început să creioneze o faţă. O faţă pe care o va completa mai târziu. S-a uitat la masa cu vopseluri şi s-a încruntat, dându-şi seama că va fi imposibil să redea cu acurateţe acea nuanţă de verde.

Dap, deloc obsedată.

CAPITOLUL 3

Era obsedat.

Dawson fixa cu privirea tavanul dormitorului, ieşind şi intrând din şi în forma lui reală, ca şi cum cineva s-ar fi jucat cu un întrerupător. Camera era întunecată... după care lumina alb-albăstruie dansa pe pereţi. Aprins. Stins. Aprins. Stins. Faptul că nu reuşea să-şi menţină forma era semn clar de agitaţie sau de distragere gravă a atenţiei.

Iar distragerea lui avea un nume.

Bethany Williams.

în forma lui umană, şi-a frecat faţa cu podul palmelor şi a scos un geamăt. Nu era niciun motiv pentru care să-şi petreacă trei ore gândindu-se la ea. Ha! Trei ore? Poate vrei să spui zece.

Un fulger a trecut prin cameră şi, până să-şi ia mâinile de pe faţă, Dee s-a aşezat pe pat lângă el, cu ochii mari.

Dee era probabil singura iubire adevărată din viaţa lui şi a lui Daemon. Amândoi ar fi fost în stare să aducă iadul pe pământ dacă cineva s-ar fi luat de sora lor. Era comoara lor.

Acasă, femeile din rasa lor erau venerate. Un lucru pe care masculii din rasa umană nu păreau să-l facă.

Plină de energie şi de o bucurie naturală de a fi, pur şi simplu, cu ceilalţi, Dee era ca un ciclon care mătură vieţile oamenilor. Era şi cea mai bună prietenă a lui. Aveau o legătură strânsă, una mult mai profundă decât legătura cu Daemon. Niciodată nu ştiuse de ce e aşa. Era zidul ăsta din jurul fratelui lui, peste care nici măcar ei nu puteau trece. De când erau mici, întotdeauna fusese aşa, Dee şi Dawson.

Dee gesticula cu mâna în timp ce vorbea.

— Eram afară şi am avut impresia că e un spectacol de lumini la tine în dormitor. Daemon spunea că probabil te mas...

De asemenea, Dee nu avea limite.

— A, nu, te rog, nu termina propoziţia! A lăsat mâinile jos şi s-a uitat printre pleoape la sora lui. Niciodată să nu termini propoziţia asta!

Ea şi-a dat ochii peste cap şi şi-a tras picioarele sub ea.

— Deci, ce făceai?

— Mă gândeam.

Sprâncenele ei delicate s-au arcuit.

— Gânditul provoacă spectacole de lumini? Uau! E cam trist, Dawson.

El a zâmbit.

— Ştiu, OK?

Ea l-a împins uşor în picior.

— Da, şi tu nu-mi spui adevărul.

— Şi, da, e târziu. N-ar trebui să dormi?

Ochii ei verzi ca acele brazilor s-au dat peste cap.

— De când eşti tata? E destul de rău că Daemon e aşa patern cu noi. Nu începe şi tu!

Daemon chiar era patern. Nu era decât cu câteva minute mai mare ca ei, dar avea grijă ca minutele acelea să conteze.

Şi ultimul lucru pe care îl voia Dawson era să vorbească cu Dee despre Bethany. Ca să vorbească despre Bethany cu oricare dintre ei ar fi o complicaţie inutilă la momentul acesta. Luxenilor nu li se interzicea propriu-zis să aibă relaţii cu oamenii, dar Ministerul Apărării nu era de acord cu asta, şi ce sens ar fi avut? Să te cuplezi cu cineva, era una, dar să ai o relaţie? Nu era ca şi cum Dawson putea să-i spună deschis acelei persoane cine este. Dacă ar fi făcut asta, MA-ul ar fi avut grijă ca persoana aceea să dispară, şi cine şi-ar fi dorit să aibă asta pe conştiinţă? Pe urmă, venea marea întrebare. Cum ai putea avea o relaţie serioasă cu cineva şi să ascunzi cine eşti?

Ca să nu mai vorbim de faptul că nu ştia nimeni dacă oamenii şi luxenii se puteau... împerechea. Nu se auzise vreodată de copii.

— De ce erai afară? a preferat el s-o întrebe.

Umerii ei s-au prăbuşit imediat.

— A fost Ash la noi.

O, nu!

— Deci, ea şi Daemon s-au despărţit. Din nou.

Relaţia lor fusese ca o telenovelă pentru copii de şaisprezece ani. Desigur, luxenii se maturizează mult mai repede ca oamenii, dar Dawson nu reuşea să priceapă relaţia lor.

— Şi era afară şi ţipa la el. Nu pot să cred că n-ai auzit.

Asta pentru că era atât de ocupat să se gândească la Bethany.

— De ce ţipa?

— Nu ştiu. Probabil că Daemon s-a uitat la altă fată, sau ceva. Dee a oftat. Sau n-a vrut să iasă cu ea. Cu ea nu ştii niciodată. Uneori mi-aş dori să se despartă şi să rămână aşa.

— Pur şi simplu nu ţi-e simpatică Ash.

— Nu e vorba că mi-e *antipatică.* Dee s-a dat jos din pat, a traversat camera ca un fulger şi a apărut lângă fereastră. Doar că am impresia că e o jigodie.

Dawson şi-a înăbuşit râsul.

— Mda, nu ţi-e deloc antipatică.

Ea s-a întors cu mâinile proptite în şolduri.

— Nu e potrivită pentru Daemon. Şi el nu e potrivit pentru
ea.

Dawson s-a ridicat în capul oaselor, şi-a coborât picioarele din pat şi s-a ridicat. Era aproape miezul nopţii şi avea chef să alerge puţin. Avea să fie o noapte lungă.

— Cine e potrivit pentru Daemon?

— Cineva care nu e aşa posesiv, în primul rând, a spus ea, apropiindu-se de pat. Şi cineva care ţine cu adevărat la el. Tu ştii că Ash aleargă după el pentru că toată lumea se aşteaptă la asta. Nu pentru că îl iubeşte cu adevărat.

Pleoapele lui Dawson s-au îngustat cu o expresie vicleană.

— Cumva, asta e legat mai mult de tine şi de Adam decât de Daemon şi Ash.

Ea şi-a ţuguiat buzele.

— Deloc.

— î-hî!

Trezindu-i-se simpatia pentru sora şi fratele lui, a început să se plimbe prin cameră. Seniorii nu controlau cu cine faci pereche, dar făceau sugestii care erau mai degrabă nişte aşteptări. Rasa lor se împuţina şi era

nevoie de repopulare. Asta pricepuse. Dar nu însemna că trebuie să fie şi de acord.

Deocamdată, Dawson avea noroc. Nu mai existau alte fete de vârsta lui în grupul de aici, dar ştia că la un moment dat vor aduce una. Sau va fi forţat să se ducă el la ea.

Şi să-şi lase familia.

Şi-a trecut mâinile prin păr, ştiind de pe acum că la un moment dat va fi probabil un paria. Nu va respecta dorinţa seniorilor, pur şi simplu. Exact aşa cum ştia că va face şi Daemon, pentru că niciodată nu va accepta să rămână cu un luxen ca Ash.

Dar Dee? S-a uitat la ea, simţind cum îl cuprinde furia. Dee va fi cu Adam, indiferent dacă îl iubeşte sau nu, şi simţea că lucrul ăsta îl ucide. Sora lui merita ceva mai bun.

Ei toţi meritau ceva mai bun.

Dawson nu dormise mai deloc, dar se trezise şi abia aştepta să ajungă la şcoală, cu toate că soarele de martie străpunsese norii grei şi topea deja ultimele petice de zăpadă. Ar fi fost o dimineaţă perfectă să chiulească de la şcoală şi să facă unul dintre numeroasele trasee, dar nu azi...

După ce şi-a pus al treilea castron de Count Chocula, s-a rezemat de dulap şi a început să mănânce.

— Neaţa, frate! a spus el când l-a văzut pe Daemon intrând în bucătărie.

Daemon a mormăit ceva, îndreptându-se spre cămară. A luat un pachet de Pop-Tarts şi a devorat pateul fără să-l încălzească.

Şi-a aruncat ochii spre Dawson şi i-a întâlnit privirea.

— Ce?

— Nimic, a spus Dawson, înghiţind încă o lingură de cereale. O să fie o zi superbă.

Cu pleoapele îngustate, fratele lui l-a întrebat

suspicios:

— De ce eşti tu aşa de vesel în dimineaţa asta?

— Nu cred că e posibil să fie cineva vesel.

Dee a intrat ca un fulger în bucătărie, lumina ei s-a estompat şi a lăsat să se vadă o cascadă de păr negru şi ondulat care îi cădea pe umerii înguşti. A luat bidonul cu lapte şi s-a dus după Froot Loops. Toţi trei luau micul dejun de campioni.

— Bună dimineaţa!

A luat un castron din dulap.

Daemon a arcuit o sprânceană.

— Asta înseamnă să fii vesel.

— Şi eu nu sunt deloc aşa, a replicat Dawson. Doar spun.

Dee s-a încruntat.

— Ce-mi scapă?

— Fratele tău e tot o veselie în dimineaţa asta, a spus Daemon. Pentru că merge la şcoală. E ceva total în neregulă cu asta.

Dawson a zâmbit.

— Total în neregulă e că eu şi Dee trebuie să stăm aici să vorbim cu tine, când tu eşti în boxeri.

— Aşa e, a murmurat Dee, prefacându-se că-şi bagă degetul pe gât, să vomite.

— în fine. Daemon s-a întins şi a zâmbit lenevos. Nu fi invidios că eu sunt fratele care arată mai bine.

Dawson şi-a dat ochii peste cap şi nu s-a mai obosit să-i spună că nu e nicio diferenţă cât de mică între ei. Mă rog, în afară de faptul că el are un comportament mult mai frumos. în loc să arunce castronul şi lingura în chiuvetă, cum făcea de obicei, le-a spălat, le-a şters şi

le-a pus la locul lor. S-a întors şi s-a uitat pe rând la fraţii lui.

Ei se holbau la el cu gura căscată.

— Ce e? a întrebat el.

— Tu... ai spălat vasele? Dee s-a dat încet înapoi, clipind des din ochi, şi s-a uitat la Daemon. Vine sfârşitul lumii. Şi eu sunt şi acum vir...

— Nu! au strigat fraţii la unison.

Daemon chiar părea că e gata să vomite.

— Dumnezeule, să nu termini niciodată propoziţia asta! De fapt, să nu schimbi niciodată *asta!* Mersi!

Ea a căscat gura.

— Tu te aştepţi ca eu să nu...

— Nu e o discuţie cu care vreau să-mi încep dimineaţa. Dawson şi-a luat geanta de pe masă. Mă duc la şcoală înainte să apară mai multe detalii.

— Şi de ce nu eşti îmbrăcat? a întrebat Dee, cu toată atenţia îndreptată asupra lui Daemon. O să întârzii.

— Eu mereu întârzii.

— Punctualitatea duce la perfecţiune.

Suspinul lui Daemon a răsunat pe toată scara.

— Se zice: repetiţia duce la perfecţiune, surioară.

— Tot aia.

A urmat o pauză.

— Ai dreptate. Tot aia e.

Când Dawson a ajuns la uşă, a auzit-o pe Dee:

— Ştii că tu eşti fratele meu preferat, nu?

Dawson a zâmbit.

Din bucătărie s-a auzit un chicotit răguşit, după care:

— Te-am auzit spunându-i asta lui Dawson acum două zile. Presupun că asta înseamnă că azi vrei să te duc eu cu maşina.

— Poate, a mormăit ea.

Dawson a tras uşa după el, a ieşit afară şi s-a dus la maşină. Nu i-a luat mult să ajungă la şcoală. Ar fi ajuns mai repede

dacă ar fi renunţat la pielea de om, dar ar fi fost şi mai greu de explicat. Cum era devreme, a dat drumul la muzică în Volkswagenul său Jetta. Apoi a intrat în şcoală, a bocănit din picioare toată ora de dirigenţie, după care s-a năpustit în sala unde avea engleză şi s-a aşezat la locul lui, evitând zâmbetele ultrafericite pe care i le adresa Kimmy.

După douăzeci de secunde, Dawson şi-a dat seama că nu respiră. Adică nu respiră deloc. Luxenii nu au nevoie de oxigen, dar au preluat partea aceea de mecanică, pentru a păstra aparenţele. S-a uitat înjur disperat şi a fost uşurat să vadă că nu observase nimeni.

Dumnezeule! Parcă şi vedea titlurile din ziare. Extratereştrii sunt printre noi. Fugiţi!

Dar când a intrat Bethany în clasă, cu părul ei negru

prins la spate într-o coadă care îi descoperea gâtul graţios, e posibil să fi încetat iar să respire. O mie de cuvinte minunate s-au strâns în capul lui într-o nanosecundă, dar şi-a ferit privirea şi şi-a coborât ochii în caietul lui gol. Notiţe? E cineva care chiar ia notiţe în clasă? Dawson voia să vadă dacă îi va vorbi ea prima.

Doamne, se purta ca o puştoaică de şaisprezece ani! Era terminat!

Bethany s-a aşezat pe scaun şi şi-a ridicat un picior la piept, învârtea un pix în mâna dreaptă.

— Hei, Dawson!

Ea. îi. Vorbise. Prima. Era ca şi cum ar fi câştigat la loterie, ar fi făcut sex şi ar fi urcat pe cel mai înalt munte, toate la un loc. Dar trebuia să se potolească, fiindcă se îndrepta cu paşi grăbiţi spre zona penibilului.

A ridicat capul şi i-a zâmbit.

— Te-ai decis să vii şi în ziua a doua. Fată curajoasă!

— Sunt o fire aventuroasă. Ce pot să zic?

Cât de aventuroasă?

— După ce te-am văzut ieri la sport cum mânuieşti paleta, pot să-mi imaginez.

Obrajii ei s-au îmbujorat, şi asta o făcea şi mai frumoasă.

— Sunt ca un jucător de ping-pong profesionist. Am talent.

Fără să-şi dea seama, el se aplecase în faţă. Doar câţiva centimetri le separau feţele. Doamne, cât de mult i-a plăcut că ea nu s-a retras şi nici n-a făcut pe timida. îl privea drept în ochi.

Cuvintele i-au ieşit din gură direct.

— Ce faci în weekend?

Pixul din mâna ei s-a oprit din mişcare. A clipit, ca şi cum ar Fi fost surprinsă, după care genele ei s-au ridicat iar.

— Tata a lucrat toată săptămâna, aşa că ne vedem rar, şi sâmbătă petrecem ziua în familie cu unchiul Will... S-a întrerupt. Dar duminică sunt liberă.

Duminică i se părea prea departe, dar trebuia să se mulţumească cu asta.

— Vrei să luăm masa împreună?

Buzele ei trandafirii au format un „O”, după care s-au destins intr-un zâmbet.

— îmi propui cumva o întâlnire, Dawson?

înainte să poată răspunde, Daemon s-a apropiat printre bănci, cu privirea pătrunzătoare aţintită asupra lui Bethany, care stătea întoarsă spre el. I-a zâmbit uşor, cu buzele strânse. Zâmbetul pe care îl oferea de obicei înainte să mănânce pe cineva de viu.

Bethany i-a zâmbit şi ea.

Lui Dawson i-a venit să-l ia la bătaie pe fratele lui. Reacţia de apărare a teritoriului i-a provocat o revenire bruscă la

realitate, care nu i-a scăpat lui Daemon. Şi-a îngustat pleoapele. Folosind calea de comunicare preferată de cei din rasa lor, i-a trimis fratelui un mic mesaj. *Termină, frate!*

Nu a fost nici urmă de emoţie pe faţa lui Daemon. *Ce-am făcut?*

Dawson a dat să riposteze, dar s-a oprit. De ce naiba îl ameninţa pe frate-său? Că se uită urât la Bethany? Daemon nu se ferea de fetele din specia umană, dar nici nu obişnuia să le caute.

S-a hotărât să-l ignore pentru moment, fiindcă era convins că mai târziu va trebui să-i dea explicaţii, şi s-a concentrat din nou pe ce era mai important. Pe Bethany.

— Dacă-ţi propun o întâlnire? Aşa se pare.

în spatele lui, Daemon a scos un sunet ca şi cum s-ar fi înecat, după care, în capul lui Dawson: *Ce naiba, frate?*

Dawson nu i-a răspuns, dar şi-a dat bine seama de tensiunea care iradia dinspre Daemon şi de discuţia care ştia că o să urmeze, numai că, ciudat, chiar nu-i păsa.

I-a zâmbit lui Bethany.

CAPITOLUL 4

Bethany era cumva şocată. Da, sigur, se aşteptase ca Dawson să stea de vorbă cu ea, ba chiar să şi flirteze un pic, dar să-i dea întâlnire? Aşa, pur şi simplu? Normal că a fost surprinsă... şi impresionată.

— Bine. S-a uitat în jos, la pixul din degetele ei, între- bându-se cum ar putea ieşi din casă cu un băiat. Ăăă, ne întâlnim undeva?

O fulgerare de satisfacţie a intensificat nuanţa de verde pe care o aveau ochii lui.

— Pot să vin eu să te iau.

O, nu, nu, nu! Bethany vedea de pe acum privirea iscoditoare a mamei când se pregătea pentru inevitabilul interogatoriu. Stânjeneala deja începuse să se insinueze şi făcea ca degetele să i se strângă pe pix.

— Ăăă, aş prefera să ne întâlnim undeva. Nu e nimic personal, dar părinţii mei...

— Sunt stricţi? Absolut OK. Nu a avut nicio ezitare, şi ea a apreciat asta. E în oraş un restaurant. Nimic special, dar mâncarea e grozavă. The Smoke Hole Diner – ai auzit de el?

Nu auzise, şi Dawson i-a explicat repede cum să ajungă acolo. Nimic nu era prea greu de găsit în Petersburg, atâta timp cât nu se afla pe nişte străzi lăturalnice, care pentru ea arătau la fel.

în timp ce vorbeau, Bethany a observat că mai multe fete, şi în special o blondă din faţa ei, ascultau fără nicio jenă. Blonda avea un corp şi o faţă perfecte – genul minion şi zglobiu. La aproape un metru şaptezeci şi şase, Bethany se simţea precum Godzilla doar stând aşa, în spatele ei. După care l-a observat pe geamănul lui Dawson.

Şi el asculta.

Peste umărul lui Dawson, se uita la ei cu pleoapele îngustate. Ceva din expresia lui dură spunea că nu e prea încântat de ce aude. Şi muşchiul care îi zvâcnea în obraz îl dădea cumva de gol.

Care era treaba cu el, Bethany nu ştia, dar s-a decis că ar fi mai bine să stea departe de el... şi de Bărbie.

A început ora. Pe lista de lectură era *Mândrie şi prejudecată.* S-au auzit bombăneli de la mai toţi copiii din clasă când domnul Patterson le-a dat cărţile. Ea o citise deja – de trei ori –, aşa că referatul despre conflictele sociale din acea perioadă nu avea să fie o nenorocire.

A pus romanul pe bancă şi a încercat să se concentreze asupra lecturii, dar mintea ei se întorcea

mereu la băiatul din spate. Aftershave-ul lui – chiar era aftershave? – avea un miros de pădure, de natură, care îi amintea de focurile de tabără.

Un miros foarte plăcut.

Unic, cu nimic juvenil în el. La naiba, *nimic* nu era juvenil la Dawson. Evident, era de vârsta ei, avea şaisprezece ani, dar dacă l-ar fi întâlnit în afara şcolii, ar fi crezut că e student. Avea o încredere de sine extraordinară, lucru care de obicei le lipseşte băieţilor la vârsta asta.

Poate că tipul ăsta nu era de nasul ei. Tipii ca el au de obicei un harem întreg de fete. Fete ca Bărbie. Nu fete care au mai tot timpul vopsea sub unghii.

S-a uitat în jos la mâna ei şi s-a crispat. Pe degetul mic îi rămăsese vopsea verde, de aseară. Roşeaţa i-a urcat în obraji. Cu o seară în urmă pictase faţa lui Dawson, cu toate că-şi spusese să nu ajungă până acolo.

Dar ajunsese acolo, şi chiar mai departe.

Fir-ar! Obsesia începe întotdeauna cu pictarea feţei cuiva, nu?

Ronţăind capacul pixului, s-a prefăcut că-şi întinde gâtul, întâi spre stânga, apoi spre dreapta. Aruncând o privire peste umăr, l-a văzut pe Dawson uitându-se la ea cu ochii aceia pătrunzători.

Li s-au întâlnit privirile.

Şi aerul i-a ieşit instantaneu din plămâni. încă o dată, forţa concentrată a privirii lui a făcut-o să se înfioare. La fel ca ieri, pe coridor, a simţit nevoia să se îndepărteze. Pentru că ce era în ochii lui... nu era ceva normal; era o putere autentică, pe care nu o putea reda în pictură. Un fel de luminozitate pe care nu putea s-o obţină întocmai.

El i-a făcut cu ochiul şi, la naiba, ce sexy era! Deloc vulgar sau stupid. Era genul de făcut cu ochiul pe care îl

vezi la vedetele de cinema. O chestie care nu-i iese nimănui în viaţa reală.

Dap, nu era de nasul ei. S-a simţit cuprinsă de surescitare.

Zâmbind cu pixul în gură, s-a întors cu faţa la tablă înainte s-o vadă profesorul.

Dumnezeule, mai avea câteva secunde şi se topea toată, ca o fetişcană.

Când s-a sunat, Dawson era deja în picioare, lângă banca ei. Fratele lui s-a oprit lângă el şi a rămas acolo, cât timp Bethany şi-a băgat cărţile în geantă şi s-a ridicat. A avut impresia că gemenii şi-ar fi spus ceva fără cuvinte, fiindcă Dawson i-a rânjit fratelui său.

Acesta a trecut, în sfârşit, pe lângă Dawson, uitându-se peste umăr cu un zâmbet ironic.

— Fiţi cuminţi! a spus el.

Cel puţin cu glas tare.

Bethany a ridicat din sprâncene.

— Ăăă...

— Ignoră-l pe Daemon! Eu aşa fac mai tot timpul. Dawson a întins braţul şi ea a pornit în faţa lui. Stă prost la capitolul interacţiune socială, a adăugat el.

Nefiind sigură că glumeşte, s-a decis să treacă peste asta.

— Totuşi, cred că e tare să ai un frate geamăn.

— A, nu ştiu dacă „tare” e cuvântul potrivit. A zâmbit. Dar nu suntem gemeni.

Ieşind pe coridorul aglomerat, Bethany s-a încruntat.

— Nu sunteţi? Pe mine şi pe restul lumii ne-aţi putea păcăli.

Râsul lui era răguşit şi profund, foarte plăcut la auz.

— Suntem tripleţi.

Ea a făcut ochii mari.

— Aoleu, trei sunteţi?

— Avem o soră.

Mergea aproape de ea, aşa că li se atingeau umerii aproape la fiecare pas. Ei i se părea delicios de zăpăcitor.

— E un bun camarad, şi mult mai drăguţă ca noi.

Erau trei, şi una era fată. Tripleţi. Ce nebunie!

— Sunteţi apropiaţi?

El a dat din cap, urcând împreună cu ea scările, la fel ca în ziua precedentă. Aparent, nu era mare chestie pentru el să ajungă la timp la ore.

— Da, suntem destul de apropiaţi. Mai ales Dee, sora mea, şi cu mine. E o scumpă. S-a oprit, înclinându-şi trupul ca să evite un grup de elevi. Nici Daemon nu e băiat rău. Şi-ar da braţul stâng pentru noi. Tu ai fraţi?

— Un frate – un frate vitreg, a spus ea zâmbind.

Când Dawson vorbea despre sora şi fratele lui, se simţea în voce iubire adevărată. Ceva atât de rar în zilele noastre. Majoritatea prietenilor ei din Nevada nu făceau decât să-i bârfească pe fraţii sau surorile lor.

— Are doar doi ani.

— A, cur mic…

Bethany s-a oprit în mijlocul coridorului.

— Ce ai spus?

Dawson s-a încruntat.

— Ăăă, am spus „cur mic”. Sper că n-a fost, ăăă, jignitor.

— Nu. S-a uitat în sus la el, lucru care în sine era o realizare. Doar că exact aşa îi spun eu lui Phillip – cur mic. Asta e porecla lui.

Expresia lui Dawson s-a relaxat într-un zâmbet.

— Pe bune? Ce mişto! Eu şi Daemon îi spunem aşa lui Dee. Nu-i place deloc.

Ea şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a uitat în ochii lui.

— Te uiţi mult la televizor?

— Doar când mă obligă Daemon.

Doamne sfinte...

— Filme?

Zâmbetul lui a ajuns la ochi.

— Nu sunt prea mare fan. îmi place natura. Prefer să fac o drumeţie decât să stau acasă.

Ea s-a gândit la pictură şi la faptul că preferă să picteze, mai mult ca orice altceva. Mai era un singur lucru.

— îţi place zahărul? Adică tot timpul trebuie să mănânci mult zahăr?

El a râs.

— Da, mai ai întrebări? Trebuie să se sune.

Dragostea pentru zahăr trebuia să însemne dragoste adevărată. Trebuia. Pe faţa ei s-a întins un zâmbet atât de larg, încât ar fi trebuit să se simtă jenată.

— Nu. Asta-i tot.

— Bun.

A întins mâna şi i-a dat după ureche o şuviţă de păr care îi scăpase din coadă. Atingerea încheieturilor degetelor lui pe pielea ei a trecut prin ea ca un fulger.

— Ce faci după ore? Vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Credeam că o să facem asta duminică.

— Da, facem, dar asta fiindcă am vrut să-mi fac planul pentru weekend. N-are nicio legătură cu ziua de azi.

Ea a deschis gura şi a scăpat un hohot de râs. Doamne, era pur şi simplu... nu existau cuvinte. Mama ei o aştepta să vină acasă imediat după ore, şi asta trebuia să facă. Aveau planurile pentru duminică, dar

duminica părea aşa de departe. Mai erau atâtea zile...

S-a auzit soneria, şi ea a tresărit.

— Bethany Williams.

I-a spus numele pe un ton glumeţ.

Ea a ridicat genele şi a dat din cap că nu.

- Da.

Bethany ar fi trebuit să-şi dea seama din prima clipă că Dawson Black e belea cu B mare, o belea de un metru optzeci şi doi, plus nişte muşchi zvelţi şi un zâmbet dezarmant.

Băieţii sunt aşa de complicaţi!

Iar băieţii ca Dawson? A, mult, mult mai complicaţi.

Cei mai mulţi n-aveau nici jumătate din charisma radiată de el. Nu era nicio mirare că îl plăcea şi că deja se gândea să-i spună mamei că mai stă puţin la şcoală să facă ceva la arte. O minciună uşoară, credibilă, dat fiind că făcuse o groază de activităţi extracurriculare de mai multe ori pe săptămână când erau în Nevada. Faptul că era aşa de dispusă să mintă în legătură cu el nu făcea decât să-i consolideze şi mai mult ideea că îl place mult prea tare. Şi nu vorbiseră decât de câteva ori. încă nu-şi dădea seama dacă ăsta e un lucru bun sau rău.

Nu se aşteptase ca el să-i intre aşa repede pe sub piele. Şi chiar nu fusese pregătită să simtă golul acela din stomac pe care îl avea când se uita după el cum dă colţul pe coridor, spre ora lui de ştiinţe. Doamne... chiar îi era dor de el.

în mod sigur nu după el se uita peste umăr pe hol, când s-a oprit la dulapul ei înainte de prânz. Nup. în niciun caz. Mintea ei nu stătea doar la băiatul pe care îl întâlnise de curând. Şi în mod sigur nu compara fiecare

nuanţă de verde cu nişte ochi care străluceau ca smaraldul şlefuit.

Bethany a fost distrată la celelalte ore, agitată, surescitată şi tensionată precum ghemul de benzi de cauciuc pe care Simon Cutters l-a ţinut permanent în mână la ora de chimie. Când l-a

aruncat în sus pentru a cincizecea oară, ea a vrut să i-l ia şi să i-l arunce pe ferestrele înceţoşate de la clasă.

în sala de sport s-a holbat întruna la Dawson, care era la o altă masă şi juca ping-pong cu Carissa, o fată tăcută, care avea cei mai mişto ochelari cu ramă de baga pe care îi văzuse ea vreodată. Privirea i s-a întors imediat la el.

La naiba, reuşea să facă dintr-un tricou alb simplu un obiect demn de veneraţie.

La fiecare lovitură de paletă, tricoul se întindea pe muşchii fermi. Alerga? Mergea des la sală? Adolescenţii nu au de obicei un corp atât de musculos.

Dawson a lovit din nou mingea spre Carissa. Ea a ratat lovitura şi, în intervalul acela minuscul de timp cât ea s-a dus după minge, el s-a uitat la Bethany şi i-a zâmbit.

Inima ei a sărit din piept. Nu e bine, o, nu e bine!

O minge galbenă de plastic a trecut pe lângă capul ei, gata să-i atingă obrazul.

Kimmy, partenera ei, şi-a proptit mâinile în şolduri.

— Nici măcar nu eşti atentă.

Ea a strâns din ochi, fiindcă într-adevăr nu era atentă.

— Scuze! a bolborosit şi s-a întors să caute pe jos mingea aia nenorocită, care ajunsese tocmai lângă gradene. Mă duc s-o iau.

Kimmy a oftat, studiindu-şi unghiile îngrijite.

— Mda, doar nu-ţi închipuiai că mă duc eu.

Bethany a ignorat-o şi s-a dus după minge. Treaba asta cu holbatul scăpa deja de sub control, şi avea presimţirea că o să fie şi mai rău. Chiar şi acum îşi stăpânea cu greu dorinţa nebună de a se uita peste umăr, ca să vadă dacă el se uită la ea. Simţea că se uită. *N-o face!* Muşchii gâtului i s-au crispat. *În niciun caz.* îi zvâcneau degetele pe paletă. S-a aplecat şi...

O mână aurie a ajuns la minge inaintea ei. Surprinsă, a făcut un pas înapoi şi a ridicat privirea... tot mai sus. De unde naiba apăruse *ăsta?.* Era blondul pe care îl văzuse ieri pe hol – băiatul model-perfect, cu părul ondulat care-i cădea mereu peste ochii albaştri cristalini. Dacă îşi aducea bine aminte, fusese la cel puţin patru mese distanţă, şi între mese era cel puţin un metru jumate. Nici nu-l văzuse mişcându-se, şi nu era ca şi cum ar fi putut să nu observe o chestie aşa superbă umblând pe lângă ea.

Sau poate că avea doar o gravă afecţiune Dawson la creier.

— Mmm, mersi că mi-ai...

I-au zburat cuvintele când i-a întâlnit ochii. Răceala lor a făcut-o să îngheţe. Nu făcea nimic să-şi ascundă antipatia. Ieşea, efectiv, din el şi se căţăra pe pielea ei ca o duzină de păianjeni.

— Cum te cheamă? a întrebat-o el pe un ton autoritar.

Bethany a clipit din ochi. Vocea lui se potrivea cu ochii. Frigidă. Aspră. Plină de dispreţ şi superioritate. La cealaltă şcoală, fusese de mai multe ori ţinta unor astfel de priviri, mai ales după ce se despărţise de Daniel. El era cel popular...

Băiatul a rânjit.

— Ai nume, nu? Sau nu înţelegi engleza?

O fierbinţeală puternică i-a cuprins obrajii, făcându-i roşii ca cireşele, era convinsă de asta. A deschis gura, dar n-a ieşit niciun sunet. Confruntarea nu era specialitatea ei, iar asta era o confruntare. OK, deci n-avea nicio problemă să se confrunte cu mama ei pe

diverse chestii, dar cu altcineva? Mda, a rămas holbându-se la el ca şi cum era mută.

El s-a apropiat şi, chiar dacă avea impresia că e nebună fiindcă gândeşte asta, putea să jure că ies din el valuri de căldură ca şi cum ar fi fost un soi de radiator electric. Pe fruntea ei au apărut picături de transpiraţie.

— Te-am întrebat cum te cheamă.

— Cum o cheamă nu e treaba ta, a intervenit o voce melodioasă şi profundă.

Dawson stătea lângă ea şi se uita urât la celălalt băiat. A înclinat capul într-o parte.

— Dă-i înapoi mingea, Andrew!

Temperatura din sala de sport a urcat exploziv. Toţi copiii se uitau la ei.

Buzele lui Andrew s-au arcuit într-o jumătate de zâmbet.

— Sau *tu* nu înţelegi bine engleza? l-a întrebat Dawson.

Avea pe faţă un zâmbet, dar după felul în care i se încordau
muşchii, îţi dădeai seama că e gata să-i smulgă mingea celuilalt.

Toate astea pentru o minge de ping-pong? Absolut bizar. Bethany şi-a dres glasul şi a întins mâna.

— Mă cheamă Bethany. Acum vrei să-mi dai mingea, te rog?

— N-a fost chiar aşa de greu, nu? Andrew nu şi-a luat o clipă privirea de la Dawson. O să mai stăm de vorbă, a adăugat.

— Sau nu, a replicat Dawson.

Cu o sprânceană ridicată, Andrew a lăsat mingea să cadă în palma ei desfăcută. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi s-a dus la masa lui.

— Uau! a murmurat ea, neştiind ce să creadă despre asta.

Dawson şi-a dres glasul.

— E un pic cam... ei, da, Andrew e o jigodie de primă mână. Nu-l băga în seamă!

Bethany a dat din cap şi s-a uitat în palmă, după care a icnit, şocată. Sfinte Sisoe!

Mingea de ping-pong se topise într-un cerc neregulat.

Capitolul *S*

Complet şocată de ostilitatea pe care i-o arătase Andrew şi de mingea de ping-pong băgată la microunde, Bethany a stat mult până s-a spălat şi s-a schimbat după ora de sport. Ceva era cu tipii ăştia doi, parcă ar fi comunicat prin intermediul privirilor asasine. îi amintea de felul în care se purtaseră Dawson şi fratele lui în dimineaţa aceea. Adică privirile alea asasine aveau ceva special.

A clătinat din cap, şi-a scos elasticul din păr, s-a pieptănat, după care şi-a pus peria în geantă şi s-a întors, apoi a scos un mic ţipăt.

Kimmy stătea în spatele ei, cu braţele ei subţiri încrucişate la piept. Buzele aveau atâta gloss, că păreau unse cu ulei.

— Doamne, m-ai speriat!

Bethany şi-a luat geanta, şi-a pus-o pe umăr şi a aşteptat ca ea să spună ceva. Orice. Şi iar a aşteptat. Tăcere. OK.

— Ai nevoie de ceva? Pentru că întârzii.

— întârzii la ce? a întrebat ea.

Bethany s-a uitat urât la ea. Ca şi cum era treaba lui Bărbie unde se duce şi de unde vine ea. *Nu prea cred.* A trecut pe lângă ea.

— Ne vedem mâine.

— Stai! Kimmy a trecut repede în faţa ei, blocând uşa. E adevărat că Dawson te-a invitat în oraş? a întrebat, dar nu a aşteptat răspunsul. Fiindcă am auzit în clasă când te-a invitat, şi prietena mea Kelly mi-a zis că te-a invitat şi azi.

Dacă îl auzise în clasă, de ce mai întreba acum?

— Uite, hai să-ţi dau un sfat!

Kimmy a zâmbit, într-o încercare penibilă de a părea drăguţă, ca şi cum ar fi vorbit cu o prietenă dragă. Era atât de fals, absolut fals!

— Dawson e un fustangiu notoriu. A trecut prin toată şcoala şi nu numai. Şi fratele lui la fel, le place să-şi bată joc de oameni. Se dau unul drept celălalt, dacă înţelegi ce vreau să zic.

S-a simţit cuprinsă de dezamăgire. Amintirea relaţiei ei cu Daniel i-a revenit în minte. Vechile răni s-au redeschis şi ea a izbucnit:

— Şi de ce îmi spui mie asta?

Kimmy s-a uitat la ea cu privirea aia „tu eşti pe bune?".

— Tu eşti fata nouă. De ce crezi că e aşa de interesat de tine? Şi-a plimbat privirea peste blugii şi puloverul lui Bethany, ca şi cum chiar n-ar pricepe. Vreau doar să fac şi eu o faptă bună pe ziua de azi şi să te previn. Băiatul ăla... în fine, e versat.

Cu asta, Kimmy s-a răsucit pe călcâie şi a plecat.

— Ce naiba? a spus Bethany cu glas tare, şi vocea ei a răsunat în camera goală.

Toţi sunt în şcoala asta aşa prietenoşi? Dumnezeule!

A inspirat adânc şi a ieşit din vestiar, spunându-şi că nu trebuie să ia prea mult în seamă avertismentul lui Kimmy. Ar putea fi gelozie. Ar putea fi jigodism, pur şi simplu.

Sau ar putea fi adevărat, i-a susurat o voce malefică, enervantă. De ce ar fi surprinsă dacă ar fi adevărat? N-ar fi. Ambii fraţi erau întruchiparea sexoşeniei. Ar fi fraieră să creadă că Dawson nu are o tonă de foste iubite. A deschis uşa cu un brânci mai puternic decât era nevoie, întrebându-se dacă nu ar trebui să anuleze întâlnirea. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie încă o gaură la cureaua lui, oricât de frumoasă e cureaua aia. Iar faptul că situaţia asta o irita atât de tare spunea multe.

Era îndrăgostită până peste cap.

Inima ei a început să facă bum-bum când l-a văzut. S-a oprit brusc, strângând în mână cureaua genţii.

— Hei!

El nu i-a zâmbit, nici n-a surâs, s-a uitat doar la ea cu privirea aceea intensă.

— Voiam să-mi cer scuze pentru prietenul meu.

Nesimţitul ăla era prietenul lui?

— Nu e vina ta, dar poate...

— Mda, este, într-un fel. S-a dezlipit de dulapul de care stătea rezemat şi şi-a trecut mâna prin păr. Ştiu că nu are sens, dar pur şi simplu îmi pare rău că a fost aşa de javră cu tine. Şi sper că nu te-ai răzgândit în legătură cu ieşirea noastră. Nu că te-aş condamna pentru asta.

Acum chiar era confuză. Da, era gata să se

răzgândească, dar nu din cauza lui Andrew. Şi, sincer, nu pricepea de ce e problema lui felul în care se poartă prietenul lui. Dar sinceritatea din vocea şi din ochii lui Dawson au cucerit-o. Fustangiu sau nu, se simţea prost când n-avea niciun motiv.

El a dat din cap încet, ca şi cum tăcerea ei ar fi fost un răspuns.

— OK, presupun că asta e.

Ea a deschis gura, dar n-a ieşit niciun sunet. De ce i se tot întâmplă asta cu băieţii din Virginia de Vest?

Stătea în faţa lui şi se uita la el, voia să-i spună că e OK şi că tot vrea să meargă împreună să mănânce ceva, în ciuda logicii. Că vrea să iasă cu el şi să fie prieteni... poate chiar mai mult decât prieteni.

Dar nu a spus nimic.

El a schiţat un zâmbet şi a făcut un pas spre ea.

— Ai o hârtie şi un pix?

— Ăăă, sigur.

A scos din geantă cele două obiecte şi i le-a întins. El a început imediat să scrie ceva.

— Dawson, sincer, eu...

— E OK. Uite, a spus el, dându-i înapoi pixul şi hârtia. E numărul meu de telefon. Sună-mă oricând, dacă vrei. Şi încă o dată, îmi cer scuze!

Ea s-a uitat la bucata de hârtie ruptă din caiet, surprinsă să vadă că scrisul lui e la fel de fluid şi graţios precum îi sunt mişcările. Când a ridicat privirea, Dawson deja dispăruse.

Dawson era furios la culme. Ar fi vrut să se ducă la nemernicul ăla şi să intre cu maşina în casa lui. Faptul că îi plăcea Volkswagenül lui Jetta a fost singurul lucru care l-a oprit să nu le mai dea o uşă la casă. Mă rog, şi Adam, geamănul cel bun, aşa cum îi spunea el, era un

tip destul de ca lumea. La fel şi Ash, când nu era cu Daemon.

Andrew avea o problemă cu Bethany doar pentru că îl văzuse pe Dawson uitându-se la ea la ora de sport, şi, evident, fiindcă era un băgăcios nesuferit. Dintre toţi luxenii care trăiau în afara comunităţii, Andrew era singurul care părea mai potrivit pentru traiul în sânul comunităţii lor.

La jumătatea drumului spre casă, i-a bipăit telefonul. Sperând că e Bethany, şi simţindu-se ca un prost din cauza asta, s-a dat pe spate şi şi-a scos iPhone-ul subţire din buzunarul blugilor.

Şi, normal, era de la scumpul lui frate. Mesajul era scurt şi la obiect.

Vino acasă imediat.

O parte din el ar fi vrut să spună „te bag în mă-ta” şi să se ducă oriunde, numai acasă nu, dar la un moment dat tot trebuia să ajungă acasă. Totuşi, a încetinit aproape de viteza melcului, trecând în revistă şirurile de maşini cu abţibilduri pe care scria „Femeilor adevărate le plac Fordurile” sau „Camionetele se descurcă mai bine”.

Drumul care mergea şerpuit spre casa lui era liniştit şi pustiu, ca şi casele de pe el. Dar aleea din faţa casei lui era plină. Grozav! S-a dat jos din maşină şi a trântit portiera.

O gaşcă întreagă de luxeni îl aştepta înăuntru. Fratele şi sora lui, Adam, Andrew şi Ash, ba chiar şi Matthew era acolo, tutorele lor neoficial.

Dawson s-a rezemat de uşă şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Avem consiliu de familie? Abia aştept să

vă ascult argumentele.

Ochii lui Daemon au scăpărat cu o lumină albă.

— Spune-mi că nu e adevărat!

— Nu ştiu la ce te referi.

Tolănit pe canapea lângă Ash, Andrew a ridicat o sprânceană.

— Erai gata să te aprinzi tot la mine şi să mă iei la bătaie pentru o fată. O. Fată. De. Om.

Dawson a zâmbit.

— Zilnic îmi doresc să te iau la bătaie, Andrew. Azi nu a fost o excepţie.

Andrew i-a arătat degetul.

— Hai, hai, nenoroci...

— Termină! s-a răstit Daemon şi s-a întors atât de repede spre Andrew, că blondul şi-a văzut toată viaţa trecându-i prin faţa ochilor. Nici să nu îndrăzneşti să-l jigneşti pe fratele meu!

Andrew a ridicat mâinile şi a spus:

— Bine, frate! Eu nu spun decât că frăţiorul tău voia să-mi tăbăcească fundul ca Chuck Norris pentru o fată.

Dawson regreta, într-un fel, că nu o făcuse.

— Trebuie să-ţi aduc aminte că tu ai *topit* o minge de ping-pong cu mâna ta?

Raţiunea a intervenit, sub forma lui Matthew.

— E adevărat, Andrew?

Andrew şi-a dat ochii peste cap.

— Era doar o minge de ping-pong.

Matthew s-a încruntat.

— Stai puţin! Toate astea s-au întâmplat din cauza unei mingi de *ping-pong*?

— Nu, a spus Andrew, în acelaşi timp în care Dawson a spus „da”.

— începe să mă doară capul. Adam a oftat.

Deja.

La fel şi pe Dawson. Şi durerea lui de cap avea un nume. S-a uitat urât la Andrew.

— N-are legătură cu nimic. Nu ştiu de ce e nevoie să con- vocăm o întrunire Captain Planet pentru asta.

Fratele lui şi-a încrucişat braţele, reflectându-i poziţia ca într-o oglindă.

— Are legătură cu Bethany?

— Da! a exclamat Andrew.

— Cine e Bethany? a întrebat Ash, părând plictisită, dar vocea ei era prefăcută.

Fără îndoială, se temea de o competiţie pentru Daemon.

— E o fată...

— O fată? Dee a scos nasul dintr-o revistă. Ce e cu fata asta? E drăguţă? O cunosc?

Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Dawson a scos un geamăt.

— Bethany e o fată de la şcoală. Şi nu văd ce-i aşa mare chestie. Pur şi simplu am stat de vorbă cu ea.

Dee părea dezamăgită.

— Deci n-o cunosc?

— Nu. Dawson începea să-şi piardă răbdarea. Nu cred că faci vreo oră cu ea.

— Dar e om? Dee s-a uitat în jur, cu sprâncenele arcuite. Deci sunt de partea lui Dawson aici. Ce mare chestie? Nu că n-am avea voie să...

Obrajii ei au căpătat brusc culoarea macilor.

— Nu pricep, a încheiat ea.

— E adevărat că nu există reguli care să ne împiedice să avem... relaţii, dar nu e înţelept, a spus Matthew.

Avea aceeaşi faţă pe care o avusese cu mai mulţi ani în urmă, când încercase să le explice mecanismele sexului. Fusese oribil pentru toţi.

— MA-ul e chiar împotrivă, şi nici nu prea are rost.

— E prea periculos pentru oameni, a spus Daemon, desfacându-şi braţele. S-a aşezat pe braţul fotoliului în care stătea Dee. Dacă MA-ul bănuieşte măcar că extraterestrul vrea să scoată capul din pământ, fiinţa umană e pa. Ca să nu mai vorbesc de riscul de a-i da foc fetei.

Dawson şi-a dat ochii peste cap.

— Dap, fiindcă mi-am propus să transform toate fiinţele umane pe care le întâlnesc în globuri disco, doar ca să mă distrez.

Fratele lui s-a încruntat, semn clar de ameninţare.

El a oftat.

— în fine, nu e aşa mare chestie!

— L-ai ameninţat pe Andrew din cauza ei? a întrebat Matthew, cu aerul că speră sincer ca Dawson să nu o fi făcut-o.

Ei, atunci o să-şi ţină gura, fiindcă nu o să-i placă răspunsul.

— Dawson?

— Posibil...

Andrew s-a uitat la el cu o privire lipsită de expresie.

— Eu aş zice da.

Frate, cât îşi dorea să-l pocnească!

— Ce i-ai spus? l-a întrebat Daemon, în timp ce Dee urmărea scena cu interes.

— Bine, a bombănit Dawson. I-am zis că dacă mai vorbeşte vreodată cu Bethany, o să-i vâr în gură o anumită parte a corpului.

Daemon a revărsat o grămadă de bombe cu atrocităţi obscene. Şi chiar creative, căci până şi Matthew părea impresionat. După ce a terminat, a spus:

— L-ai ameninţat pe unul de-ai noştri pentru o fată?

Dawson a ridicat din umeri.

Iar ploaia de bombe cu înjurături.

— Adaugă asta la felul în care te uitai la ea, şi avem o problemă.

— Cum se uita la ea? a întrebat Dee, caraghios de inocentă.

Toţi au scos un geamăt.

— Ce e? a întrebat ea.

— Se uită la ea de parcă...

A urmat o pauză ciudată, ca şi cum Daemon n-ar fi ştiut cum să formuleze, ca şi cum el nu s-ar fi uitat niciodată aşa la o fată – şi nici nu se uitase.

— De parcă e o friptură apetisantă şi el moare de foame.

Dawson a ridicat din sprâncene. Aşa se uita el la Beth? Ca şi
cum ar fi fost o friptură?

— Tu nu te uiţi niciodată aşa la mine, s-a îmbufnat Ash.

Daemon s-a uitat la ea. în niciun caz *aşa.*

— în fine, a spus Dawson. în afară de faptul că acum o să mă gândesc la friptură de câte ori o să mă uit la Bethany, nu s-a întâmplat nimic. Mi-e simpatică. E mişto. Şi ce? N-aveţi de ce să vă faceţi griji.

Fratele lui s-a încruntat şi s-a uitat la Andrew.

— Tu ce i-ai spus fetei?

Andrew nu a răspuns.

— O tot întreba cum o cheamă, ca un ciudat.

Dawson a oftat, sătul de discuţie.

— Păi, mie asta mi se pare o ură obişnuită de oameni. Adam s-a uitat urât la fratele lui. I-ai pus pe

toţi pe jar fără motiv. Nu e mare scofală.

N-o fi mare scofală pentru ei, dar pentru el? Dawson ar fi vrut să nu fie. I se prăbuşiseră umerii când s-a îndreptat spre scări, încheind discuţia. Orice ar fi fost între el şi Bethany se

terminase înainte să înceapă. S-a uitat peste umăr, încercând să ignore greutatea care începea să-i strivească pieptul.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Mulţumită lui Andrew, fata nu mai vrea să aibă de-a face cu mine.

Andrew părea mândru.

— Deci, da, n-aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

CAPITOLUL 6

Bethany privea ţintă hârtia mototolită pe care era scris numărul lui Dawson. Trecuse de zece, era târziu, poate prea târziu ca să-l sune acasă, dacă şi părinţii lui erau ca ai ei. Şi chiar n-ar trebui să-l sune acum, mai ales dacă cele spuse de Kimmy erau adevărate.

Dar de când începuse ea să creadă pe cuvânt o persoană total necunoscută?

De când ar fi trebuit s-o asculte pe fata care îi spusese că Daniel o înşală, chiar de atunci. Bethany nu o ascultase, şi ajunsese să-l găsească tocmai în bibliotecă cu altă fată, mâinile lui erau unde nu trebuie, şi o săruta de parcă ar fi încercat să înnoade codiţa unei cireşe cu limba.

Vineri, înainte de serbarea şcolară.

Scârba!

S-a uitat pentru a mia oară la bucăţica de hârtie, după care la telefon. *Să-l sun? Aş putea să-l sun? îl sun?* Privirea i s-a îndreptat spre şevalet.

Chiar şi pe întuneric, Dawson se uita la ea. Linia fermă a obrazului, pometţii largi, nasul şi buzele cu colţuri puţin ridicate, toate erau ale lui. Dar ochii erau total greşiţi. Oricâte amestecuri de culoare încercase, nu reuşise să redea nuanţa potrivită de verde.

Şi-a întors din nou privirea spre bucata de hârtie.

S-a hotărât să bage numărul în telefon, şi atât. Ce a făcut mai departe degetul ei, apăsând *send,* i-a scăpat complet de sub control.

în timp ce inima ei făcea sărituri în piept, a ascultat cum telefonul sună o dată... apoi de două ori.

— Alo?

O voce joasă la capătul firului.

Rahat! Bethany nu voise să-l sune. Chiar nu voise. Nu îşi controlase degetul. Şi s-a trezit, în plus, că e mută. Iar.

La capătul firului s-a auzit cum se închide o uşă.

— Bethany?

Ea a clipit.

— Cum... cum de ai ştiut că sunt eu? Nu ţi-am dat numărul.

Râsul acela ce părea uşurat a făcut-o să zâmbească.

— Nu dau numărul meu prea multor oameni. Aşa că tu eşti singurul număr necunoscut care putea să-mi ştie telefonul.

Uimirea a făcut-o să sară în fund pe pat, cu picioarele atârnate.

— Nu?

— Nu, ce?

— Nu dai numărul multor oameni?

Şi, fraţilor, zău dacă nu era ăsta un început superb de

conversaţie! Daaa.

— A, nu, nu-l dau.

S-a auzit un scârţâit de arcuri, şi tot corpul ei a luat-o razna când şi l-a imaginat brusc în pat. Trebuia să închidă urgent telefonul, dar el a continuat:

— De fapt, nici nu-mi aduc aminte când i-am dat telefonul meu unei fete.

O parte din ea ar fi vrut să îl creadă, dar nu era chiar atât de proastă.

— Hmm, o să fiu sinceră cu tine.

— Bun. Vreau să fii sinceră cu mine.

Ea a închis ochii.

— Mi-e greu să cred că nu le dai numărul fetelor.

— Nu îl dau.

Alte scârţâituri, ca şi cum s-ar fi aşezat mai bine.

— Dar asta nu înseamnă că eu n-am numărul *lor.*

Ceva ca un fier roşu i-a înţepat ochii. Nu. Poate. Fi. Gelozie.

— E vreo diferenţă?

— Clar, a spus el. Dacă-i dau cuiva numărul, înseamnă că poate să mă sune când vrea. în general, nu prea-mi convine asta. Dacă ai numărul cuiva, e altceva. Ai înţeles ce vreau să spun?

A trecut o secundă. Dap, a înţeles. Adică el dă numărul doar persoanelor de la care vrea să primească telefon. Nu oricui. Şi, cum-necum, intrase şi ea în grupul acestor privilegiaţi.

— Ah, OK. Ăăă, mersi?

Dawson a râs.

— Oricum, mă bucur că ai sunat. Nu mă aşteptam.

Nici ea.

— Mă gândeam că după povestea cu Andrew...

— Ciudăţenia prietenului tău n-are nicio legătură cu tine. Hotărându-se să fie sinceră, a inspirat adânc. De fapt, azi voiam în continuare să mergem împreună la masă.

Fiindcă sunt o idioată.

— Şi am fost oarecum dezamăgită că ai plecat.

Fiindcă sunt complet idioată.

— Deci, dap, asta am vrut să-ţi spun.

S-a aşternut între ei tăcerea, şi Bethany a regretat imediat că deschisese gura aia mare a ei.

— OK. Poate că am interpretat greşit...

— Nu. Nu! a spus el repede. Sunt doar surprins. Am crezut că... Nu contează. Mai vrei să ieşim duminică la masă?

— Da.

Vocea i-a sunat ca o şoaptă cu respiraţia tăiată, ca şi cum abia urcase scările în fugă... sau ca şi cum ar avea ca meserie sexul la telefon. Cât de jenant!

— Dar mâine?

Bethany a râs.

— Nu... nu mai ai răbdare până duminică?

— Nu, la naiba! E complicat să te cunosc când avem la dispoziţie doar câteva minute înainte de oră ca să vorbim. S-a oprit şi, frate, băi, frate, vocea lui s-a redus la o şoaptă care a făcut-o să se înfioare. Şi eu chiar vreau să te cunosc!

Ceafa ei s-a lovit de pernele tari de pe pat. Avea de luat o hotărâre. Să acţioneze ţinând cont de ce îi spusese Kimmy şi de vechile ei temeri, sau să se lase purtată de val, oriunde ar duce-o.

Cu ochii în tavan, şi-a stăpânit un zâmbet larg şi prostesc.

— Acum putem să ne cunoaştem, nu?

Un alt hohot de râs răguşit a ameţit-o.

— îmi place direcţia spre care ne îndreptăm.

Şi ei la fel.

Daemon cutreiera pădurile care înconjurau casa lor. Vânturile puternice se repezeau în jos de pe munţii înalţi şi se izbeau direct în el. La naiba, era frig afară. Aşa de frig, că şi-ar fi dorit să-şi fi luat şi el o geacă, măcar o dată în viaţa lui.

Şi-a băgat mâinile în buzunarele blugilor şi s-a uitat la lacul îngheţat, unde fusese de nenumărate ori. Luna se reflecta în gheaţă, aruncând o lumină argintie, care îl făcea să se gândească la o lamă de cuţit bine polizată.

Dat fiind că era în patrulare, ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să stea aici şi să se gândească la viaţa amoroasă a fratelui său, ca o fatucă băgăcioasă. Mai era un arum pe undeva, pe acolo. Nu mai văzuse vreunul de când îl smulsese pe acela de pe fratele lui şi îl terminase, dar ştia că era acolo, o simţea în oase. Mă rog, în oasele lui umane. în fine.

Dar în loc să se concentreze asupra verificării zonei, aşa cum ar fi trebuit, el îşi făcea *griji*... în timp ce fratele lui se odihnea în dormitorul lui călduţ. Sus, acolo, fără să aibă idee că Daemon ştie ce face.

Că vorbeşte la telefon cu fata aceea, Bethany.

Nu că vorbitul cu fetele era cod roşu. Dar când mai adăugai la asta felul în care Dawson se uita la ea, cum îi ceruse lui Daemon în clasă să stea deoparte, şi pe urmă cum îl ameninţase pe Andrew? Mda, era o problemă.

O mare problemă.

Şi-a scos o mână din buzunar şi şi-a trecut-o prin părul biciuit de vânt. Fratele lui fusese întotdeauna cel care face ce vrea. Nu pentru că n-ar fi dat doi bani pe nimeni, ci pentru că aşa era el, foarte puternic. Dacă era vreunul din ei dispus să fie renegat de seniori şi forţat

să-şi trăiască restul vieţii în exil, acela era fratele lui.

Daemon s-a răsucit şi a aşteptat să-i explodeze capul, sau ceva. Pentru că simţea nevoia de acţiune, şi-a lepădat pielea umană înainte să facă vreun pas. în forma lui naturală, nu era decât lumină şi mai rapid ca aerul.

A traversat lacul în viteză, îndreptându-se către stânci. Când va ajunge acolo, va trebui să-şi mai ascundă strălucirea, dar era cel mai bun loc din care putea urmări umbrele şi mişcarea lor.

Urcând spre vârfuri, şi-a trecut în revistă opţiunile.

Să-l încuie pe Dawson în casă, să nu-l mai lase să meargă la şcoală, şi în felul acesta să n-o mai vadă pe fată.

S-o sperie rău pe fată, ca să stea departe de Dawson.

Să arunce toate telefoanele şi să-i taie lui Dawson cauciucurile de la maşină.

Mda, planurile lui nu erau aşa de bune. în primul rând, nu era adeptul încarcerării. Anii aceia petrecuţi în New Mexico sub controlul MA-ului fuseseră suficienţi pentru toţi. în al doilea rând, avea o răutate în el de dimensiunea Marelui Canion, dar nu putea să se apuce să ameninţe fetele. Şi ultimul, Dawson abia îşi luase telefonul, după ce Dee i-l băgase din greşeală la microunde pe celălalt, iar dacă Jetta lui ar păţi ceva, ar începe să plângă.

Poate că nu era nimic de făcut. Poate că reacţia lor fusese exagerată. Nu era prima oară când Dawson ieşea cu o fiinţă umană. La naiba, chiar şi el făcuse asta de câteva ori! Orice, numai să mai scape de Ash.

Nu era ca şi cum Dawson ar fi fost îndrăgostit de fata

aia, slavă Domnului!

Simţindu-se mai bine, a ţâşnit ca un fulger pe versantul muntelui. Era un simplu amor, şi va trece.

Dawson şi fata se ştiau doar de câteva zile. Nu era ca şi cum ar fi prea târziu, sau ceva.

Nu?

Când i-a bipăit telefonul în ureche, Bethany s-a uitat la el şi s-a încruntat.

— Stai puţin. îmi moare bateria. Să nu pleci nicăieri!

A urmat un hohot de râs răguşit.

— N-aveam de gând.

Ea s-a aplecat, a băgat încărcătorul în priza de pe perete, după care s-a rezemat iar de perne.

— OK. Deci ai locuit în Colorado, în New Mexico şi în Dakota de Sud?

— Dap. Şi la New York.

— Uau! Părinţii tăi se mută din cauza serviciului, sau ceva?

Tăcere, după care:

— Mda, se poate spune şi aşa.

Ea s-a încruntat şi a ciupit cuvertura. Nu era chiar un răspuns. El avea obiceiul să facă asta când întrebarea devenea prea personală.

— OK, deci, unde te-ai născut?

Au scârţâit arcurile patului înainte să răspundă.

— Familia mea s-a născut pe o mică insulă din Grecia. Nici nu ştiu dacă are nume.

— Uau! S-a întors pe o parte, acum zâmbind. Ei, aşa se explică.

— Ce se explică?

Tonul lui era marcat de curiozitate.

— Voi doi nici măcar nu păreţi... reali.
La râsul lui, a roşit.

— Vreau să spun, păreţi străini. Ca şi cum veniţi din altă parte.

Alt hohot de râs, după care:

— Mda, venim din altă parte.

— Dar cred că era superb. Grecia? întotdeauna mi-am dorit să merg acolo.

— Nu-mi amintesc prea multe, dar mi-ar plăcea să mă întorc acolo. Dar destul despre mine! Te-am văzut azi desenând la ora de artă.

Ea şi-a răsucit pe deget cablul telefonului.

— Florile din vază?

— Da, a spus el. Frate, ai un talent fantastic! Arăta exact ca modelul pe care îl pusese doamna Pan pe tablă. Al meu ziceai că e o trompă de elefant care mănâncă iarbă.

Bethany a chicotit.

— Nu era chiar aşa de rău.

— Eşti drăguţă, dar ştiu că minţi. Desenezi mult?

— Nu.

Privirea i s-a îndreptat spre pictura din colţ.

— De fapt, pictez.

— Ce tare – un real talent! Mi-ar plăcea să-ţi văd picturile.

Ar muri de o sută de ori înainte să i-o arate pe ultima făcută.

— A, nu sunt chiar aşa de pricepută.

— Cum zici tu, a răspuns el.

— Tu de unde ştii? Nu poţi să judeci după nişte flori.

— O, ştiu, pur şi simplu. Ăsta-i talentul meu,

în caz că te întrebai. Pur şi simplu ştiu lucruri.

Ea şi-a dat ochii peste cap, dar zâmbea.

— Ce talent special!

— Ştiu. Şi eu mă mir.

A urmat o respiraţie uşoară.

— Pun pariu că eşti genul de băiat care nu se sperie de nimic, este?

— A, nu, există chestii care mă sperie.

— Cum ar fi?

— Păpuşile Muppets, a venit răspunsul lui solemn.

— Ce? Ea a râs. Păpuşile Muppets?

— Da. Chestiile alea sunt înspăimântătoare. Şi tu râzi de mine.

Ea a zâmbit.

— Scuze! Ai dreptate. Păpuşile Muppets pot fi înspăimântătoare. A închis ochii şi şi-a stăpânit un căscat. Ar trebui să închidem.

Oftatul lui s-a auzit bine.

— Ştiu.

— OK, păi, atunci ne vedem... S-a uitat la ceas şi a râs. Peste vreo cinci ore, nu?

— Da, te aştept.

Doamne, cât i-a plăcut cum a sunat asta! *El* o aşteaptă *pe ea.*

— OK. Bine...

— Stai!

Tonul lui părea presant.

— Nu vreau să închizi.

Ei i s-a oprit respiraţia.

— Îţi susţin părerea.

Râsul lui a încălzit-o.

— Bun. Spune-mi ce-ţi place să pictezi!

Şi ea i-a spus. Au vorbit până au adormit cu telefoanele ţinute între umăr şi obraz.

CAPITOLUL 7

Incapabil să-şi aducă aminte când fusese ultima oară atât de aproape de hiperventilaţie, ceea ce era uluitor, fiindcă el, de fapt, nu avea nevoie să respire, s-a uitat la telefon. Din nou.

Mesajul lui Bethany nu se schimbase în cele treizeci de secunde care trecuseră de când îl văzuse. Potrivit cuvintelor din telefon, Bethany abia aştepta întâlnirea lor de la ora două, pentru prânz. Ştia că nu o să renunţe la ea, mai ales că vorbiseră la telefon de miercuri încoace în fiecare seară.

Dar era la fel de agitat ca un pisoi cu coada lungă într-o cameră plină de balansoare.

Şi-a aruncat privirea spre bord. Mai erau treizeci de minute. Să intre de pe acum? Să ocupe unul dintre separeurile de lângă şemineu? Lui Bethany i-ar fi plăcut acolo, s-a gândit el, aşa că a intrat.

în timp ce o aştepta, a jucat o rundă de FreeCell pe telefon. A pierdut. A mai jucat una şi, pentru că ridica privirea ori de câte ori suna clopoţelul de deasupra uşii, a mai pierdut două runde.

Dumnezeule, parcă nu mai fusese niciodată la o întâlnire! Dacă tot continua în ritmul ăsta, o să ajungă să pâlpâie precum Luminile Nordului. Nu e bine.

Când s-a auzit iar clopoţelul şi a ridicat capul, toţi nervii din corpul lui s-au încordat.

Era Bethany.

Ochii ei căprui şi calzi s-au uitat la formaţiunile stâncoase din centrul restaurantului, apoi prin sală şi, în cele din urmă, la separeul pe care îl găsise el, lângă şemineu. Când i-a întâlnit privirea, i-a zâmbit, şi astfel i-a extras toată măduva din oase... într-un sens bun.

în timp ce se îndrepta spre separeu, nu avea ochi decât pentru el. Cu alte cuvinte, nu l-a văzut pe tipul care părea student cum o urmărea cu privirea. Lui Dawson nu i-a plăcut deloc felul în care omul ăla se uita la Bethany. De parcă nu mai văzuse până atunci o femeie, iar Dawson era mai mult decât dispus să se prezinte. S-au trezit în el toate instinctele de apărare a teritoriului. A avut nevoie de toată stăpânirea să nu se ridice ca să-l facă pe individ una cu podeaua veche din lemn.

— Hei! a spus Bethany şi şi-a scos puloverul gros. Pe dedesubt avea o maletă care i se mula pe trup. Nu aştepţi de mult, nu?

Forţându-şi ochii să privească în sus, el a zâmbit.

— Nu, abia am ajuns.

Ea s-a aşezat pe banchetă şi şi-a dat părul după urechi. Lui Dawson îi plăcea la nebunie când îşi lăsa părul liber, revărsat pe umeri. Ea s-a uitat prin restaurant şi şi-a muşcat buzele.

— E foarte drăguţ aici. îmi place. Cumva

primitor.

— E chiar plăcut. Mâncarea e super. Şi-a dres glasul; îi venea să-şi dea palme. Mă bucur că ai venit.

Ea şi-a întors privirea spre el.

— Şi eu mă bucur.

A apărut ospătăriţa şi i-a salvat de la tăcerea stânjenitoare cât au comandat băuturile.

— Vii des aici? l-a întrebat ea după plecarea ospătăriţei.

Dawson a dat din cap.

— Venim cam de două ori pe săptămână.

— Cu fratele şi sora ta?

— Da, Dee şi cu mine venim joia, şi toţi trei venim miercurea. A râs. E destul de trist că venim aici atât de des, de fapt.

— Părinţii voştri nu prea gătesc?

Ah, o întrebare-bombă, dat fiind că părinţii lor muriseră înainte ca vreunul dintre ei să vadă cum arată.

— Nu, nu gătesc.

Ospătăriţa s-a întors şi le-a pus paharele pe masă. Au comandat o pizza la cuptor, cu extra ardei şi sos mai puţin, şi nişte grisine.

Bethany s-a jucat cu paiul, îndoindu-l în sectoare mici, astfel încât când a terminat arăta ca un acordeon.

— Mama mea trăieşte ca să gătească, jur! în fiecare zi când vin acasă găsesc fursecuri, pâine proaspătă sau vreo prăjitură.

în pieptul lui s-a ivit o senzaţie necunoscută, de jind profund. Cum ar fi să ai acasă o mamă şi un tată? Ei nu-l aveau decât pe Matthew, care nu că nu însemna nimic, sau ceva, dar nici măcar nu locuia cu ei. Cel puţin nu de la treisprezece ani, când se consideraseră suficient de maturi ca să se descurce singuri. Matthew probabil i-ar fi ţinut lângă el pentru totdeauna, dar Daemon simţise

nevoia să aibă casa lui.

— Trebuie să fie... plăcut, a spus el.

— Este. Ea a învârtit paiul, izbind cuburile de gheaţă de pahar. Acum găteşte şi mai mult, de când tata lipseşte aproape

toată săptămâna şi fratele ei stă la noi. Gătitul este mecanismul ei de adaptare.

Aducându-şi aminte ce îi povestise despre omul acela, el a compătimit-o. Luxenii nu se îmbolnăvesc. Adică, niciodată.

— Ce mai face?

— Mai bine. Doar că arată... mai rău decât se simte, cred eu.

Pe faţa ei a apărut o jumătate de zâmbet în timp ce urmărea dansul cuburilor de gheaţă.

— Mă simt prost, pentru că nu ştiu ce să-i spun. Adică, nici nu prea îl cunosc, iar el trece prin... episodul ăsta care îi distruge viaţa, şi orice îi spun sună penibil.

— Sunt convins că se bucură doar pentru că eşti acolo.

— Crezi?

în tonul ei răsărise speranţă.

— Da, cred.

Vrând s-o asigure, s-a întins peste masă şi i-a acoperit mâna liberă cu palma lui.

O undă de şoc a trecut prin mâinile lor şi Bethany a scos un ţipăt înăbuşit. A ridicat ochii şi mâna cu care ţinea paiul a tresărit când li s-au întâlnit privirile. Paharul s-a înclinat spre ea; conţinutul lui era gata să se verse.

I-a dat drumul la mână şi a prins paharul exact când se pregătea să cadă. Un pic de lichid a sărit din el când l-a aşezat pe masă.

— Cu grijă! a murmurat el.

Bethany s-a uitat la el cu gura căscată.

— Ce e?

Ea a clipit.

— N-am... nici n-am văzut când ai mişcat braţul. Acum mă ţineai de mână, şi în secunda următoare prindeai paharul.

Ah! Rahat! Câteodată pur şi simplu nu stătea să se gândească. O fiinţă umană n-ar fi putut să oprească, probabil, paharul din zborul de kamikaze către poala ei. Forţându-se să zâmbească, a încercat s-o dea pe glumă.

— Am nişte reflexe date naibii.

— Văd, a murmurat ea, după care a luat un şerveţel şi a şters masa. Ar trebui să faci un sport.... Sau ceva.

Ha! Da, asta nu se va întâmpla. Ar demola oamenii, chiar dacă s-ar reţine. Din fericire pentru el, Bethany a părut că-i acceptă explicaţia şi conversaţia a alunecat spre discuţiile relaxate care îi ţineau cu orele la telefon. Când a venit pizza, au început amândoi să mănânce. El a râs când a văzut-o că înmoaie grisina în sos de pizza. Era un lucru pe care îl făceau el şi Dee.

Şi gândul la sora lui trebuie s-o fi chemat cumva, pentru că s-a auzit clopoţelul şi el a simţit prezenţa cunoscută. Cu ochii lipiţi de uşa de la intrare, mai, mai că n-a căzut din separeu când bănuiala lui s-a confirmat.

Dee era acolo. Şi nu era singură. Era cu Adam.

Sprâncenele lui Bethany s-au încruntat când i-a văzut expresia. S-a uitat peste umăr şi a strâns din buze.

— Ea trebuie să fie sora ta... cu, ăăă, prietenul tău cel simpatic.

Te rog, nu veni aici! Te rog, nu veni aici!

— Ea e Dee, dar acela nu e Andrew. E fratele lui, Adam.

Ea a întors repede capul spre el.

— Gemeni?

— Tripleţi, la fel ca noi.

Privirea lui s-a îndreptat din nou spre uşa

restaurantului. Şiiii... rugăciunile lui nu au fost ascultate. Dee i-a întâlnit privirea şi a făcut ochii aşa de mari, de parcă l-ar fi văzut pe

preşedintele Statelor Unite. A venit direct la ei, cu Adam la remorcă. Potopul de înjurături din mintea lui Dawson l-ar fi făcut mândru pe Daemon.

— îmi pare tare rău! Jur că nu i-am invitat eu!

Beth şi-a lăsat capul într-o parte.

— E OK. Nu-ţi face probleme!

Nu-şi făcea prea multe probleme în legătură cu felul în care se vor comporta Dee şi Adam. Amândoi susţineau total Echipa Oamenilor, dar sora lui... s-o ţină Dumnezeu, dar uneori era greu de suportat.

Dee s-a oprit în faţa mesei, şi ochii ei verde-pădure s-au plimbat de la Dawson la Bethany.

— Ce surpriză totală să te găsesc aici! N-aveam idee că vii. Dacă ai fi zis ceva, cum ar fi zis orice frate normal, eu şi Adam am fi venit cu tine. Dar acum părem nişte hărţuitori, fiindcă ai ajuns înaintea noastră. Dee a inspirat adânc. Şi ai companie. Deci îţi stricăm şi... întâlnirea? E o întâlnire, sau staţi aşa, ca între prieteni?

Dawson a mişcat buzele, dar n-a ieşit niciun sunet, stătea cu ochii la Bethany, care se uita când la unul, când la celălalt cu un zvâcnet uşor al buzelor, de parcă şi-ar fi stăpânit un zâmbet.

— Aha, absenţa răspunsului înseamnă că e o întâlnire. Dee a zâmbit şi şi-a aruncat părul peste umăr. Apoi s-a întors spre Bethany şi a făcut alt număr de aerobică verbală. Deci tu eşti fata cu care stă Dawson la telefon o jumătate de noapte? El crede că eu nu ştiu, dar ştiu. în fine, tu trebuie să fii Bethany Williams. Nu ne-am întâlnit. I-a întins mâna subţire. Eu

sunt Dee.

Bethany i-a strâns-o.

— îmi pare bine să te cunosc... şi, mda, presupun că eu sunt fata.

Sora lui i-a strâns mâna lui Beth, şi strânsoarea aceea i-a zgâlţâit *tot* corpul, Dumnezeule!

— Eşti foarte drăguţă. Şi deja îmi dau seama că eşti fată bună, ceea ce e bine, fiindcă Dawson e fratele meu preferat, şi dacă...

— Ho, fată, mai încet!

Adam i-a pus mâna pe umăr. Ochii lui plini de înţelegere i-au întâlnit privirea lui Dawson.

— Noi am venit doar să ridicăm o comandă.

Dawson a oftat uşurat.

— O, ce păcat! a spus Bethany.

Şi chiar părea sinceră. Uau! Majoritatea oamenilor s-ar fi prăbuşit la pământ epuizaţi până acum.

— Puteam să stăm împreună la masă.

Zâmbetul lui Dee era de dimensiunea unui autobuz Volkswagen.

— Am avut dreptate! Eşti drăguţă. S-a întors spre fratele ei, cu sprâncenele arcuite. De fapt, cred că eşti prea drăguţă pentru el.

— Dee, a mormăit Adam.

Dawson a zâmbit.

— Parcă eram fratele tău preferat.

— Eşti. Când vrei să fii. S-a întors din nou spre Bethany. Păi, o să vă lăsăm la...

N-avea cum să iasă din asta, iar Dawson nu voia să ascundă ce face. Rostirea acelui cuvânt avea să declanşeze o groază de rahaturi, dar având în vedere că toată lumea bănuia ceva deja... ah, ce mai contează!

— E o întâlnire, a spus Dawson.

După care, a vrut să strige asta în gura mare.

Bethany a roşit.

Adam a luat-o de mână pe Dee şi a tras-o spre tejghea. S-a uitat peste umăr şi a rostit fără vorbe: *Scuze!*

— Deci...

Dawson a oftat zgomotos, întrebându-se cine va mai intra pe uşa aceea. Daemon. Doamne, Dumnezeule!

— Asta ar fi sora mea.

Bethany şi-a sprijinit obrazul în palmă şi a zâmbit, li jucau ochii.

— îmi place.

— Are o gură... bionică.

Ea a chicotit.

— Mi se pare tare drăguţă!

— Şi hiperactivă.

Ea l-a plesnit uşor peste braţ şi s-a rezemat de spătar.

— Iar Adam e mult mai simpatic decât fratele lui.

— Şi o hienă turbată e mai simpatică decât Andrew, a replicat el. Când eram mici, m-a încuiat odată într-un dulap vechi. M-a ţinut acolo ore în şir.

— Ce? Dumnezeule, e groaznic!

A urmat o pauză.

— Deci, să revenim la faptul că există două rânduri de tripleţi într-un oraş cât o nucă. Ciudat, nu?

Nici nu avea idee. Erau o groază de tripleţi pe lângă oraşul ăsta, dar stăteau în comunitatea luxenilor din adâncul pădurilor care înconjurau Stâncile Seneca şi erau rareori văzuţi de oameni. Doar unul sau doi dintre gemeni lucrau printre oameni. Siguranţa stătea în numărul lor, iar seniorilor le plăcea să-i controleze pe

toţi. Cel puţin aşa credea Daemon.

— Familiile noastre sunt prietene de ani de zile. Când ne-am mutat aici, s-au mutat şi ei.

Era cel mai apropiat lucru de adevăr.

în ochii ei s-a aprins un licăr de interes. Pe urmă l-a întrebat despre Daemon. Să i-l descrie pe Daemon lui Bethany era la fel de simplu ca încercarea de a păşi pe un teren minat în timpul războiului. Erau acolo de mai bine de două ore, lucru care le-a adus o mulţime de ocheade nerăbdătoare din partea personalului, care voia, probabil, să elibereze masa.

Când a venit, în sfârşit, momentul să plece, Dawson şi-a dat seama încă o dată că nu ar vrea să se despartă. A rămas lângă maşina ei, învârtindu-şi cheile pe deget.

— M-am simţit foarte bine, a spus.

Obrajii ei erau îmbujoraţi de vânt. Drăguţ! Ea s-a uitat în ochii lui, după care şi-a ferit privirea.

— Ar trebui să mai facem asta, a răspuns.

— Aşa am de gând.

Dawson ar fi vrut s-o sărute. Exact atunci. Exact acolo. Dar s-a stăpânit şi a îmbrăţişat-o penibil, ca un băiat bun.

— Ne vedem mâine?

O întrebare stupidă, din moment ce mâine se duceau la şcoală.

Bethany a dat din cap, s-a ridicat pe vârfuri şi s-a sprijinit cu mâinile de pieptul lui. S-a apropiat de el şi l-a prins cu mâna de ceafa. El nu a îndrăznit să se mişte. Şi-a lipit buzele de obrazul lui.

— Vorbim diseară?

El a aplecat capul, inspirând mirosul curat al părului ei. Când era atât de aproape de ea, se simţea ca şi cum ar fi fost în forma lui adevărată, şi a deschis ochii, doar să se asigure că nu trecuse pe strălucire.

— Normal, a murmurat el şi a pus mâna pe braţul ei, trecându-şi uşor degetele peste mâna micuţă lipită de pieptul lui.

Un cutremur a străbătut corpul ei şi al lui, iar el s-a încordat.

— Deci, ce facem diseară?

Ea a râs şi s-a desprins din îmbrăţişarea lui.

— Tu mă suni pe mine.

Dawson a făcut un pas spre ea, cu capul plecat. Felul în care s-a intensificat îmbujorarea ei îl făcea să-şi dorească s-o atingă din nou.

— Da, exact.

— Bine. Ea s-a dat puţin câte puţin în spate, până când a ajuns în cealaltă parte a maşinii şi a deschis uşa. Pentru că acum, sincer, nu cred că pot să mai adorm fără să-ţi aud vocea.

Gândurile lui Dawson au zburat. Nu a putut decât să stea acolo şi să se uite după ea cum pleacă. Şi doar când a fost convins că ea nu îl mai poate vedea şi-a lăsat buzele să se desfacă într-un zâmbet atât de larg, că ar fi făcut-o de ruşine şi pe Dee.

S-a întors pe călcâie şi a pornit spre Jetta, după care s-a oprit brusc. Firişoarele de păr de pe ceafă s-au ridicat, iar asta nu avea nicio legătură cu vântul.

Cineva se uita la el.

Dawson a scanat parcarea în lumina difuză. Era aglomerată, plină de camioane şi de maşini indecent de mari. Una dintre ele ieşea în evidenţă.

Un Expedition negru, cu geamurile întunecate, staţiona mai în spate, cu motorul pornit.

A fost cuprins de furie atât de repede, încât a fost gata să-şi piardă controlul. Şi ce le-ar mai fi plăcut asta urmăritorilor lui. Un luxen care face un număr de striptease în faţa oamenilor. Nenorociţii de la MA! Era

obişnuit cu verificarea lor, care de fapt era hărţuire. Azi nu era altfel. Doar că îl văzuseră cu Bethany, şi când s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat spre

maşina lui, a avut nevoie de toată puterea pentru a se stăpâni să nu se ducă să le aprindă fundurile.

Trei zile mai târziu, şi Bethany încă mai plutea după ziua de duminică. Era siropos ca naiba, dar plutea de parcă avea nori sub picioare. A ajuns târziu la dulap, înainte de pauza de prânz, şi a stat acolo pe holul pustiu, schimbându-şi cărţile. Zâmbetul era pictat pe faţa ei, şi nu avea limite. Fericirea ei de maniac avea un nume, şi...

— Hei, salut! a spus Dawson, şi respiraţia lui i-a încălzit urechea.

A scos un mic ţipăt, s-a întors şi a scăpat cartea. Şi-a dus mâna la piept şi s-a uitat la Dawson cu ochii mari.

— Cum ai... cum Dumnezeu? Nici măcar nu te-am auzit.

El a luat cartea de jos şi i-a întins-o, după care s-a rezemat
de dulapul de alături, ridicând din umeri cu un aer şmecheresc.

— Mă mişc fără zgomot.

Fără zgomot era puţin spus. Şi un şoarece dacă ar strănuta pe coridoarele acelea ar stârni ecouri. Bethany şi-a băgat cartea în geantă. Pe urmă a avut o revelaţie.

— Ce cauţi aici?

Pe buzele lui a apărut un zâmbet lenevos.

— Mă duc la masă.

— Stai puţin! Nu ai ore acum?

El s-a aplecat, respirând acelaşi aer ca ea, iar asta i-a tăiat răsuflarea. Zâmbetul acela afurisit, din colţul gurii, îi făcea chestii curioase. Mai fuseseră o dată la masă, marţi, şi se despărţiseră fără un sărut – un sărut adevărat. Dar când fruntea lui i-a atins fruntea, chiar a crezut că o s-o sărute fix acolo, pe hol.

Şi Bethany era absolut OK cu asta.

— Am oră de studiu individual, a spus el, înclinând puţin capul într-o parte, ca buzele lor să fie aliniate. Şi am făcut o vrajă ca să ies din clasă. Voiam să te văd.

— Ai făcut o vrajă? Ea a închis ochii. Adică ce-ai făcut?

— N-o să-ţi dezvălui niciodată secretele mele. Doar ştii asta.

S-a retras şi a luat-o de mâna liberă. Cu senzaţia că i s-a luat ceea ce voia – ceea ce îi *trebuia* –, s-a uitat pieziş la el. Zâmbetul lui s-a făcut mai larg.

— Voiam să iau masa cu tine.

Mai mult decât flatată, s-a lăsat trasă pe hol după el... departe de cantină, după toate aparenţele.

— Hei, unde mergem?

— E o surpriză.

A tras-o lângă el şi i-a înconjurat umerii cu braţul greu. Corpul lui se potrivea perfect cu al ei, ca şi cum ar fi fost făcut pentru ea.

— Plecăm din campus?

— Dap.

— O să avem probleme?

El s-a oprit şi a întors-o în braţele lui. Erau *aproape* piept în piept, cu braţul tot pe umerii ei.

— întrebări, întrebări, Bethany. Ai încredere în mine! N-o să ai probleme din cauza mea.

Ea a ridicat o sprânceană.

— Fiindcă te pricepi la vrăji, nu?

— Exact.

A zâmbit.

Dawson a pornit mai departe şi ea a mers cu el, gândindu-se ce ar face mama ei dacă ar fi fost prinşi şi ar fi sunat-o de la

şcoală. Testele de sarcină ar fi devenit ceva obligatoriu în viitor. S-a uitat la Dawson şi a decis că merită.

Când au ieşit pe uşa din spate, se aştepta să înceapă să sune alarma şi să apară maşina poliţiei scrâşnind din cauciucuri. Când a văzut că nu se întâmplă asta şi au pus piciorul pe asfalt, a început să se relaxeze.

Dawson i-a dat drumul la mână şi a grăbit pasul, scoţând cheile din buzunar.

— Locul unde vreau să te duc e la două străzi mai încolo. Putem să mergem cu maşina, dacă vrei.

S-a uitat peste umăr, măsurând-o din cap şi până în vârful picioarelor.

Dumnezeule, când se uita aşa la ea, se aştepta să mai fie în stare să comunice cu el? Era praf, absolut praf.

Colţurile gurii lui au urcat mai sus, ca şi cum ştia ce îi face.

— E cam frig pentru tine.

— Dar pentru tine?

El s-a întors cu spatele la ea, învârtind cheile în mână.

— Eu sunt OK. Dar asta e lumea ta.

Ea a zâmbit spre spatele lui.

— E destul de fri...

Cuvintele i s-au terminat într-un ţipăt speriat când a

călcat pe un petic de gheaţă care nu se topise. înainte să-şi dea seama, braţele i-au zburat în sus, încercând să-şi păstreze echilibrul.

Asta n-o să se întâmple.

în fracţiunile alea de secundă se şi resemnase că o să-şi crape capul în faţa lui Dawson. Vor trebui să cheme ambulanţa. Va afla mama. Tata va fi chemat de la serviciu. Va fi pedepsită, şi cu o comoţie. Sau mai rău.

Nişte braţe calde au înconjurat-o şi au prins-o cu o jumătate de secundă înainte să facă buf! Şi acolo a rămas, suspendată în

aer, cu părul măturând asfaltul lucios. Faţa lui Dawson era la câţiva centimetri de ea, cu ochii închişi de concentrare, cu faţa încordată şi aspră.

Bethany nici nu putea vorbi din cauza şocului. Dawson fusese la câţiva metri în faţa ei. Faptul că ajunsese la ea atât de rapid îi înceţoşa mintea.

Cu respiraţia tăiată, s-a uitat în sus la el şi a înghiţit în sec.

— OK. Ai reflexele unei mâţe pe steroizi.

— Mda, a spus el, şi părea că e la fel de lipsit de suflare ca ea. Eşti OK?

Şi-a umezit buzele, a dat din cap, după care şi-a dat seama că el nu vede asta.

— Da, sunt OK.

El s-a îndreptat încet, a aşezat-o cu picioarele pe pământ, după care i-a dat drumul. A deschis ochii, şi lui Bethany nu i-a venit să creadă ce vede. Irisul avea tot verdele ăla superb, dar pupilele... pupilele erau *albe.*

Fără să-şi dea seama, s-a dat un pas înapoi.

— Dawson...

El a clipit, şi ochii au revenit la normal.

— Da?

Ea a clătinat din cap, fără să ştie dacă mintea îi joacă feste, sau ce. Pupilele nu pot fi albe. Şi fusese rapid –

rapid ca un medaliat cu aur la Olimpiadă. Şi se mişcase fără zgomot. Fără zgomot, ca o stafie care ţine cură de slăbire. Iar prietenul lui putea să topească mingile de ping-pong...

CAPITOLUL 8

în luna care a urmat, Bethany l-a văzut tot mai des pe Daw- son. Stăteau împreună la şcoală cât puteau. Cum reuşea să se furişeze în mod constant de la a patra oră o uimea. Cu farmecul lui? La naiba, trebuia să îmbutelieze chestia aia.

în zilele în care luau masa împreună, o ducea la restaurantul Mom and Pop, de pe strada lor. Nu mai fuseseră alte experienţe care s-o aducă în apropierea morţii ca în parcare şi nici demonstraţii uluitoare de viteză din partea lui.

Şi nici pupile luminoase. Acum i se părea ceva nebunesc, şi chiar ar fi vrut să râdă, dar de câte ori se atingeau trecea un curent electric prin ei. în ultima vreme fusese mai mult de atât. După ce se estompa energia aceea statică, avea impresia că pie lea lui... zumzăie sau vibrează.

Era o chestie al naibii de ciudată.

Se plimba de colo-colo, făcând cărare pe podea. Niciodată nu fusese atât de obsedată de un băiat. Dar el avea ceva. Era o umbră permanentă în gândurile ei.

Vorbeau zilnic, în pauze, la masă, seara la telefon şi aşa mai departe, dar, cu toate că ştia multe lucruri despre el, mai erau încă multe lucruri pe care *nu* le ştia. De exemplu, nu ştia nimic despre părinţii lui, ştia foarte puţine despre fraţii lui, şi avea bănuiala că e posibil să existe o relaţie între el şi un profesor de la şcoală, fiindcă îl vedea mereu cu el.

Abia îl cercetase doar la suprafaţă pe Dawson. Ştia ce îi place şi ce nu îi place, ştia că e pasionat de drumeţii şi de natură, descoperise glumiţele acelea stupide care îi făceau pe amândoi să râdă şi că nu e fan televizor. Dar chestiile adevărate? Trecutul lui? Nup.

A aruncat o privire spre pat şi s-a uitat la Phillip. Voise să se uite la ea cum pictează şi adormise pe patul ei. Acum era ghemuit tot, ca o mică păstaie de fasole, cu degetul mare în gură şi cu faţa lui de îngeraş liniştită.

Un fulger de lumină albă a traversat laptopul când s-a deschis ecranul. Era imaginea unei stele căzătoare în mişcare.

S-a aşezat lângă frăţiorul ei mai mic şi s-a uitat la ecran. Albul era intens, penetrant. Exact cum fuseseră pupilele lui Dawson. Dar fusese o simplă impresie, nu? O reacţie provocată de stres, pentru că fusese gata să cadă cu faţa pe asfaltul îngheţat. Nu exista o explicaţie logică pentru ce văzuse pe urmă. Nu că ar avea cu adevărat importanţă. Dawson putea să fie şi o lamă travestită, şi ea tot ar fi... fascinată de el.

Se îndrăgostea de Dawson, în ciuda faptului că ştia că îi ascunde nişte lucruri. Se îndrăgostea rău. Dar nu

era singurul care avea secrete. Dacă ar fi fost sinceră cu ea – ceea ce era –, trebuia să admită că şi ea avea nişte secrete. S-a rostogolit pe o parte şi şi-a luat telefonul. în mintea ei s-a conturat un plan

măreț, în timp ce îi trimitea lui Dawson un mesaj prin care îl invita sâmbătă la ea acasă.

Răspunsul lui a venit imediat.

La ce oră?

Acum trebuia doar să le dea vestea cea mare părinților.

CAPITOLUL 9

Dawson nu avea nevoie de indicaţii ca să ajungă acasă la Beth, dar a făcut gestul de a le cere. Totuşi, nu era chiar o chestie care ţinea de hărţuire. în principal, asta se datora faptului că în Petersburg nu era aşa de greu să găseşti ceva. Mai ales când cunoşti locurile aşa cum le ştia el.

De când ieşiseră atunci din şcoală şi făcuse cascadoria aia nenorocită de Superman, avea impresia că merge pe coji de ouă. Bethany nu mai adusese vorba despre asta, dar el ştia ce gândeşte. Din când în când, o surprindea uitându-se la el ca şi cum ar fi încercat să-l vadă *cu adevărat.* Să treacă dincolo de haine şi de piele până la ceea ce se afla sub ele.

într-un fel, îi plăcea asta. în alt fel, era îngrozit. Dacă ar afla vreodată...

A încetinit maşina pe drumul îngust, sufocat de ulmi, şi a inspirat adânc. Nu era nicio îndoială că ea nu ar mai vrea să aibă de-a face cu el dacă ar afla că peste nouăzeci de procente din ADN-ul lui provine din afara sistemului solar.

Era ceva greşit s-o mintă? Nu era sigur. Sincer, niciodată nu îşi pusese întrebarea asta când mai avusese relaţii cu fiinţe umane.

N-avea absolut nicio idee despre ce spunea asta despre el.

Ferma veche a intrat în raza privirii lui, profilată pe cerul cenuşiu de început de aprilie, şi a văzut trei maşini parcate în faţă. Una era un Porsche, şi ştia că îi aparţine unchiului ei.

Dawson fusese surprins când îl întrebase cu o seară în urmă dacă vrea să vină la ea acasă. Din ce înţelesese el, părinţii ei ar fi făcut crize dacă ea ar invita un băiat acasă. Dar iată-l aici.

A parcat maşina şi a coborât, netezindu-şi blugii. Probabil ar fi trebuit să se îmbrace mai frumos. Nu că întâlnea prea mulţi părinţi, dat fiind că relaţiile lui cu fetele din specia umană nu ajungeau aşa de departe.

S-a oprit în faţa uşii şi a expirat lung. Partea cea mai grea fusese să se strecoare din casă fără să-l chestioneze Dee unde se duce. Cu părinţii o să fie floare la ureche.

Mda, continuă să-ţi spui asta! Mami şi tati vor fi aşa de mândri că a adus acasă un extraterestru!

înainte să bată, uşa s-a deschis, dând la iveală o femeie înaltă şi subţire, care părea muuult prea tânără ca să fie mama lui Beth. Ochii ei, care semănau cu ai lui Bethany, i-au întâlnit privirea. Femeia a clipit din ochi şi a părut că e gata să se dea un pas în spate.

— Tu trebuie să fii Dawson, a spus ea şi şi-a dus mâna la piept.

El a zâmbit.

— Da, doamnă. Am venit s-o văd pe Bethany.

Nişte paşi care coborau pe scări i-au tăiat răspunsul doamnei Williams. Bethany a apărut în spatele mamei ei, cu ochii

mari. S-a strecurat pe lângă ea şi l-a luat pe Dawson de mână. L-a tras înăuntru.

— Mamă, ţi-l prezint pe Dawson. Dawson, ea e mama.

Mama ei a ridicat o sprânceană.

— Nu aşa se fac de obicei prezentările, Bethany.

— Merge pentru mine, a replicat ea, trăgându-l spre scări.

Un bărbat a ieşit dintr-o cameră care părea să fie livingul,

cu o telecomandă în mână şi cu un aer nedumerit.

— Ăăă...

— Şi el e tata. Cur mic – ăăă, Philip, doarme.

Peste umărul tatălui se vedea un bărbat slab, cu un aer fragil. Dawson aproape nu l-a recunoscut în el pe doctorul pe care îl zărise de câteva ori prin oraş.

— Iar el e unchiul meu.

Dawson a făcut semn cu mâna.

— îmi pare bine să vă cu...

— Noi ne ducem sus, a zis ea şi a pornit spre scări, arun- cându-i o privire care l-a făcut să zâmbească.

— Lasă uşa deschisă! i-a strigat mama ei din capul scărilor.

— Mamă! a gemut Bethany cu obrajii aprinşi. Nu e vorba de asta.

La naiba! El ar fi vrut să fie vorba *de asta*, şi încă despre altele. Mama ei a repetat ordinul, şi Bethany l-a tras pe Dawson după ea pe hol.

— îmi pare aşa de rău! Mama mea crede că dacă e un băiat în cameră la mine trebuie că ne sărutăm, sau ceva. I-a lăsat mâna şi a deschis uşa. E aşa de jenant!

Dawson a trecut pe lângă ea şi a scanat dormitorul. Muzica răsuna în surdină de la laptopul ei. Nu erau prea multe lucruri

acolo, doar chestii elementare, cu excepţia şevaletului care stătea în faţa ferestrei.

— Vin des băieţi în dormitorul tău?

Ea a râs şi a trecut pe lângă el.

— O, da, tot timpul. Aici e ca la gară.

El a ridicat din sprâncene. Nu-şi dădea seama dacă glumeşte sau nu.

Văzându-i expresia, ea a râs din nou.

— Glumesc, a spus ea, aşezându-se pe pat. A bătut cu palma alături. De fapt, eşti primul băiat care intră în dormitorul meu.

Un val de posesivitate l-a izbit cu putere. L-a ignorat, s-a aşezat pe pat lângă ea şi s-a lăsat pe spate, uitându-se la ea printre pleoape.

— Păi, eşti *încă* nou-venită. Sper şi eu că sunt primul, doar dacă nu te mişti repede.

Ea s-a răsucit şi s-a aşezat picior peste picior.

— Pun pariu că tu ai fost în *multe,* multe dormitoare de fete.

El a înălţat un umăr.

Ea şi-a îngustat pleoapele.

— Hai, când cineva arată aşa ca tine, fetele probabil stau la coadă ca să te ducă acasă la ele.

— Şi? A întins mâna şi a tras-o de betelia blugilor. Sunt aici, cu tine, nu?

— Mda, eşti. Beth s-a încruntat. Uneori mă întreb de ce.

Dawson s-a uitat o clipă la ea, apoi a râs. Nu avea cum să
vorbească serios. Era imposibil să nu ştie cât e de frumoasă şi cum îi atrage pe oameni râsul ei.

încruntarea ei s-a adâncit.

— Râzi de mine?

— Da, i-a răspuns el. A întins braţul, mişcându-se mai repede decât ar fi trebuit, şi i-a prins mâna. Nu poţi să-mi spui că eşti surprinsă că mă aflu aici. Am fost umbra ta din ziua în care ai venit.

Privirea lui Beth s-a îndreptat spre locul unde degetele lui se strânseseră în jurul mâinii ei. După o clipă, s-a calmat.

— Ştiu că nu arăt groaznic, dar tu eşti... tu eşti...

Lui i-a apărut un surâs pe buze.

— Cum sunt?

Pe obrajii ei au apărut pete roşii, iar surâsul lui s-a transformat în zâmbet. Ea şi-a retras mâna, dar Dawson nu credea că e supărată.

— Ştii cum eşti, a spus ea şi a întins mâna, apucând un album mare. în fine, am găsit albumul ăsta vechi de fotografii. Vrei să te uiţi pe el?

El s-a sprijinit în coate.

— Putem să facem ce vrei tu.

Ea şi-a ridicat genele şi el a avut impresia că primise un pumn în stomac când li s-au întâlnit privirile. Nu. Nu asta. Senzaţia pe care o avea când se lepăda de pielea umană şi îşi lua forma reală. Valul acela de pură electricitate şi putere care apărea când fiinţa lui devenea lumină.

Asta simţea când Bethany se uita la el.

Mai mult ca orice, ar fi vrut să ştie ce se întâmplă în capul ei, ce anume făcea ca ochii ei să se întunece aşa de mult, încât îi era greu să facă diferenţa dintre iris şi pupilă. Simţea şi ea asta? Dumnezeule, spera să nu îi interpreteze greşit reacţiile, pentru că, dacă ar fi fost

aşa, toată povestea asta ar fi devenit cu adevărat penibilă.

Dar nu era ca şi cum oamenii ar fi atât de diferiţi de luxeni, dacă laşi la o parte dimensiunea extraterestră.

I-a arătat fotografii cu familia ei, din Nevada, răsfoind albumul cu un zâmbet cald pe faţă în timp ce comenta câte ceva despre vreo rudă. Dar, frate, îi era aşa de greu să fie atent la ele!

Tot ce îşi dorea era să o vadă stând lângă el – pe un pat, nu în altă parte.

Nu se putea stăpâni s-o privească – sprâncenele ei fin arcuite, pometţii obrajilor, felul în care i se arcuiau buzele, felul în care îşi înclina capul...

Bethany a râs, ridicând bărbia.

— Nici măcar nu te uiţi la fotografii, Dawson.

El s-a gândit să mintă, dar în loc de asta a zâmbit.

— Scuze! Mă distragi.

— în fine.

Nu avea idee că el ar fi putut să se uite aşa la ea toată ziua. Era ca obsedat. *îmbrobodit,* ar fi zis Daemon, dar fratele lui nu îl înţelegea. La naiba, nici măcar nu era sigur că el însuşi înţelege ce caută acolo, cu fata asta – cu fiinţa asta umană superbă.

Era o problemă.

Iar lui chiar nu îi păsa.

Peste sunetele discrete ale muzicii, îi auzea pe părinţii ei discutând cu doctorul. Şi-a îndreptat privirea spre uşa dormitorului. A închis-o de tot, prin forţa gândului, cu un „clic” slab, şi s-a uitat imediat la Bethany, dar ea a părut că nu observă.

— Mă bucur că m-ai invitat aici, a spus el.

Ea s-a întors puţin spre el, cu chipul uimit.

Privirea lui a coborât spre buzele ei întredeschise. Erau periculos de aproape de ale lui, ceea ce însemna că era pe punctul de a face ceva care nu-i mai oferea

cale de întoarcere.

— Bethany?

— Da? a murmurat ea, coborându-şi genele.

— Nimic...

S-a aplecat spre ea într-o fracţiune de secundă şi a inspirat adânc. Fir-ar! Mirosea superb. A vanilie şi trandafiri. îi plăcea asta cu toată fiinţa. A întins încet mâna şi i-a pus palma pe obraz.

Bethany nu s-a retras.

Liniştit astfel, şi-a răsfirat degetele şi i-a cuprins curburile delicate. Genele ei au coborât complet, ascunzându-i ochii frumoşi. Căldura se acumula în el ca un ghem strâns. De ce trebuia să simtă asta tocmai pentru ea – o fiinţă umană?

Avea importanţă? Sincer? Dawson nu îi privise niciodată pe oameni aşa cum o făcea Daemon sau ca majoritatea luxenilor. Pentru el nu erau nişte fiinţe fragile, neajutorate sau inferioare. Aşa că de ce ar fi surprins că e atras de o fiinţă umană?

Şi atunci a avut revelaţia. Dawson pur şi simplu nu se aşteptase *la ea.*

Au trecut mai multe clipe până când Bethany a înghiţit în sec. Când îl invitase pe Dawson acasă la ea, făcuse o mişcare foarte îndrăzneaţă. Deci toată ziua fusese un ghem de nervi. După ce le dăduse vestea părinţilor, a trebuit să le spună povestea vieţii lui, şi nu avea prea multe de spus. Pe urmă fusese agitată toată cu el în dormitor, atât de aproape de portretele alea afurisite pe care i le făcuse, şi care acum erau ascunse în şifonier.

Lucrurile se schimbaseră cumva, cu el stând pe patul ei.

Singurul scop pe care îl avusese atunci când îl

invitase fusese ca el să-i întoarcă invitaţia – s-o aducă în casa lui. Acum nu prea se mai gândea la asta.

Dawson se apropiase încet de ea, respiraţia lui se muta de pe genele ei pe vârful nasului, pe obraz... A avut impresia că îşi pierde echilibrul.

— Ţi-am spus vreodată cât eşti de frumoasă? a întrebat-o el, cu vocea joasă şi răguşită.

— Nu.

Dar chiar nu trebuia s-o facă. îşi dădea seama din felul în care se uita la ea, şi era mai bine decât orice cuvinte drăguţe.

Respiraţia lui dansa pe bărbia ei.

— Eşti frumoasă.

OK, era superplăcut să audă cuvintele.

— Mulţumesc! Nici tu nu arăţi prea rău!

Când Dawson a râs, nasul lui s-a atins uşor de al ei, iar ea a inspirat cum nu mai inspirase în viaţa ei. Era atât de al naibii de aproape...

— Vreau să te sărut.

A urmat o pauză, şi inima ei şi-a luat zborul şi pieptul i s-a umflat.

— E în regulă? a întrebat el.

Era? O, uau, da, era! Dar nu-şi putea găsi cuvintele. Aşa că a dat din cap. înainte să apuce să închidă ochii, Dawson a trecut de spaţiul minuscul care îi separa şi şi-a lipit buzele calde de gura ei.

Şi le-a trecut uşor peste buzele ei, şi ea a simţit atingerea aceea catifelată până în vârful degetelor strânse de la picioare. Apoi gura lui s-a plimbat din nou peste a ei, ca şi cum i-ar fi verificat gândurile, aşteptând un răspuns. Cu inima în gât, şi-a pus mâinile pe umerii lui şi s-a aplecat spre el.

Dawson s-a cutremurat şi i-a prins obrajii în palme. Pielea ei a început să vibreze când sărutul a devenit mai pasional. Cumva, una dintre mâinile ei a ajuns să-i

strângă pieptul puloverului, trăgându-l mai aproape, pentru că mai era încă spaţiu între ei, şi spaţiul acela era prea mare.

Mâna lui Dawson s-a strecurat pe ceafa ei şi a tras-o în jos, astfel încât a ajuns sub el, şi braţele lui au devenit cuşca perfectă. Şi a continuat s-o sărute, schimbând unghiul şi făcându-i pulsul să bubuie prin corpul ei şi prin terminaţiile nervoase. Apoi s-a apropiat, potrivindu-şi corpul cu al ei, de la genunchi la umeri, iar ea plutea pe valuri de emoţie intensă şi de căldură.

O căldură adevărată şi foarte puternică venea izbindu-se de ea ca un torent.

Era ceva magic în felul în care o săruta, pentru că putea să jure că vedea stele în spatele pleoapelor închise. îi lua tot aerul din plămâni. Căldura lentă şi constantă se insinua în venele ei. I-a zbârnâit ceva în urechi, ca un cronometru electric, dar, o, Doamne, ei nu îi păsa! Nu când Dawson o săruta. Nu când o mână i se aşeza pe umăr şi cobora încet pe braţul ei, pe curbura taliei şi pe şold.

Nici măcar când lumina albă din spatele pleoapelor a devenit atât de intensă, încât a trebuit să deschidă ochii.

CAPITOLUL 10

Arumul era pe aproape. Fiecare celulă din trupul lui Dae- mon îi spunea asta. Scârba nenorocită era şi tupeistă, pentru că era cam mult soare ca arumul să fie atât de aproape de ceea ce era al lui.

A, nu, asta n-o să meargă!

Dee s-a oprit din învârtitul paiului în pahar şi s-a încordat. O clipă, Daemon nu a auzit decât pârâitul lemnelor din şemineu. Jocelyn, managerul de la restaurantul Smoke Hole, şi-a îndreptat spatele, cu degetele încleştate pe vătrai.

— Unul dintre ei e aproape? a întrebat Dee

în şoaptă. Jocelyn s-a apropiat de masa lor, trecându-

şi mâna palidă

peste burta rotunjită.

— Simţiţi asta?

Vocea îi era şoptită în timp ce ochii cercetau ferestrele.

— A venit un întuneric.

Daemon s-a uitat în jos, la sandviciul cu chiftea pe jumătate mâncat. Mai degrabă venise o belea pe capul lui. E curios să

vezi cum o capodoperă culinară care se iroseşte te face rău ca un câine.

Arumul ăla o să moară.

A luat un şerveţel şi şi-a şters mâinile, apoi s-a ridicat. Abia s-a uitat la sora lui.

— Sună-i pe Adam şi pe Andrew şi nu pleca de aici până nu vin ei să te ia.

Obrajii ei s-au aprins.

— Dar pot să te ajut, a spus ea încet. Pot să lupt şi eu.

— Peste cadavrul meu! Daemon s-a întors spre Jocelyn. Dacă încearcă să plece de aici fără fraţii Thompson, îţi dau voie s-o imobilizezi.

Jocelyn s-a uitat la burta ei, de parcă ar fi încercat să-şi imagineze cum ar putea face asta, în timp ce Dee a scos un geamăt.

— Bine. Numai să te întorci viu, OK?

— întotdeauna mă întorc, a replicat el. A dat să plece de la masă, dar s-a oprit şi a sărutat-o pe Dee pe obraz. Te iubesc.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi, şi el ştia că acesta era, parţial, motivul pentru care nu o lăsa să se implice. Tot ce mai avea el erau fraţii lui, aşa că ea putea să plângă cu lacrimi de sânge, tot nu s-ar fi schimbat nimic. în niciun caz nu avea de gând s-o lase pe Dee să se pună în pericol. Era destul de rău că uneori patrula şi Dawson. Dacă era după el, niciunul dintre fraţii lui n-ar fi

ieşit afară, să se uite după arumi. Asumarea responsabilităţii de a-i proteja nu era un lucru pe care să-l trateze cu superficialitate sau să-l regrete. într-un fel, asta îi dădea înapoi un fel de control, în condiţiile în care MA-ul dirija totul.

Afară din restaurant, a traversat calm parcarea, salutând din cap un cuplu de vârstnici care îi zâmbeau. Ia uită-te la el,

politicos de nu se poate! Când picioarele încălţate cu ghete au călcat peste ramurile căzute, şi-a flexat mâinile. A continuat să meargă, pentru a ajunge suficient de departe, încât nimeni să nu-l vadă când face figura cu supereroul. În mijlocul pădurii a închis ochii şi şi-a lăsat simţurile să acţioneze.

Veveriţele sau alte creaturi mici de pădure alergau printre copaci. Păsările cântau. Primăvara era pe drum... la fel şi un extraterestru mare, furios şi rău.

Lepădarea de pielea umană i-a luat o secundă. Puterea a ţâşnit din interiorul lui, şi simţul straniu prin care localiza un arum din apropiere a pus stăpânire pe el. Arumii lăsau un fel de pată întunecată la limita conştienţei luxenilor – un soi de pată de cerneală, ca o amprentă.

La fel funcţiona şi cu arumii din afara razei de acţiune a beta-cuarţului din care erau făcute Stâncile Seneca. De aceea viaţa de aici era liniştită. Specia lui Daemon

era protejată, dar din când în când se nimerea câte un arum prea aproape. Se făcea contactul, după care arumul îşi aducea amicii.

Trei dintre ei fuseseră deja distruşi. Ăsta ar fi trebuit să fie ultimul.

în timp ce Daemon străbătea pădurea cu o viteză orbitoare, se întreba ce naiba o fi făcând fratele lui. De obicei îşi petreceau împreună ziua de sâmbătă, urmărind toate episoadele din *Ghost Investigator* difuzate la televizor în săptămâna respectivă.

Dar Dawson îl lăsase baltă.

O, da, cam ştia unde e. Se distra cu fiinţa aceea...

Fluxul de energie întunecată l-a lovit direct în piept, zbu- rându-l în spate ca pe o minge trimisă în afara stadionului. S-a izbit atât de tare de un copac, încât acesta a gemut şi s-a zguduit când el a alunecat pe stratul de muşchi din pădure.

La. Naiba!

Furia scrâşnită l-a ridicat de jos. Prostia lui nemăsurată îl aruncase direct în umbra densă care venea spre el ca un buldozer tunat.

Arumul a trecut în ultima clipă în forma umană, pierzându-şi vulnerabilitatea. Gătit frumos cu pantaloni de piele... şi nimic altceva. Grozav! Exact ce îşi dorea Dae- mon – să se ia la trântă cu un individ pe jumătate dezbrăcat.

OK, deci arumul voia să joace tare? Ei bine, asta era ziua lui norocoasă. Luându-şi forma umană, Daemon şi-a repezit braţul în faţă şi l-a lovit pe arum cu un upercut al naibii de bun. Chestia a icnit şi a aruncat spre capul lui un braţ cărnos.

Daemon a trecut pe sub braţ şi a ţâşnit în spatele lui. S-a aplecat puţin înapoi şi i-a trântit un picior arumului în şira spinării. Ce e interesant la forma umană e că pielea sângerează şi oasele se rup. Indivizii din ambele specii trebuiau atunci să revină la înfăţişarea reală, ca să se vindece, şi atunci erau în cea mai slabă formă. Daemon spera că arumul ăsta va fi destul de prost ca să se păcălească. Daemon avea un cuţit care abia aştepta să-şi facă un prieten.

Dar arumul n-a fost prost.

S-a răsucit şi a întins o mână în spate. Energia întunecată a ţâşnit din ea şi l-a ratat cu puţin pe Daemon, care se repezise într-o parte.

O *sssăfii gussstosss,* l-a şicanat arumul.

— Dacă aş fi primit un dolar de câte ori am auzit asta...

Daemon şi-a repezit braţul. Un fulger de lumină a lovit o
creangă groasă, rupând-o. A luat-o la fugă şi a prins creanga masivă, ţinând-o ca pe o bâtă. A zâmbit.

— Dă-i bice, jigodie ce eşti!

Arumul a şuierat – efectiv, a şuierat la el. Ce. Naiba. Mai. E. Şi. Asta?

S-a repezit la Daemon ca un tren, şi Daemon a izbit cu bâta. Lovitura i-a cutremurat corpul, şi bufnetul greţos care s-a auzit l-a încântat atât de mult, încât trebuia să se îngrijoreze.

Dar arumul nu s-a prăbuşit.

S-a retras în el, ca şi cum i-ar fi înfipt cineva un aspirator în spate, s-a făcut un ghem mic şi negru şi a ţâşnit printre copaci, fugind ca un poponar.

Daemon era gata să plece după el, dar ştia din experienţă că dacă un arum o ia la fugă, n-ai cum să-l mai prinzi. A aruncat creanga făcută ţăndări şi s-a întors, ignorând durerea vie din şold. Când o să ajungă acasă, o să-şi schimbe forma şi o să se vindece. Până atunci va trebui să se descurce cu vânătăile şi cu durerile.

Dar când o să ajungă acasă şi o să rezolve asta, nu va face decât să se relaxeze. Cum face toată lumea pe aici.

Dumnezeule, Dawson nu mai simţise niciodată aşa ceva. Fiecare părticică din corp îl ardea când i-a gustat sărutul şi s-a familiarizat cu senzaţia oferită de ea sub el. O lumină albă intensă îi ardea ochii. Sunetele feminine îngânate de ea erau muzică pentru urechile lui, o superbă melodie făcută din suspine.

După care cântecul lui s-a oprit.

Mâna lui Beth s-a retras de pe umărul lui şi ea şi-a înăbuşit un strigăt, cu buzele lipite de gura lui.

— O, Doamne...

A ridicat capul şi a deschis ochii. Ah, la naiba! Nu a văzut decât strălucirea albă care îi scălda faţa lui Beth, se reflecta în pereţi şi acoperea tot patul...

Ah, mama naibii!

A sărit din pat, dar picioarele nu i-au atins nicio clipă podeaua. Plutea şi se uita în jos la el. Strălucea.

Adică trecuse complet pe modul extraterestru sinistru în casa ei, în dormitorul ei.

Bethany s-a retras în fundul patului şi s-a lipit de tăblie. Ochii îi erau larg deschişi, aţintiţi asupra lui, şi buzele se mişcau, dar nu scoteau niciun sunet.

Şocul a suspendat timpul. Totul i se părea ireal. Nu era în dormitorul lui Bethany. Nu îşi dezvăluise identitatea. Iar fata asta – fiinţa aceasta umană frumoasă de care se îndrăgostise nu se uita la el ca şi cum ar fi ieşit din muzeul groazei.

Ea se agăţase cu mâinile de cuvertură şi clătina din cap. Ca şi cum nu reuşea să proceseze ce vede, lucru de înţeles.

Dawson strălucea ca o stea.

Inima îi bătea atât de tare, încât o simţea şi în vârful degetelor. în parte, de la toată chestia cu sărutul, şi în parte pentru că era şi acum în forma lui reală. Iar Bethany sclipea slab, ca şi cum cineva ar fi băgat o pensulă în vopsea albă şi i-ar fi trasat cu ea conturul. Evident, ea nu putea vedea asia. Nicio fiinţă umană nu putea vedea asta. Conturul alburiu era o reacţie la tensiunea electromotoare înaltă care îl înconjura când era în forma lui reală.

La naiba – ea chiar *lumina.*

Bethany a clipit încet şi şi-a deslâcul degetele de pe cuvertură.

— Dawson?

Fă ceva! şi-a poruncit el. Dar îşi pierduse controlul şi nu putea să-şi revină. Lumina radia din el, umplând toate colţurile camerei.

Ea s-a ridicat puţin câte puţin în genunchi. El era sigur că îi vede prin pulover inima care îi bate cu putere şi că simte mirosul fricii ei. Mai avea câteva secunde şi ieşea în fugă din cameră, ţipând. A înaintat câte puţin pe pat, apropiindu-se de el.

Dawson s-a retras, a vrut să spună ceva, dar în forma lui reală nu vorbea ca oamenii. Luxenii foloseau... alte căi de comunicare.

La marginea patului, ea se uita ţintă la el. Dawson îşi vedea reflexia în ochii ei căprui şi detesta ceea ce vede.

— Dawson, a şoptit ea, strângându-şi mâinile sub bărbie. Tu eşti?

Da, a spus el. Dar ea nu-l putea auzi.

Când tăcerea s-a prelungit, devenind insuportabilă, ea şi-a dat picioarele jos din pat şi s-a ridicat. în loc să fugă spre uşă, cum ar fi făcut orice persoană normală la cap, a întins mâna şi degetele ei mai aveau câţiva centimetri până să atingă lumina.

El s-a retras rapid.

Bethany şi-a dus mâna la piept.

— Ce... ce eşti tu?

Dumnezeule, ce întrebare profundă! Toată treaba cu explicatul părea acum normală, dar cum ar fi putut să-i explice ce se întâmplase? Hei, iubire, sunt extraterestru şi aparent te-am îmbibat niţel cu nişte iubire radioactivă! Vrei să ne uităm la un film? Mda, nu era prea grozav.

Atât de multe lucruri îi treceau prin minte. îşi

expusese specia – şi familia, îi pusese în pericol, o pusese pe Beth în pericol. Nu avea cum s-o oprească dacă s-ar fi decis să înceapă să ţipe: „Un extraterestru!” sau „O gânganie uriaşă de lumină!”

Dar trebuia să se controleze. Părinţii ei erau jos, şi el avea bănuiala că acel contur pe care îl căpătase ea va deveni şi mai pronunţat dacă el va mai rămâne în forma sa reală. S-a îndreptat spre celălalt capăt la camerei, departe de Beth, şi a încercat să-şi stabilizeze emoţiile scăpate de sub control. Era greu ca naiba, dar până la urmă a reuşit să-şi reia forma umană şi lucrurile din cameră s-au cufundat din nou în umbre.

Toate, cu excepţia lui Beth – în jurul ei era o aură difuză.

— îmi pare rău! a spus el hârâit.

Picioarele lui Beth au părut că se surpă sub ea. S-a trântit pe pat, clătinând iar din cap.

— Ce eşti tu?

El s-a rezemat de perete şi a închis ochii. Nu avea sens să mintă sau să mai păstreze secrete. Răul fusese deja făcut. Nu mai putea decât să spere că o va convinge să nu facă publice toate astea.

— Sunt extraterestru.

Cuvintele au sunat şi în urechile lui greoi şi ciudat, şi a scos un hohot de râs ca un lătrat.

— Sunt un luxen.

Ea şi-a ridicat picioarele în pat şi şi-a strâns genunchii la piept.

— Un extraterestru? Ca ăia din *întâlnire de gradul trei*[I]?

Pe urmă a râs, şi râsul ei avea o notă isterică. Atunci când

I *Close Encounters of the Third Kind,* film SF din 1977, in regia lui Steven Spielberg (n. red.).

râsul a încetat, a întors repede capul spre el.

— De-asta îţi place aşa de mult filmul ăla idiot, *Cocoon.* Toată chestia asta... nu e reală. Nu poate să fie. O, Doamne, am înnebunit...! Schizofrenie.

Dawson a înghiţit în sec.

— Nu eşti nebună, Bethany. îmi pare rău. N-ar fi trebuit să afli, şi nici măcar nu-mi dau seama cum... cum s-a întâmplat.

— Cum? în mod normal nu te aprinzi când săruţi fetele? Pentru că ar fi cam ciudat, nu? Şi-a acoperit gura cu palma. Scuze! O, Doamne, nu ştiu ce să zic... extraterestru?

Confuzia care se simţea în vocea ei îl îndurera, şi ar fi vrut s-o facă să se simtă mai bine, dar cum? Măcar nu mai simţea vreo frică în ea. Uimitor!

A făcut un pas ezitant spre ea, şi când a văzut că nu se mişcă, s-a mai liniştit.

— Poate te-ar ajuta dacă aş lua-o de la început?

Ea a încuviinţat încet din cap.

Dawson a inspirat adânc, s-a aşezat în faţa ei şi a ridicat capul, ca să-i întâlnească privirea. Ceea ce urma să facă era un lucru nemaiauzit. Regulile pe care urma să le încalce erau astronomice. I-au apărut în minte chipurile fratelui şi al surorii lui şi i s-a strâns pieptul. Ştia că dacă iese rău, şi pentru ei va fi rău.

Şi va fi rău şi pentru Bethany.

CAPITOLUL 11

Bethany nu putea decât să se uite la el. Doar de asta era capabilă. Extraterestru? Partea raţională a creierului ei emitea încontinuu chestii gen: *E doar o halucinaţie sau un vis.* Ori: *Este debutul unei boli psihice.* Poate că Dawson nu existase niciodată, pe de altă parte, însă, nu avea sens. Era absolut sigură că văzuse şi alţi oameni interacţionând cu el. Doar dacă halucinaţiile ei nu ajunseseră la un nivel colosal şi doar *avea impresia* că văzuse oameni care...

— Bethany.

Vocea lui şoptită i-a întrerupt gândurile.

Inima ei s-a rostogolit greoi.

— Povestea asta e reală, aşa-i?

Faţa lui s-a crispat, ca şi cum ar fi avut dureri.

— Da, e reală.

Probabil că oamenii nebuni fac asta tot timpul. îi întreabă pe prietenii lor imaginari extratereştri dacă sunt reali şi, evident, ei spun da.

Şi-a pus mâinile pe obraji şi apoi şi le-a trecut prin părul încurcat. Oare oamenii nebuni se şi sărută cu halucinaţiile lor? Pentru că asta era singura parte bună, probabil.

Dawson i-a pus mâna pe genunchi.

— Nici măcar nu pot să înţeleg prin ce treci. Chiar nu pot, dar îţi promit că totul e real şi nu eşti nebună. I-a strâns piciorul. Şi îmi pare atât de rău pentru că te fac să te simţi aşa, şi pentru că ai aflat adevărul în acest fel!

— Nu-ţi cere scuze!

Vocea ei era răguşită.

— Numai că e... e mult de înţeles. Vreau să zic, niciodată nu m-am gândit cu adevărat la extratereştri. Adică, OK, poate există pe undeva, pe acolo, dar... mda, nu ştiu dacă chiar am crezut. Şi tu nu poţi fi extraterestru.

A râs din nou, după care a strâns din ochi. Toate astea sunau nebuneşte.

— Te-am văzut... strălucind, dar era ceva mai mult decât strălucire. Erai lumină, nu? O siluetă umană de lumină – cu mâini şi picioare făcute din *lumină.*

Dawson a încuviinţat din cap.

— Ne numim luxeni. în forma noastră adevărată nu suntem altceva decât lumină, dar... nu e cum crezi tu. Poţi să ne atingi – avem formă şi trup.

— Formă şi trup, a murmurat ea.

— Da. Şi-a coborît pleoapele şi în clipa aceea părea teribil de tânăr şi de vulnerabil. Suntem de pe o planetă numită Lux. în fine, aşa se numea odată.

Acum nu mai există. A fost distrusă. Dar asta nu e important. Suntem aici de sute de ani, dacă nu de mii de ani, cu intermitenţe.

Stomacul ei a făcut o mişcare de răsucire.

— Eşti *atât* de... bătrân?

— Nu. Nu! Dawson a râs şi a ridicat ochii spre ea. Am şaisprezece ani. Noi – familia mea – am venit aici când eram copii mici, şi suntem de aceeaşi vârstă ca tine.

— Cu o navă spaţială?

Era gata să înceapă iar să râdă, dar a reuşit să se stăpânească. O navă spaţială – o afurisită de navă spaţială! Doamne, Dumnezeule, nu credea că va pronunţa cuvintele astea. Era ceva... uau!

Dawson s-a mişcat puţin şi şi-a strâns mâinile în poală.

— Nu avem nave spaţiale. Ne deplasăm în forma noastră reală. Ăăă, ne deplasăm ca lumină. Iar în forma aceea, noi nu respirăm ca voi. Atmosfere atât de diferite, mda... A ridicat din umeri. Când am ajuns aici, am... ales forma umană, com- binându-ne într-un fel ADN-urile, dar putem lua orice înfăţişare.

Bethany a stat mai dreaptă. Povestea trecuse din terenul bizareriei în Zona Crepusculară.

— Poţi arăta ca oricine?

El a dat din cap.

— Nu facem asta prea des, doar când e nevoie, încercând să-şi facă creierul să priceapă, ea s-a tras de păr cu ambele mâini.

— OK, deci cum arăţi tu acum nu e real?

— Nu, asta – s-a bătut în piept – e real. Cum ţi-am spus, ADN-ul nostru se adaptează repede la mediu. Şi ne naştem întotdeauna câte trei...

— Andrew şi fraţii lui sunt şi ei luxeni?

Când el a dat din cap, s-a simţit aproape uşurată.

— Andrew a topit mingea de ping-pong!

— Da, vezi tu, noi controlăm chestiile legate de lumină, lumina care e căldură şi uneori foc. Dawson tot nu se uita la ea,

— . nu direct în ochi. Nu ştiu de ce a făcut asta, a spus. Lumea nu trebuie să ştie de existenţa noastră. Aşa că e important să nu facem chestii prosteşti. Iar aia a fost o chestie prostească. La naiba, şi ce am făcut eu adineauri e o prostie colosală.

Ea îl privea. Acum, că şocul se mai atenuase, mintea ei începea să pună lucrurile cap la cap. Cel puţin acum ştia de ce un orăşel aşa de mic poate să aibă şase persoane demenţial de superbe. închipuie-ţi, nu erau fiinţe umane! Apoi şi-a adus aminte brusc – tot episodul cu parcarea plină de gheaţă.

— Ce altceva mai poţi să faci?

El a făcut o grimasă.

— Chiar n-ar trebui să...

— Dar acum am aflat deja, nu?

S-a dat jos din pat şi s-a aşezat în faţa lui, astfel încât acum li se atingeau genunchii. El a tresărit, ca şi cum l-ar fi uimit contactul, dar nu s-a mişcat.

— Ce rău se poate întâmpla acum? a insistat ea.

El a ridicat din sprâncene.

— Pot fi o mulţime de probleme.

Frica i-a urcat lui Bethany pe şira spinării şi i-a trimis fiori în umeri.

— Cum ar fi?

El a deschis gura, dar a clătinat din cap.

— Nimic. Ăăă, vrei să ştii ce mai putem face? Putem să ne mişcăm rapid. Aşa te-am prins în parcare. Mai putem să manipulăm energie – lumina noastră. E foarte puternică. O fiinţă umană nu ar supravieţui unei lovituri date de noi.

Ea a făcut ochii mari. Nu era o veste bună, dar nu îşi putea imagina că Dawson ar face rău cuiva. Poate de asta nu-i era nici frică. Sau poate era pur şi simplu naivă.

— Şi altceva?

— Cam asta acoperă totul.

Ştia că mai era ceva, şi voia să aprofundeze subiectul, numai că erau enorm de multe întrebări.

— Cât de mulţi sunteţi aici?

— Mulţi, a spus el, privindu-şi mâinile. Cei mai mulţi dintre noi trăiesc în colonii. Guvernul ştie de noi – adică Ministerul Apărării. Ei ne monitorizează.

OK, acum ea avea viziuni din *Bărbaţi în negru.* S-a retras un pic şi a stat să se gândească. Tocmai i se deschisese în faţă o cu totul altă lume. Una despre care bănuia că nu multă lume ştie, chiar dacă guvernul era implicat cumva. Oricât de nebuneşte suna, se simţea... cumva privilegiată.

— Eşti OK? a întrebat-o el.

— Mda, încerc doar să procesez informaţiile. A făcut o pauză. De ce Pământul?

Zâmbetul lui Dawson era palid.

— Specia noastră a tot venit aici de când au început să umble oamenii pe Pământ, sau poate chiar dinainte. într-un fel, ne e familiar, presupun.

— Şi părinţii tăi...

— Părinţii mei sunt morţi, a spus el fără intonaţie. La fel şi părinţii fraţilor Thompson.

Ei i s-a strâns pieptul.

— O, îmi pare rău. N-am ştiut. Ar fi vrut să îl atingă, să-l mângâie, dar în clipa aceea părea că se teme de ea, ceea ce era ciudat, dacă te gândeai la toată povestea. îmi pare sincer rău! a repetat.

— E OK.

Pieptul lui se ridica neregulat.

— Au murit când eram mici.

— Dar cum vă... cum vă descurcaţi fără părinţi? Lumea nu bănuieşte nimic?

— Atunci e momentul când e utilă schimbarea formei. Unul dintre noi se preface că e părintele, i-a explicat el. Iar MA-ul ne ajută cu casa şi cu celelalte.

Fascinată, a început să-i pună tot mai multe întrebări. Au trecut ore în care ea, practic, l-a interogat printre momentele în care mama ei venea să-i verifice. Ce e cu colonia? El nu a vrut să-i vorbească despre asta, aşa că a trecut mai departe. Mai sunt oameni aici care ştiu? Răspunsul era nu. în ce fel este implicat MA-ul? Din ce a înţeles de la Dawson, era implicat profund. Monitoriza toate aspectele vieţii luxenilor, de la oraşul în care trăiau sau facultatea la care se duceau până la momentul în care dădeau examen de conducere. Altă chestie mişto era că ei nu se îmbolnăveau. Nu tu gripă. Nu tu răceli banale. Nu tu cancere sau boli de nervi. Nu aveau nevoie de doctor. Dacă erau răniţi în forma lor umană, nu trebuiau decât să revină la forma lor reală ca să-şi vindece „majoritatea” rănilor.

— Stai să văd dacă pricep! a spus Bethany, aplecându-se spre el. Deci, nu poţi fi rănit? Deloc?

Dawson a clătinat din cap.

— Putem fi răniţi. Arumii sunt cei mai mari inamici ai noştri.

— Cine?

El şi-a frecat tâmpla cu podul palmei.

— Sunt ca noi, într-un fel. Dar în loc să se nască trei deodată, ei se nasc câte patru. Sunt de pe o planetă soră cu a noastră. Şi sunt compuşi în principal

din umbre, dar ADN-ul lor s-a adaptat, ca şi al nostru. în cea mai mare parte a timpului arată ca nişte oameni.

— Şi sunt periculoşi?

— Ne-au vânat până la extincţie, ne-au distrus planeta. Ne-au urmărit până aici.

Ea a simţit că i se usucă gâtul.

— De ce vă vânează?

— Pentru abilităţile noastre, i-a explicat el. Fără ele sunt slabi. Cu cât ucid mai mulţi luxeni, cu atât absorb mai multe abilităţi.

— Asta e... aşa de aiurea!

Atunci el a ridicat capul, întâlnindu-i privirea.

— Ei reprezintă doar unul dintre motivele pentru care trebuie să fim atenţi cu oamenii.

în stomacul ei s-au format noduri. Se gândea la lumină – la intensitatea şi la căldura ei.

— Puteţi face rău oamenilor în forma voastră reală?

— Nu... adică, distorsionăm câmpurile magnetice când ne folosim abilităţile. Le amplificăm. Prea multă încărcătură magnetică poate să-i provoace unui om greaţă sau nervozitate, dar nimic permanent. Şi uneori vibrăm sau... zumzăim.

— Asta am simţit.

A zâmbit puţin, amintindu-şi cum îi vibrase mâna sub palma ei.

Lui Dawson i-au sclipit ochii.

— Dar de câte ori ne folosim abilităţile, sau când trecem în forma noastră reală, lăsăm o urmă asupra oamenilor. Cum e acum, ai în jur o aură difuză.

— O urmă?

— Da, a spus el. Noi stăm aici, sau în alte

locuri cum e Pe- tersburgul, fiindcă aici e o concentraţie mare de beta-cuarţ în roci. Acesta perturbă câmpurile magnetice din jur şi blochează

— detectarea noastră de către arumi, dar nu blochează şi urmele.

Ei i s-a tăiat respiraţia, pentru că înţelegea oarecum unde ducea asta.

— Deci, arumii ăştia pot să vadă urma din jurul meu şi să... vă găsească pe voi după urma aceea?

— Da.

— O, Doamne!

Şi-a dus mâna la inimă.

— Urma ta e foarte slabă. Nu cred că va fi o problemă.

A fost copleşită de uşurare, iar el părea că încearcă să zâmbească.

— Mă simt prost doar s-o spun, dar nu trebuie să povesteşti nimănui despre asta, Bethany. Nu trebuie să afle nimeni.

Ea a râs atunci, ştiind că îl va surprinde.

— Dawson, nimeni nu m-ar *credel*

— Dar asta nu-i opreşte pe oameni. Au fost câţiva care au aflat adevărul. Care au văzut un luxen, un el sau o ea, în forma reală, şi au încercat să le spună şi altora.

Ochii lui făceau iar chestia aia sclipitoare, ca şi cum ar fi avut o lumină albă în spatele pupilelor. Ea presupunea că avea.

— Oamenii aceia au dispărut.

Nodurile din stomacul ei s-au acoperit cu gheaţă.

— Ce vrei să spui?

— MA-ul are grijă de ei. Cum? Nu ştiu. Dar principala lor sarcină este să ne ţină la secret şi să aibă grijă că nu le ameninţă nimeni obiectivul ăsta.

Cam înfricoşător să te gândeşti la asta, dar înţelegea şi motivul. Oamenii ar lua-o razna dacă ar şti că extratereştrii umblă printre ei. Extratereştri care îşi pot schimba identitatea, care se mişcă cu viteza luminii şi manipulează nu ştiu ce energie.

Iar de partea cealaltă, un om care deţine astfel de informaţii are şi multă putere, nu-i aşa? Probabil că ar fi vorba şi de bani, dacă cineva ar face publice detalii.

Bethany a clătinat din cap. Dar nu ar fi corect, din mai multe motive.

— N-am să spun nimic, Dawson. Ştiu că o promisiune nu înseamnă prea mult, dar... chiar nu vreau să dispar, şi nici nu vreau să-ţi fac probleme.

El a expirat cu zgomot.

— Te cred. îţi mulţumesc!

Au trecut câteva clipe în linişte, timp în care ea i-a studiat faţa întoarsă în jos. Doamne, ce frumos era! Trăsăturile lui se armonizau perfect. Ar fi trebuit să-şi dea seama că e la mijloc un ADN străin. Apoi şi-a adus aminte de prima lor discuţie la telefon, când el i-a spus că vine de departe. Ciudat că nu o minţise nici atunci.

Bethany chiar nu ştia ce să spună sau ce să creadă. Evident, nu era nebună. Dawson era... extraterestru, dar ei îi venea greu să-l vadă ca atare. Nu că nu accepta ce e, dar când se uita la el, nu-l vedea decât pe *Dawson.*

Dawson, care vorbise cu ea în prima zi în care sosise aici, care venise după ea pe coridor! şi care chiulea de la ore ca să stea cu ea în pauza de prânz. Dawson, care pierdea ore întregi la telefon cu ea şi cu care vorbea până când adormeau amândoi ca nişte bebeluşi.

Nu îl vedea cu adevărat decât pe Dawson – un băiat de care se îndrăgostea.

El stătuse nemişcat cât timp îl studiase ea, dar acum îşi mutase privirea, cu un muşchi al obrazului zvâcnind.

Bethany s-a ridicat brusc în genunchi.

— Pot să te ating? Când eşti în... forma ta

reală?

El şi-a întors repede privirea spre ea, şi verdele acela al ochilor părea că se învolburase de un amestec de speranţă şi panică, de uşurare şi de tristeţe. Mai era şi expresia aceea de pe faţa lui, ciudat de tandră, care o atingea direct la inimă şi o făcea să bată mai tare.

— De ce ai vrea să mă atingi?

Ea şi-a muşcat buzele, întrebându-se dacă nu cumva îl jignise. Oare atingerea în forma lui reală era ceva vulgar? Sărise de lângă ea îngrozitor de repede.

— Nu ştiu. Pur şi simplu vreau.

Faţa lui a căpătat un aer şocat.

— Chiar vrei?

Ţinându-şi respiraţia, ea a dat din cap.

— N-ar trebui să-ţi accentueze urma, dar...

S-a ridicat totuşi în genunchi şi a închis ochii. O clipă mai târziu s-a estompat. Hainele, silueta de sub ele, totul s-a estompat, dar a fost rapid înlocuit de o lumină albă cu margine albastră. A întins un braţ, şi degetele s-au format. Cinci degete. Exact ca ale ei. Beth a ridicat privirea şi el a lăsat capul pe umăr, aşteptând.

Strălucirea lui ilumina toată camera. Din el radia căldură. Deşi era straniu să vadă aşa ceva, era şi frumos. Atât de frumos, încât Bethany avea lacrimi în ochi, şi n-aveau nicio legătură cu intensitatea luminii.

Cu inima în gât, a întins mâna. Când degetele ei au atins lumina, o undă slabă de electricitate a urcat pe braţul ei, după care a simţit o vibraţie difuză. I-a prins degetele – şi a simţit la fel. Căldură. Moliciune. Putere. Era mâna lui Dawson.

Doar că arăta diferit.

Bethany s-a apropiat puţin, cu grijă să nu-l sperie.

— Pot să te ating mai mult?

După o pauză, el a dat din cap.

Atunci a înţeles.

— Nu poţi vorbi cu mine în forma asta, nu?

Dawson a clătinat din cap.

— Ce trist!

Dar apoi şi-a pus mâna în locul unde presupunea că e pieptul lui, şi lumina a pulsat. S-a auzit distinct un trosnet în cameră, ca şi cum ar fi explodat un fasung. Zumzăitul a urcat pe braţul ei, făcând-o să se gândească la o maşină de tuns iarba.

A lăsat mâna mai jos, şi lumina a devenit mai intensă. A vrut să zâmbească, dar pe urmă şi-a dat seama că îl pipăie şi, în fine, era jenant. Şi-a retras mâna, sperând că el nu îi va observa îmbujorarea.

Dawson a lăsat braţul jos şi lumina a început să scadă. Ca şi prima dată, a dispărut cu totul, după care şi-a reluat forma cu care era obişnuită, cu blugii şi toate celelalte.

— Hei! a făcut el.

— Superb! a spus ea pe nerăsuflate. Eşti superb.

El a făcut ochii mari şi ea s-a simţit ca o toantă.

— Vreau să zic, ce eşti tu nu e ceva... rău.

— Mersi!

Ea a dat din cap.

— Secretul tău este în siguranţă. îţi promit. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Deci, eşti OK?

— Totul e OK, a şoptit ea, încă uluită de frumuseţea formei lui reale.

— Bine. A zâmbit, dar părea un zâmbet fals,

cum stătea aşa, trecându-şi palmele peste coapse. Nu poţi să-ţi închipui cât sunt de recunoscător că înţelegi, şi, să nu-ţi faci probleme, *şi eu* înţeleg.

Ea s-a încruntat.

— Ce înţelegi?

— Că nu vrei să mă mai vezi... aşa.

A urmat o pauză, în care el a avut o tresărire.

— Ştiu că probabil mă urăşti pentru că m-am prefăcut că sunt om şi pentru că te-am sărutat. Am greşit. Şi probabil asta te dezgustă. După ce va dispărea urma, o să te las în pace. Jur. Dar acum trebuie să stau prin preajmă, pentru orice eventualitate. Nu vreau să te îngrijorezi. Sunt puţine şanse să fii găsită de un arum.

— Ei, stai aşa! Bethany s-a ridicat în picioare, cu inima bă- tându-i iar tare. Dawson, de ce aş fi dezgustată sau de ce te-aş urî?

El s-a uitat la ea cu o privire inexpresivă.

— Ce e? l-a întrebat şi a clătinat din cap.

— Sunt extraterestru, a spus el rar.

— Dar eşti tot Dawson, nu? Vreau să zic, am priceput că eşti ce eşti, dar tot Dawson eşti. A făcut o pauză, adunându-şi curajul de a da cărţile pe faţă. Eşti tot băiatul care îmi place. Şi dacă... dacă tu încă mă mai placi, nu văd care-i chestia.

El a tăcut, iar ea a fost convinsă că încetase să mai respire. Şi a încercat să nu observe sau să se sperie, pentru că în clipa aia oricum nu ajuta cu nimic.

Dawson pur şi simplu se holba la ea.

Ah, poate interpretase ea greşit totul? Şi sărutul?

— Vreau să spun, dacă mă mai placi. Nu ştiu ce reguli sau...

El a traversat distanţa dintre ei atât de repede, încât nici nu
l-a văzut mişcându-se. în secunda unu stătea acolo şi

dădea din gură, şi în secunda doi era în braţele lui, cu capul lui îngropat în părul ei. Braţele lui puternice tremurau în jurul ei.

L-a luat de gât şi l-a ţinut bine. I se pusese un nod în gât. Lacrimile îi ardeau ochii. I-a trecut dintr-odată prin minte cât

de singuri trebuie să se simtă ei trăind printre oameni, fără să facă parte din ei.

— Bethany, a murmurat el, inspirând adânc. Nu ai idee ce înseamnă asta… pentru mine.

S-a ghemuit mai tare la pieptul lui, inhalându-i parfumul proaspăt, şi l-a strâns cu putere.

— Mă gândesc, a spus el cu voce răguşită.

— La…?

— La tine. La mine. împreună. Să ieşim împreună, să fim împreună. A făcut o pauză, apoi a râs. Uau! Probabil că asta a fost cea mai jalnică tentativă de a te întreba dacă vrei să fii iubita mea.

Inima lui Beth a accelerat. Jalnică sau nu, ea era la un pas de leşin.

— Tu vrei să fii iubitul meu?

El a încuviinţat din cap, şi respiraţia ei a ieşit ca un mic suspin.

— Păi, într-un fel eşti obligat să fii cu mine. A ridicat capul şi i-a zâmbit. Acum îţi ştiu secretul cel mare şi rău.

Dawson a râs şi i s-au luminat ochii.

— A, şantaj, aşa-i? Când ea a dat din cap, el s-a aplecat şi şi-a lipit capul de fruntea ei. Serios acum, vreau asta – te vreau pe tine.

Stânjeneala de mai devreme dispăruse din vocea lui. Acum era tot o hotărâre şi o pornire.

— Mai mult decât mi-am dorit ceva vreodată. Deci, da, vreau să fiu cu tine.

Nu exista nimic în lumea asta să oprească zâmbetul ei.

— îmi place tare, tare mult cum sună!

Bethany ştia adevărul, ştia cât de mult riscă el, dar când era în braţele lui, el era şi avea să fie întotdeauna Dawson.

CAPITOLUL 12

Drumul spre casă a fost o nebuloasă pentru Dawson. Nici măcar nu-şi aducea aminte când a parcat maşina şi când a urcat în cameră. Stând întins în pat, se uita în tavan, iar gândurile lui alergau şi se înghesuiau unele peste altele.

Trecuse în forma lui reală. Mama mă-sii! Chiar se schimbase în faţa ei. Nu existau cuvinte.

Niciodată în viaţa lui nu i se întâmplase asta.

Dar ea nu se speriase. Dumnezeule, nu, chiar îl *acceptase.* în afară de fanaticii OZN-urilor, Dawson nu s-ar fi aşteptat la asta de la nicio fiinţă umană.

Şi-a scos telefonul din buzunar şi i-a trimis un mesaj scurt, întrebând-o dacă e OK. Răspunsul ei a venit imediat. Apoi telefonul i-a bipăit din nou.

Ne vedem mâine?

Zâmbetul care i s-a întins pe faţă probabil îl făcea să arate ca un copil idiot, dar nu îi păsa. I-a răspuns, i-a spus că da, după care a pus telefonul pe noptieră. Nici o secundă mai târziu, uşa camerei s-a deschis şi Dee a băgat capul înăuntru.

— Hei! a spus ea. Pot să intru?

— Sigur. S-a ridicat în capul oaselor. Care-i treaba?

Dee s-a aşezat pe scaunul de la birou şi şi-a încrucişat la piept braţele subţiri.

— Daemon s-a dus azi după arum. Era aproape de restaurant.

Lui Dawson i s-a strâns pieptul. *Bethany.* Poate că ea îl acceptase, dar, la naiba, cum putuse el să uite de urma aia?

— Daemon e OK?

— Niţel ciufulit, dar o să-şi revină.

A urmat o pauză şi apoi un oftat.

— întotdeauna îşi revine. Ştii cum e el.

Da, Daemon era o maşinărie dată naibii.

— Lasă-mă să ghicesc – şi acum e afară, după arum!

Ea a încuviinţat din cap.

— Ai fost cu Bethany?

— Am fost acasă la ea, i-am cunoscut părinţii.

— Pare ceva serios, a murmurat ea.

Serios ca o invazie extraterestră, şi-a spus el.

A pus picior peste picior şi şi-a îngustat pleoapele.

— Eşti OK? a întrebat-o.

Dee a dispărut de pe scaun şi a apărut la marginea patului, cu genunchii strânşi la piept.

— Sunt OK. Dar mi-e dor de tine. Daemon e plictisitor.

El a chicotit.

— Daemon e mult mai interesant ca mine.

Ea şi-a scărpinat nasul.

— Mă rog! Deci, Bethany – e ceva serios, nu? Să-i cunoşti părinţii? N-ai mai făcut asta până acum.

Aveau o relaţie apropiată, el şi Dee. Cu toate că multe dintre detaliile privitoare la combinaţiile lui lipseau, ea ştia totul despre el. Iar el avea implicit încredere în ea.

— O plac foarte mult, a spus el în cele din urmă, închizând ochii. E grozavă.

Dee nu a răspuns imediat, şi el ştia la ce se gândeşte. Bethany putea să fie grozavă, chiar şi perfectă, şi tot nu conta. Extratereştrii nu se amestecă cu fiinţele umane.

— Dawson...

— Ştie.

A spus-o încet, dar cuvântul acela era ca o bombă nucleară.

— Cum? a ţipat Dee.

Dawson a strâns din ochi. Când i-a deschis, ea stătea în picioare în pat, cu ochii mari şi cu mâinile tremurânde. S-a ridicat şi el în fund.

— Dee, e OK.

— Cum poate să fie OK? Oamenii nu pot afla de existenţa noastră! Şi cum o să fie cu MA-ul şi...

— Dee, stai jos şi linişteşte-te! OK?

A aşteptat-o să se calmeze. Tot corpul îi vibra. Aşa se întâmpla de fiecare dată când era surescitată sau supărată.

— Nu i-am spus intenţionat.

Ea a lăsat capul într-o parte.

— Cum ţi-a scăpat *din greşeală*? „A, apropo, eu sunt extraterestru. Hai să ne sărutăm!”

Hm, înţelesese chiar pe dos!

— Cum s-a întâmplat? l-a întrebat ea.
— Nu sunt sigur că vrei să ştii detaliile.

— Făceaţi sex? Fiindcă ăsta-i cam singurul lucru pe care nu mi-l povesteşti, şi chiar apreciez asta, şi, dacă mă gândesc mai bine, nu-mi răspunde la întrebare. E scârbos.

— Nu. N-am făcut sex. A hohotit înecat. Dumnezeule, Dee...

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Atunci ce s-a întâmplat?

El şi-a frecat tâmplele şi s-a uitat spre uşă.

— Ne sărutam şi s-a întâmplat ceva ce nu s-a mai întâmplat niciodată.

Dee s-a tras puţin spre spate. O expresie de dezgust suprem îi întuneca faţa frumoasă.

— îh, dacă e vorba de un soi de pre...

— Dumnezeule, taci şi ascultă, OK? Şi-a trecut o mână prin păr. Ne sărutam şi am pierdut de sub control forma umană. M-am aprins ca un brad de Crăciun nenorocit.

Sora lui a rămas cu gura căscată.

— Pe bune?

— Mda, şi ea m-a văzut. A trebuit să-i spun, pentru că nu mai aveam cum să mai ascund după asta.

Dee a clipit de mai multe ori.

— Stai! S-o luăm de la capăt! Ţi-ai pierdut controlul pentru că vă sărutaţi?

— Dap.

— Uau!

O altă emoţie a şters de pe faţa ei dezgustul. O emoţie pe care n-o putea identifica şi pe care, probabil, nici nu voia s-o identifice.

— înseamnă că o placi mult de tot.

— O plac.

Apoi Dawson a zâmbit, incapabil să se stăpânească. Era atât de tâmpit!

— Eu niciodată n-am fost sărutată aşa.

S-a dus zâmbetul lui.

— Sper să nu fii sărutată aşa. Şi nu vreau să aud despre asta, dacă s-a întâmplat.

— Hei, e un moment al dezvăluirilor intime, nu?

— Nu.

Ea a făcut un gest de lehamite cu mâna.

— Şi ea ce-a făcut?

Dawson i-a povestit cât de bine gestionase Bethany situaţia, după ce trecuse peste şoc. Ochii surorii lui erau plini de respect. Orice luxen ar fi apreciat un om care înţelege că trebuie să păstreze discreţia, şi dacă el era convins că Bethany va face asta, ea avea încredere în el.

— Stai aşa. Străluceşte?

Spusese în şoaptă ultimul cuvânt, ca şi cum ar fi fost cumva un păcat să-l rostească cu glas tare.

Dawson a dat din cap.

— Un pic.

— Mamă! Daemon o să te ucidă.

— Mersi! Mă ajută foarte mult, Dee.

— Scuze! A ridicat mâinile. Dar când o s-o vadă, mda, n-o să fie bine.

Dawson s-a rezemat de tăblia patului şi şi-a trecut mâinile peste faţă. La naiba, nu era bine! Nici pe departe. Ce îi păsa lui că Daemon îl va ucide? Bethany

strălucea. își lăsase proverbiala amprentă asupra ei.

Iar asta îl va aduce pe un arum la ușa ei.

Duminică, Bethany se uita ţintă la o pânză albă, cu pensula în mână, iar cu cealaltă mână îşi pipăia buzele – buzele care atinseseră buzele lui Dawson. Dumnezeule, o sărutase ca un flămând, lăsând-o ameţită şi fără suflare.

Plecase cu puţin timp înainte, chiar înainte de cină. Nu se mai sărutaseră. După ce îi explicase că vrea să aştepte până când urma se pierde înainte să încerce din nou, timpul pe care îl petrecuseră ar fi putut fi aprobat de Disney Channel. Dar se îmbrăţişaseră mult şi, din punctul ei de vedere, asta fusese la fel de bine ca un sărut. Simplul fapt că stătea lângă el, cu braţele lui în jurul ei, îi făcea inima să bată mai tare şi terminaţiile nervoase să-i zvâcnească în stânga şi-n dreapta.

Uimitor era că în toată perioada în care fusese cu el, nu se gândise cu adevărat la ce e el. Normal că acum, după ce plecase, nu se putea gândi decât la asta.

Dawson era extraterestru.

Tot oraşul era populat de extratereştri, aparent. Era atât de... de pe altă lume!

Bethany a zâmbit.

A pus la loc pensula pe măsuţa lipită de scrin şi s-a ridicat în picioare. S-a dus la fereastră şi a dat la o parte draperia groasă. înserarea colorase în cenuşiu copacii desfrunziţi. Şi-a lipit fruntea de geamul rece şi a închis ochii.

Camera – totul din jur – i se părea rece fără Dawson. Trebuie să fi fost căldura pe care o emana el. Sau el, pur şi simplu, cu felul în care o făcea să se simtă. Dramolete de fetişcană, dar era adevărat.

S-a îndepărtat de fereastră şi şi-a stăpânit impulsul

de a-i trimite un mesaj sau de a-l suna. Dar îşi făcea griji pentru el. în seara asta urma să-i spună lui Daemon că ea ştia. Dacă nu-i

spunea, se pare că Daemon avea să-i vadă mâine urma. Era mai bine să se dezlănţuie la ei acasă decât în mijlocul orei de engleză.

Spera foarte serios ca Daemon să nu-l ucidă pe Dawson. începuse să-i placă băiatul.

încercând să scape de gânduri, s-a forţat să plece din cameră, departe de telefon. Jos, mama era la bucătărie. Mare surpriză! Tata stătea la masă şi se uita pe nişte documente, în timp ce Phillip îşi înfipsese degetele în mac n' cheese-ul lui. Bethany a intrat, stând cât mai departe de Phillip.

Tatăl ei a subliniat un paragraf din document.

— Uite cine a ieşit, în sfârşit, din camera ei ca să vină printre cei vii!

Bethany s-a strâmbat.

— Ha. Ha.

Lângă aragaz, mama ei s-a răsucit spre ea cu o tavă plină de fursecuri în mână.

— Iubito, poţi să te duci tu la unchiul tău şi să vezi dacă vrea ceva de mâncat sau de băut?

— Sigur.

S-a întors şi s-a îndreptat spre living.

Unchiul Will stătea ţeapăn pe canapea, părând epuizat. Zilele de dinaintea tratamentului erau cele mai rele. Din ce îşi dăduse seama Bethany, steroizii pe care îi primea din medicamente îşi pierdeau rapid efectul.

— Am auzit-o pe mama ta, a spus el, înainte să apuce ea să spună o vorbă.

Vocea îi era slabă şi răguşită.

— Dacă mi-e sete, ştiu şi eu unde e frigiderul.

Bethany s-a uitat spre televizor. Rula un film din seria *Naşul.*

— Pot să-ţi aduc...

— Sunt OK.

A făcut un semn cu mâna. Părea subţire ca hârtia şi albă.

— Stai jos! N-am avut niciodată ocazia să stau de vorbă cu tine.

Ultimul lucru pe care şi-l dorise vreodată era să stea de vorbă cu unchiul ei, şi se simţea groaznic din cauza asta. Dar niciodată nu ştiuse ce să spună. Unchiului Will îi plăcea să pretindă că nu e cu un picior în groapă, iar Bethany nu se pricepea deloc la conversaţii banale. Să-i evite boala era ca şi cum ar ignora o maimuţă uriaşă care se caţără pe pereţi şi aruncă cu banane.

S-a aşezat pe canapea şi şi-a tras picioarele sub fund, căutând cu disperare ceva de zis. Din fericire, unchiul Will a deschis conversaţia.

— Deci, de cât timp eşti prietenă cu băiatul ăsta?

A rămas cu gura căscată. OK, poate că nu era chiar aşa de norocoasă. După ce plecase Dawson, părinţii ei o interogaseră în legătură cu el. Din nou.

— Suntem doar... prieteni.

— Serios? Nu l-am...

Cuvintele lui s-au pierdut într-o tuse care i-a zguduit tot corpul. Oricât părea de imposibil, acum era şi mai alb. Când criza de tuse s-a terminat, a închis ochii şi şi-a dres glasul.

— Nu l-am mai văzut niciodată cu alte fete. Familia lui e... foarte izolată.

Mie-mi spui? Unchiul Will nici n-avea idee cât de izolată!

— Mda, par foarte retraşi.

— Băieţi buni, cred. Niciodată nu au făcut probleme.

A frământat între degete pledul din petice care îi acoperea picioarele. Acestea se conturau subţiri prin el.

— Dar nu poţi să-i distingi. Care dintre ei a fost aici?

Ei i se părea curios faptul că nimeni nu putea să-i deosebească.

— Dawson.

El a dat din cap.

— Aha, Dawson... o alegere bună.

Ea s-a încruntat.

— îl cunoşti?

El a clătinat din cap.

— Nu chiar, dar mi s-a părut cel mai prietenos dintre ei... când îi vedeam prin oraş. Ai fost acasă la ei? I-ai cunoscut părinţii?

Ea s-a încruntat mai tare, cu ochii la ecran. Sigur, unchiul ei îşi asuma rolul de protector, dar o făcea să se simtă inconforta- bil punându-i întrebări despre Dawson. O dorinţă imperativă şi aproape iraţională de a-l apăra şi de a-i păstra secretul a ieşit la suprafaţă.

— Lucrează mult în afara oraşului, dar vorbesc uneori cu ei la telefon.

— Hmm!

Will a luat telecomanda, dând semnalul încheierii conversaţiei. Slavă Domnului!

A urmat o tăcere binecuvântată, şi când n-a mai rezistat să stea acolo, s-a scuzat şi a urcat la ea în cameră.

Şi, evident, s-a dus direct la telefon.

Nu era genul care să se roage, şi nu i se părea în regulă din mai multe motive să se roage ca un frate să nu-l ucidă pe celălalt, dar e posibil să fi spus o mică rugăciune.

Dawson avea senzaţia că se pregăteşte să apară în faţa unui pluton de execuţie. Şi cam aşa era, într-un fel.

Plecase din casa de la fermă cu mâinile în buzunare. Fără să ştie Bethany, încă nu plecase cu adevărat. îşi parcase doar maşina acasă la el şi se întorsese. în dormitorul lui Bethany se aprinsese o lumină. Ar fi vrut să stea să vadă dacă nu cumva o zăreşte, dar asta ar fi transformat supravegherea lui într-o urmărire de obsedat.

Deocamdată, Bethany era în siguranţă acasă. Nu era niciun arum care să bântuie prin umbre, iar strălucirea ei era atât de slabă, încât era posibil ca ei nici să n-o simtă. Aşa că nu era niciun motiv să-şi aşeze tabăra lângă casa ei.

Şi trebuia să se ducă acasă, să stea de vorbă cu Daemon.

S-a întors, a mers până în adâncul pădurii şi, când a fost sigur că nimeni nu îi poate vedea lumina, a trecut în forma lui reală şi a decolat spre casă, temându-se de ceea ce va urma.

Două minute mai târziu, s-a oprit pe aleea din faţa casei şi a lăsat să i se estompeze lumina până când a arătat ca un om oarecare. Abia târându-şi picioarele, a deschis uşa casei.

în hol era întuneric şi s-a oprit, încruntat. Muzica răsuna în toată casa. Versurile melodiei *Whoomp, There It Is!* bubuiau în boxe. Şi-a dat seama înainte de a intra în living că Daemon are televizorul deschis pe unul dintre canalele acelea care difuzează doar muzică.

Tolănit pe canapea, cu braţele sub cap, Daemon îşi mişca picioarele goale în ritm perfect cu muzica.

Dawson a ridicat din sprâncene.

— *Whoomp There It Is?*

— Ce e? A întors capul spre Dawson, zâmbind. îmi place melodia.

— Ai nişte gusturi muzicale foarte îndoielnice.

— Nu fi hater! S-a aşezat pe canapea cu o mişcare fluidă, lăsându-şi picioarele jos. Unde ai fost toată ziua?

— Unde e Dee? a întrebat el, în loc să răspundă.

Daemon şi-a fluturat mâna şi canalele s-au schimbat rapid.

— în camera ei.

— Ah!

Şansele ca Daemon să-l ucidă cu sora lor în casă erau mici. O veste bună.

— Mda.

A oftat şi s-a aşezat pe braţul fotoliului.

— Trebuie să-ţi spun ceva, dar mai întâi vreau să-mi promiţi că nu faci o criză.

Daemon şi-a întors încet capul spre el, cu pleoapele îngustate. Televizorul s-a oprit pe un canal care difuza melodii vechi. A început melodia *Chantilly Lace.*

— De câte ori începe cineva o discuţie aşa, sunt aproape sigur că voi face o criză.

A, bine spus!

— E legat de Beth.

Faţa lui Daemon a devenit inexpresivă.

— Am fost acasă la ea ieri, a continuat el. Şi s-a întâmplat ceva.

Nici acum n-a venit vreun răspuns de la fratele lui. Un Daemon care tace este un Daemon gata să explodeze.

— Nu ştiu cum s-a întâmplat sau de ce, dar s-a întâmplat. Ne sărutam şi... mi-am pierdut controlul asupra formei umane.

Daemon a inspirat adânc, a dat să se ridice de pe canapea, dar s-a oprit.

— *Dumnezeule...*

— Am lăsat o urmă slabă pe ea.

Şi acum vine partea rea.

— Şi acum ştie adevărul.

Ca şi cum ar fi fost declanşat de un buton, Daemon s-a ridicat şi a venit în faţa lui într-o fracţiune de secundă.

— Tu vorbeşti serios?

Dawson s-a uitat în ochii fratelui lui, care căpătaseră o expresie dură.

— Nu cred că aş glumi cu aşa ceva.

— Iar eu n-am crezut că poţi să fii atât de-al naibii de neglijent, Dawson! Daemon a dispărut şi a reapărut în partea cealaltă a camerei, cu spinarea rigidă şi umerii încordaţi. La naiba!

— N-am vrut să se întâmple aşa.

Dawson îşi asuma în totalitate răspunderea pentru greşeala lui, dar Daemon avea ceva care îl făcea să se simtă ca un copil în faţa unui părinte supărat.

— Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să-i las o urmă de lumină, dar pe urmă n-am avut încotro, trebuia să îi spun. Ea înţelege perfect că nu trebuie să afle nimeni. Nu va spune...

— Şi tu o crezi?

— Da, o cred.

Ochii lui Daemon au scăpărat.

— Şi doar fiindcă o crezi tu, noi, ceilalţi, ar trebui să stăm liniştiţi?

— Ştiu că cer mult, dar Bethany nu va spune nimic nimănui.

Daemon a hohotit rece.

— Doamne, tu eşti prost, frate, eşti prost rău!

Dawson a simţit pe şira spinării un val roşu de furie.

— Nu sunt prost.

— Dă-mi voie să te contrazic, a mârâit fratele lui.

Pumnii lui Dawson se strângeau şi se desfăceau pe lângă corp.

— înţeleg că eşti dezamăgit că am marcat-o pe Bethany, iar faptul că ea ştie este pentru tine o adevărată atrocitate, însă n-am intenţionat să fac asta.

— Ştiu că n-ai intenţionat, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că s-a întâmplat.

Daemon s-a rezemat de perete, cu bărbia ridicată. încordarea radia din el, şi Dawson ştia că în clipele acelea încearcă să găsească o soluţie pentru repararea situaţiei. Asta făcea Daemon. Repara situaţii.

Daemon a scos un sunet înfundat.

— Deci ai sărutat-o şi s-a întâmplat asta?

— Mda, ciudat, ştiu.

Lui Daemon i-a zvâcnit un colţ al gurii.

— Şi urma e slabă?

Când Dawson i-a dat asigurări, a lăsat bărbia jos.

— OK. Trebuie să stai departe de ea.

— Ce?

— Poate n-ai înţeles engleza în care ţi-am vorbit.

Ochii îi scăpărau de furie.

— Vreau să stai departe de ea.

Era cel mai inteligent lucru pe care îl putea face – pe care *trebuia* să-l facă. Să o lase în pace pe Bethany. Dar gura i s-a umplut de amăreală. Gândul că nu îi va mai vorbi vreodată sau că nu o va mai atinge îi dădea senzaţia că pielea îi devenise prea strâmtă.

— Şi dacă nu pot? a întrebat el, şi şi-a ferit privirea când Daemon s-a strâmbat.

Fratele lui a înjurat.

— îţi baţi joc de mine? Nu e greu. Stai.

Departe. De. Ea.

Ca şi cum ar fi fost simplu. Daemon nu pricepea.

— Dar acum străluceşte. Nimic grav, dar e un arum prin preajmă şi ea nu e în siguranţă.

— Trebuia să te fi gândit la asta înainte s-o aprinzi ca pe un pom de Crăciun.

Dawson s-a răsucit spre fratele lui cu pleoapele îngustate. Furia îi ridica temperatura corpului până la cer.

— Aşa? Despre asta e vorba? Pur şi simplu nu te interesează dacă păţeşte ceva?

— Mă interesează să nu păţeşti *tu* ceva. Daemon a făcut un pas spre el, cu pumnii încleştaţi. Mă interesează să nu păţească *Dee* ceva. Fata asta, oricât ţi s-ar părea de insensibil, pentru mine nu înseamnă nimic.

Dawson l-a măsurat pe fratele lui şi s-a uitat la ochii lui tăioşi, la trăsăturile acelea identice cu ale lui. Curios cum uneori Daemon i se părea total străin.

— Vorbeşti la fel de urât ca Andrew.

— Nu-mi pasă! Daemon a traversat camera şi a luat o pernuţă. Aici nu e vorba de ură faţă de oameni. Eu spun doar cum stă treaba. A înfoiat puţin perna, după care a aruncat-o din nou pe canapea. E evident că simţi ceva pentru ea. Ceva mai mult decât ai simţit până acum.

Păi, fără îndoială! Niciodată nu îşi pierduse forma cu vreo fată. Şi când se gândea la Beth, mda, niciodată nu simţise aşa ceva.

— Şi din acest motiv trebuie să stai departe de ea, a spus Daemon, ca şi cum cuvântul lui ar fi fost lege. S-a oprit în faţa lui Dawson şi şi-a încrucişat braţele la piept. O să mă duc la Matthew şi o să-i explic ce s-a întâmplat.

Dawson şi-a îndreptat spatele.

— Nu!

Daemon a inspirat adânc.

— Matthew trebuie să ştie ce-ai făcut.

— Dacă te duci la Matthew, Matthew o să se ducă la MA, iar ei o vor lua pe Bethany. Când Daemon a deschis gura, Daw- son a făcut un pas spre el. Şi să nu îndrăzneşti să spui că nu-ţi pasă!

— Ceri prea multe! a explodat Daemon. Trebuie să-i previn pe ceilalţi, în caz că iubita ta se decide să facă pe reporterul de la *National Enquirer* cu noi.

— Nu va face asta.

Vocea calmă a lui Dee a intervenit din capul scărilor.

Fraţii s-au întors spre ea.

— Dacă Dawson e convins că Bethany nu va spune nimic, eu îl cred.

— Nu mă ajuţi cu nimic, s-a răstit Daemon.

Ea l-a ignorat.

— Tot trebuie să le spunem şi celorlalţi, Dawson, fiindcă au dreptul să fie pregătiţi. Trebuie să le spunem, mai ales că îi vor vedea urma, dar Daemon poate să-l convingă pe Matthew să nu se ducă la MA sau la seniori.

— Asta nu e problema lui Daemon, a argumentat el. E a mea. Eu ar trebui să...

— Dacă te implică pe tine, e problema mea.

Pe faţa lui Daemon se citea iritarea.

Dawson a simţit ruşinea ca pe o şuviţă oribilă de fum care se ridică în el.

— La naiba, nu sunt un copil. Eşti mai mare ca mine cu doar câteva minute! Asta nu îţi dă...

— Ştiu. Daemon şi-a frecat fruntea, ca şi

cum l-ar fi durut capul. Nu vreau să te tratez ca pe un copil, dar la naiba, Dawson, ştii şi tu ce ai de făcut aici!

Dee a apărut între ei cu mâinile în şolduri şi s-a întors spre Daemon.

— Trebuie să ai încredere în Dawson în povestea asta.

Expresia de pe faţa lui Daemon spunea că mai degrabă şi-ar
băga capul în maşina de tocat.

— E o nebunie totală. A făcut un pas în spate şi şi-a lipit de frunte podul palmelor. OK. îţi înţeleg... nevoia de a te asigura că e bine cât timp poartă urma, şi, da, poate nu va da nimic pe goarnă, dar după aceea, nu poţi risca să se mai întâmple vreodată aşa ceva.

— Mă pot controla, a spus Dawson.

— Ah, ce nai...

— Nu-mi cere să renunţ la ea înainte să ajung s-o cunosc cu adevărat.

Odată ce cuvintele i-au plecat de pe buze, voinţa lui s-a cimentat precum un buncăr cu bombe nucleare.

— Fiindcă n-o să-ţi placă răspunsul meu.

Daemon a clipit, ca şi cum ar fi fost şocat. Şi Dawson a avut atunci revelaţia că, deşi în general făcea cam ce voia, niciodată nu îi ţinuse piept fratelui său. Până şi Dee părea uimită.

— Nu cred că vorbeşti serios, a spus Daemon, încordat.

— Ba da.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, frate, eşti idiot! Daemon a traversat rapid camera şi s-a oprit fix în faţa lui. Deci, „ajungi să o cunoşti” şi pe urmă te *îndrăgosteşti* de ea. A scuipat ultimele cuvinte, de parcă

ar fi înghiţit nişte unghii. După care, ce? O să încerci să rămâi cu ea? Să vă căsătoriţi? Să aveţi o căsuţă frumoasă, cu gărduleţ alb, plus vreo doi copii jumate?

Dumnezeule, nu mersese cu gândul atât de departe!

— Poate da. Poate nu.

— Mda, dă-mi voie să-ţi spun cum e chestia cu MA-ul.

Erau şanse mari ca Dawson să frângă balustrada.

— Nu e imposibil. Nimic nu e imposibil.

Pe faţa lui Daemon s-a citit din nou uluiala, după care a căpătat o expresie dură.

— Rişti să ajungi un proscris! Mai rău, o pui în pericol pe sora ta dacă se mai întâmplă asta vreodată.

— Daemon, a protestat Dee, cu ochii strălucind de lacrimi nevărsate. Nu-i pune asta în cârcă!

Furia îi întunecase faţa lui Daemon. Ochii lui începuseră să strălucească.

— Nu. Trebuie să înţeleagă ce a făcut. Bethany ar putea conduce un arum direct aici. Şi Dumnezeu ştie ce vor face cei din MA dacă află că ea ştie. Deci, spune, merită să faci asta pentru Bethany?

Dawson se detesta pentru ce urma să spună, şi, frate, asta făcea din el un egoist nenorocit, dar acesta era adevărul.

— Da, merită.

CAPITOLUL 13

Când Bethany a intrat luni la ora de engleză, mai avea un pic şi trecea în modul ţăcăneală, mai ales când privirea ei s-a dus direct în spatele clasei şi s-a intersectat cu privirea lui Dawson.

Cu o seară în urmă, el o sunase ca să-i spună că îi explicase totul lui Daemon. Deşi susţinuse că totul era bine, încordarea din vocea lui spunea altceva.

Şi-a ocupat locul, a lăsat geanta jos şi a îndrăznit să se uite la el.

— Hei!

El a dat din cap ca răspuns, privindu-i atent conturul corpului.

— O să fie bine.

Şi asta a făcut-o să fie şi mai agitată. După cum s-a dovedit, avea şi de ce. Când Daemon a intrat în clasă, expresia de pe faţa lui promitea tot felul de chestii groaznice. Bethany s-a făcut mică în scaun când i-a întâlnit privirea. Era ca şi cum ar fi fost izbită de un vânt îngheţat.

Dawson s-a aplecat spre ea şi i-a cuprins braţul cu mâna.

— Ignoră-1! i-a şoptit el. E OK.

Dacă „OK” însemna să ai o privire de ucigaş, atunci n-ar vrea deloc să vadă cum ar fi să nu fie OK. A îndrăznit să mai arunce o privire peste umărul lui Dawson.

Buzele lui Daemon s-au întins într-un zâmbet cu un colţ al gurii, din care lipsea veselia sau afecţiunea.

Ea a înghiţit în sec, simţind că i se strânge gâtul, şi a spus încet:

— OK. Mă sperie.

Dawson i-a mângâiat braţul.

— Latră, dar nu muşcă.

— Asta-i părerea ta, a replicat Daemon.

Bethany a înţepenit şi a făcut ochii mari. S-a sunat de intrare şi ea s-a întors cu faţa spre tablă. O, avea să fie o oră lungă! O ardea ceafa de privirile urâte pe care Dawson nu le putea bloca.

A simţit degetele lui Dawson pe spate şi s-a relaxat. Discuţiile din clasă se concentrau asupra temelor din romanul *Mândrie şi prejudecată.* Subiectul principal era dragostea.

— Ce putem să aflăm despre iubire din *Mândrie şi prejudecată*? a întrebat domnul Patterson, aşezându-se pe marginea catedrei. Lesa?

— în afară de faptul că pe vremea aia curtarea dura o veşnicie? Lesa şi-a aruncat pe spate părul des şi ondulat şi a ridicat din umeri. Că dragostea e posibilă doar dacă nu e influenţată de societate, presupun.

— Dar Charlotte s-a căsătorit pentru bani, a contracarat Kimmy, ca şi cum asta era ceva cu care te poţi mândri.

— Da, dar domnul Collins era un idiot, a spus Lesa.

— Un idiot *bogat,* a replicat altcineva.

Lesa şi-a dat ochii peste cap.

— Dar aia nu e dragoste – să te căsătoreşti cu cineva pentru bani.

— Toate observaţiile sunt bune, a spus domnul Patterson, zâmbind. Ce credeţi, Austen a fost realistă sau cinică atunci când a abordat tema iubirii?

Şi atunci vocea lui Daemon, joasă şi calmă, a rostit:

— Eu cred că a vrut să arate că uneori e stupid să iei decizii bazându-te pe sentimente.

Bethany a închis ochii.

— Sau ne arată că atunci când iei decizii care se bazează pe altceva se termină prost, a replicat Dawson pe un ton calm. Că iubirea adevărată învinge orice.

Inima ei a început să bată mai tare, şi a întors capul să se uite la el. El i-a zâmbit şi ea s-a topit toată.

— Iubirea adevărată? s-a strâmbat Daemon. însăşi noţiunea de iubire adevărată e stupidă.

în clasă s-a declanşat o dezbatere care a depăşit cu mult subiectul discuţiei, dar Bethany şi Dawson se priveau în continuare în ochi. Iubire adevărată? Asta era? înainte să-l cunoască pe Dawson, ar fi fost de acord cu părerea lui Daemon. Acum credea în toate siropoşeniile.

Ochii lui Dawson au căpătat profunzime cu un mozaic de nuanţe de verde.

O, da, hai cu siropoşenia!

Când ora s-a terminat, Dawson a aşteptat-o să-şi strângă lucrurile, după care i-a întins mâna.

— Gata?

Conştientă de toate privirile îndreptate asupra lor, a dat din cap.

Daemon a trecut pe lângă ei călcând apăsat, dându-i un ghiont cu umărul lui Dawson.

— M-a luat cu dureri de cap din cauza ta, a spus el, strâmbându-se.

— Şi pe mine m-a luat cu căldură din cauza ta, a răspuns Dawson, strecurându-şi degetele printre degetele lui Bethany.

Fratele lui geamăn i-a aruncat o privire lui Bethany.

— Ai mare grijă, fetiţo!

După care a ieşit.

Beth a rămas cu gura căscată.

— Uau!

— Mă crezi sau nu, asta e varianta lui atenuată. A condus-o spre uşă. Pe hol i-a strâns mâna şi i-a şoptit: Trebuie să le spunem şi celorlalţi... celor care trăiesc în afara... în fine, ştii tu.

Ei i-a stat inima de frică.

— Crezi că vor accepta situaţia?

— Daemon va avea grijă să accepte.

— Serios? a întrebat ea, clătinând din cap. Nu mi s-a părut că ne susţine prea tare.

El a liniştit-o, dar ea nu credea.

Când se îndreptau spre scară, unul dintre gemenii blonzi a intrat pe uşă şi s-a uitat la ei. Geamănul extraterestru malefic sau geamănul cel bun? Faţa lui aurie a pălit şi, continuând să se uite la ei, s-a împiedicat.

— Mi-a văzut, ăăă, urma? a întrebat ea în şoaptă.

Dawson a dat din cap.

— S-ar putea să mai ai parte de nişte

priviri… ciudate în cursul zilei. Tu prefa-te că nu ştii de ce.

Să mai aibă parte de priviri ciudate? Dawson nu glumise. Un profesor care era pe hol în pauză s-a uitat cu gura căscată la ea. O doamnă de la administraţie şi-a înăbuşit o exclamaţie de

uimire. Iar la ora de sport, ai fi zis că profesorul e la un pas de atac cerebral.

Era înconjurată de extratereştri.

Sau devenea ea paranoică, pentru că atunci când Carissa i-a făcut semn cu paleta, aproape că i-a fost teamă că o să i-o arunce în cap.

O minge de ping-pong a trecut şuierând pe lângă ea. Kimmy s-a întors.

— Nu mă prind.

— Normal că nu, a mormăit Bethany.

în timp ce căuta mingea, a auzit pe cineva vorbind în şoaptă. A ridicat capul şi s-a uitat printre crăpăturile băncilor. A desluşit două siluete – Dawson şi jigodia de Andrew.

— Ce naiba a fost în capul tău? l-a întrebat Andrew, aple- când-se spre faţa lui Dawson.

— Nu e treaba ta!

Andrew a hohotit sec.

— O, da, chiar ai tupeul să spui asta? Explică-mi şi mie de ce nu mă afectează pe mine şi pe ceilalţi.

— Nu-ţi sunt dator cu nicio explicaţie.

Andrew părea şocat.

— Trebuie să stai departe de fata aia. Nu e bine pentru tine, pentru niciunul dintre noi.

Stăpânindu-şi impulsul de a da buzna peste Andrew ca să se apere, Bethany s-a îndepărtat de bănci. Stai aşa! Dă-o naibii! Toţi luxenii ăia mititei care bântuie pe acolo ştiu de ea. N-o să-l lase pe Dawson să se descurce singur.

O minge de ping-pong a plesnit-o în ceafa înainte să

mai facă un pas. S-a întors repede, frecând locul dureros.

— Au!

Kimmy a lăsat capul într-o parte.

— Te strig de două minute. Dumnezeule! Ai adormit sau eşti pur şi simplu idioată?

O senzaţie fierbinte ca focul s-a strecurat prin venele ei, stârnită de combinaţia dintre conversaţia pe care o auzise şi jigodismul pur de care dădea dovadă Kimmy. A ridicat mingea şi a aruncat-o înapoi. Bucăţica aia mică şi rotundă din plastic a fost ca o rachetă de croazieră Tomahawk care a găsit obrazul lui Kimmy. După un foarte satisfăcător *poc,* Bethany a trecut pe lângă Kimmy, căreia îi zvâcnea obrazul.

— Nu pot să cred că mi-ai aruncat...

— Urmează paleta, a avertizat-o Bethany, fluturând-o în mână.

Carissa a început să chicotească, singură la masă.

— A fost bestial.

Kimmy s-a întors spre fată, gata să se repeadă la ea, evident.

— Tu râzi de mine?

— Mmm. Carissa şi-a împins ochelarii pe nas. Cred că da.

— Ah, ai încurca...

Antrenorul Anderson s-a decis să le întrerupă.

— Gata, domnişoarelor, ochii la masă – la meci!

Beth a strâns paleta în mână şi a inspirat adânc. Probabil că antrenorul o văzuse pe Carissa singură la masă şi s-a îndreptat spre ea, exact când au reapărut Dawson şi Andrew, care păreau că mai au două secunde şi se iau la bătaie în mijlocul sălii.

— Dacă nu cumva e vreo masă de ping-pong în spatele băncilor, sunt curios ce aţi căutat acolo,

a spus antrenorul, întoarceţi-vă la mesele voastre în clipa asta!

Kimmy a rânjit.

Dawson s-a dus la partea lui de masă şi a luat paleta.

— Eşti gata? a întrebat-o el pe Carissa.

Ea a dat din cap, a dat să ia mingea, dar mâna lui Andrew a trecut rapid peste masă şi i-a luat-o.

— Uite, a spus el zâmbind. Dă-mi voie să ţi-o ofer.

Bethany a avut o presimţire urâtă.

Pe chipul lui Dawson a apărut încet un zâmbet rece, şi ea l-a văzut brusc în expresia aceea pe fratele lui. Straniu!

— Da, te rog!

Andrew şi-a tras braţul în spate atât de rapid, încât Beth l-a văzut ca prin ceaţă. A lansat, şi mingiuca aia trebuie să fi depăşit bariera sunetului. Dumnezeule, a trecut peste masă ca un glonţ.

Fără să-şi ia ochii de la blond, Dawson a ridicat rapid mâna şi a prins mingea. S-a auzit un bufnet puternic, care pe Beth a făcut-o să strângă din ochi, dar Dawson nici n-a tresărit.

— Mersi, amice!

— Pe toţi dracii! a murmurat Carissa.

Dawson a zâmbit, a ridicat braţele şi le-a adus în spate. Tricoul i s-a ridicat şi a lăsat să se vadă muşchii fermi ai abdomenului. Uau! Avea pacheţele încă de la grădiniţă, fără îndoială. Nu părea să observe că toate fetele se holbează la el.

Ca să spunem că restul orei a fost ciudat, ar fi prea puţin. După ce s-a schimbat, Beth a împins uşa şi l-a văzut pe Dawson, care o aştepta.

El s-a încruntat.

— Eşti OK?

— Cred că eu ar trebui să te întreb asta.

A luat-o de mână şi a tras-o spre el. Bethany şi-a lipit

obrazul de pieptul lui.

— N-a fost rău. Am supravieţuit ca să te văd.

Ea a zâmbit şi a ridicat capul. Privirile li s-au intersectat. A fost cuprinsă de valuri de căldură.

— întotdeauna ştii ce să spui. E bine să ai aşa un talent.

Nasul lui i-a atins uşor nasul.

— Doar cu tine.

Ea a simţit un nod în gât, şi în aceeaşi clipă un camion întreg de fluturi şi-au luat zborul din stomacul ei.

— Vezi? Iar ai făcut-o.

— Hmm! a murmurat el, luând-o de mijloc.

Niciodată nu fusese adepta manifestărilor publice de afecţiune pe holuri. De obicei dădea ochii peste cap şi făcea un comentariu iritat când vedea aşa ceva, dar acum descoperea că îi place să fie fata aia care e cu Dawson.

— Pot să vin pe la tine după ore? a întrebat-o el.

— Speram să vrei asta.

— Trec după cină, OK?

A sărutat-o pe obraz şi s-a retras. A luat-o de mână şi a con- dus-o spre parcare. La maşina ei, i-a luat mâna şi i-a sărutat palma.

— Presimt că o să fie o şedinţă agitată când ajung acasă, aşa că s-ar putea să întârzii puţin.

Ea a strâns din ochi.

— Mi-aş dori să fiu acolo cu tine. Nu e corect să te aperi singur, şi pe tine, şi pe mine.

Ochii lui verzi strălucitori s-au umplut de tandreţe.

— Mă descurc.

— Dar...

Dawson i-a sărutat din nou palma, şi gestul acela delicat a copleşit-o, pur şi simplu.

— Nu-ţi face griji din cauza lor! Nu vreau să-ţi faci griji pentru nimic. I-a lăsat mâna şi s-a dat înapoi. Vin la tine imediat ce termin.

— Te aştept.

CAPITOLUL 14

Planul de Intervenţie, runda a doua, a decurs cum era de aşteptat.

Cu alte cuvinte, a constat în câte o beştelire a fiecăruia, ba uneori s-au suprapus mai multe. Dee şi Adam au fost singurii care nu au luat parte la asta. Aşezaţi unul lângă altul pe canapea, aveau aceeaşi expresie sumbră.

Matthew voia să se ducă la MA, aşa cum ar fi trebuit să se facă în cazurile de expunere, dar Daemon şi Dawson au reuşit să-l convingă că riscul nu e atât de mare. După o oră de certuri adevărate, a dat înapoi, fără să fie convins.

— E atât de riscant! a spus el, plimbându-se prin cameră. Dacă spune unui singur...

— Nu va spune nimănui. îţi jur.

Ash a clătinat din cap.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— Uite ce e! Am stabilit, a spus Daemon, întrerupând-o. Nu ne ducem la MA sau la seniori. S-a încheiat.

— Asta nu e moveon.org[I], Daemon, s-a răstit ea. Asta ne afectează pe toţi. Şi cum ea străluceşte...

— O voi proteja eu. Şi mă voi asigura că niciun arum nu se va apropia suficient de tare cât s-o vadă măcar.

Dawson şi-a încrucişat braţele la piept.

Ash a rămas cu gura căscată.

— Chestia asta o să-ţi explodeze în faţă – o să ne explodeze tuturor în faţă. Există un motiv pentru care oamenii nu trebuie să afle de noi. Sunt capricioşi şi nebuni!

Până şi Dee a ridicat sprâncenele auzind asta. Ash era destul de nebună când voia ea.

Apoi Ash s-a întors spre Daemon cu obrajii aprinşi.

— Nu-mi vine să cred că îi permiţi să facă asta. în curând o să aflăm că ai *şi tu* ca iubită o fiinţă umană.

Daemon a izbucnit în râs.

— Da, da, asta n-o să se întâmple niciodată!

Festivalul beştelelilor a mai continuat o oră, după care fraţii Thompson au plecat. înainte de plecare, Adam l-a tras deoparte pe Dawson, în timp ce fraţii lui fierbeau în maşină.

— Ascultă, nu mă interesează dacă eşti îndrăgostit de fată...

— Nu sunt...

— Nici măcar să nu spui că nu eşti, a zis

I Asociaţie politică progresistă, întemeiată în 1998 în Statele Unite, care susţine democraţia şi respectarea legii, promovarea diplomaţiei în detrimentul războiului, accesul cât mai larg la îngrijire medicală, protejarea securităţii sociale (n. red.).

Adam, aruncând o privire spre casa nelocuită de alături. Nu mă interesează dacă eşti sau nu. Chiar nu contează asta, dar trebuie să fii atent.

Dawson şi-a încrucişat braţele.

— Sunt atent.

— Tipule, aici n-ai fost atent. *Toată lumea* e furioasă. Asta o s-o afecteze pe Bethany. Adam a tras aer în piept. O să încerc să-i calmez puţin pe ăştia doi, dar problemele tale nu sunt doar arumii şi MA-ul, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Băi, frate, valul de furie care i-a urcat pe şira spinării era suficient de puternic să declanşeze o urgie.

— Dacă vor încerca să facă *ceva,* o să...

— Ştiu, dar trebuie să te aştepţi la asta. Chiar dacă Daemon şi Matthew îţi susţin... stilul de viaţă, n-o să fie uşor.

Acum începea să-şi piardă răbdarea. „Stilul” lui de viaţă era că voia să fie cu persoana la care ţinea. Ca şi cum ar fi fost o alegere proastă, sau ceva.

— Adam...

— Eşti prietenul meu. Adam i-a pus mâna pe umăr. Eu te susţin, dar tu trebuie să fii foarte sigur de drumul pe care o apuci.

Dawson a expirat greoi.

— Nu... ştiu. Rahat! Nu ştiu ce vrei să spun.

în special pentru că nu ştia măcar cum să exprime în cuvinte ce simte pentru Bethany. Poate că Adam avea dreptate. Poate că era marele D.

Pe faţa lui Adam a apărut o expresie de înţelegere profundă, marcată de tristeţe.

— Ascultă, ce fel de viitor ai cu ea? Merită să-i enervezi şi să-i înstrăinezi pe toţi?

— Cred că răspunsul e destul de evident.

— Adevărat, a spus el, lăsând mâna jos. Dar e o chestie enormă. Ştii vreun luxen care a reuşit să păstreze o relaţie cu o fiinţă umană? Care a trăit să

povestească despre asta?

Mda, intra acum în Oraşul Deprimaţilor, populaţia: un locuitor.

Adam i-a zâmbit slab.

— Nu te invidiez, pentru că eu chiar nu cred că putem gândi altfel. Dumnezeu ştie, cunosc foarte bine situaţia. A strâns din ochi şi Dawson s-a întrebat dacă vorbeşte despre Dee. Dar îmi fac griji, a continuat Adam, pentru că nu cred că Dee şi Daemon s-ar descurca prea bine dacă s-ar întâmpla ceva rău. Şi nu cred că tu te-ai descurca prea bine dacă s-ar întâmpla ceva cu Bethany.

Dawson l-a urmărit pe prietenul lui plecând. Adam îi dăduse o groază de hrană pentru gândire. Resturi de hrană naşpa, ieftină şi scârboasă, pentru gândire.

Dar cel mai mult îl apăsau sentimentele pe care le avea pentru Bethany. Pentru că risca tot şi îi punea pe toţi în pericol, iar ăsta era egoism. Dumnezeule, un singur lucru putea să facă pe cineva atât de egocentric!

Nu i-a luat mult timp lui Bethany să afle că nu sunt mulţi fani ai echipei Dawson şi Bethany. în următoarele două zile, Daemon şi-a petrecut cea mai mare parte a orelor de engleză uitându-se urât la fratele lui şi ignorând-o pe ea, chiar şi atunci când ea încerca să se poarte civilizat.

Şi a început să-i fie uşor să-şi dea seama care e Andrew şi care e Adam. Cel drăguţ era distant de câte ori se întâlneau sau când stătea de vorbă cu Dawson, dar îi zâmbea. Celălalt, extraterestrul cel rău, băga groaza în ea. Privirile urâte ale lui Daemon erau nimic pe lângă asta. Era o persoană cu care n-ar fi vrut să se întâlnească dacă era singură. Din fericire, Dawson era

mereu pe lângă ea, iar vineri, vestea bună. Urma ei se estompase. Fuseseră de ajuns şase zile.

Şi-a petrecut weekendul împreună cu Dawson, ascunşi în camera ei. Cu uşa deschisă, evident. Mama îşi tot băga capul pe uşă, dar de fiecare dată aducea prăjituri. Erau şanse mari ca Dawson să se îndrăgostească de mama ei.

Băiatul mânca, nu glumă!

îi explicase odată, după al treilea Big Mac, că era ceva legat de metabolismul lor şi de cantitatea de energie pe care o foloseau. încercând să nu fie invidioasă, Bethany ciugulea din che- eseburgerul ei, care ştia sigur că o să se pună direct pe fund.

Băiatul ştia şi să dezmierde.

Când erau relativ siguri că mama n-o să dea buzna în dormitor sau în living, Dawson o lipea de el, ca şi cum simţea nevoia să o atingă. Uneori, îi vibra tot corpul.

Nu a mai putut să-l vadă în forma lui reală, din cauza urmei pe care ar fi lăsat-o, dar cu fiecare zi ce trecea, Dawson se relaxa tot mai mult în preajma ei. Noua lui pasiune era să apară din senin în faţa ei, provocându-i de fiecare dată un atac vascular minor. La fel, mişca o groază de lucruri fără să le atingă. Toate aceste acţiuni mărunte nu presupuneau un consum prea mare de energie, dar era chiar plăcut să le vezi.

Lucrurile mergeau bine. După care, luni, a făcut cunoştinţă în mod oficial cu Ash.

O mai văzuse pe blondă pe hol, din când în când. La naiba, nu era ca şi cum n-ai fi putut s-o observi. Ca şi Dee, era superbă, aproape prea superbă ca să umble pe holurile unui liceu. Ash părea mai potrivită pe podiumurile de prezentare a modei din Milano.

Bethany ieşea de la ora de chimie şi a rămas uimită

când blonda zveltă s-a întors şi s-a uitat la ea cu ochii aceia de safir.

— Bethany?

Ea a dat din cap, în vreme ce ocolea un grup de elevi.

Privirea lui Ash s-a dezlipit de pe faţa ei şi a coborât spre cardiganul ei simplu şi pe blugii uzaţi. Sprâncenele ei frumos aranjate s-au ridicat, ca şi cum ar fi căutat ceva ce Bethany era clar că nu avea.

— Trebuie să recunosc. Sunt puţin nedumerită.

La fel şi Bethany.

— Dacă ai vrea să-mi explici?

Ochii albaştri ai lui Ash au privit-o cu iritare.

— Nu-mi dau seama ce vede Dawson la tine.

Oho! Asta da, francheţe! Bethany a trebuit să-şi forţeze gura să nu rămână căscată.

— Poftim?

Ash a zâmbit cu buzele strânse şi a aşteptat până când un alt grup de copii a trecut pe lângă ele.

— Nu pricep ce vede la tine, dar cred că m-ai auzit şi m-ai înţeles din prima. Şi-a coborât vocea. Ar putea să-şi găsească ceva mai bun. Şi va găsi. Până la urmă, se va plictisi de prospături şi va merge mai departe.

Bethany aproape că era prea uluită ca să răspundă.

— îmi pare rău că tu crezi asta, dar...

— Ce îi oferi tu, în afară de riscuri? Ash s-a apropiat de ea, şi Bethany a trebuit să-şi stăpânească impulsul de a se da înapoi. Relaţia voastră n-o să dureze. O să se termine, într-un fel sau altul. Aşa că de ce nu-ţi faci tu o favoare, ţie şi lui Dawson, şi îl laşi în pace?

Bethany se simţea ca o doză de suc agitată, care urmează să fie desfăcută. Da, ştia că nu se poate compara cu o fată ca Ash, dar, frate, nici ea nu era vreo

matracucă. Dar înainte să dezlănţuie o ploaie de „f”-uri, fata cea înaltă s-a răsucit cu graţie pe călcâie şi s-a îndepărtat, trecând printre ceilalţi elevi fără efort.

Bethany a rămas acolo, cu gura căscată. Nu se întâmplase aşa ceva! Pricepuse faza, că toată lumea e nefericită pentru că ea ştie adevărul, dar asta părea ceva personal. O fi vreo fostă de-a lui Dawson? Dumnezeule, ce noroc ar fi pe capul ei! Concura cu amintirea unui model de la Victorias Secret.

Dawson era în capătul celălalt al coridorului. S-a întors, ca şi cum ar fi simţit-o.

— Hei...

Zâmbetul s-a şters de pe faţa lui frumoasă.

— Ce s-a întâmplat?

Ea s-a oprit lângă el şi s-a uitat în jur.

— Deci am avut o mică discuţie cu Ash.

Şi s-a dus şi ultima urmă din zâmbetul lui.

— O, Doamne, ce ţi-a spus?

— A fost iubita ta, sau ceva?

în clipa în care cuvintele i-au ieşit din gură, le-a regretat.

— Ce? O, nu, la naiba!

Bethany şi-a încrucişat braţele.

— Serios?

Spre uimirea ei, el a râs şi a apucat-o de cot, conducând-o spre fereastra murdară care dădea spre parcare.

— E cu fratele meu – mă rog, acum nu, dar au avut relaţii intermitente de când mă ştiu.

Iritată de faptul că se simte uşurată auzind asta, Bethany s-a încruntat.

— Cum adică? De când aveau zece ani, sau aşa ceva?

Dawson a ridicat din umeri.

— Ce ţi-a zis?

Bethany i-a oferit varianta scurtă şi murdară. Când a terminat, Dawson părea că ar vrea să dea nişte pumni.

— Chiar văd în mine o ameninţare aşa de mare? a întrebat
ea.

El şi-a încleştat fălcile.

— Da, asta văd. Şi-a coborât vocea. Vezi tu, ei nu te cunosc. Şi nu cunosc alţi oameni, în afară de cei din MA, care să ştie de ei. E ceva nou, dar nu e scuzabil.

într-un fel, se bucura că el e aşa de furios, dar nu voia să intervină mai mult între ei decât o făcuse. S-a forţat să zâmbească, s-a ridicat pe vârfuri şi i-a sărutat colţul gurii.

Tot corpul lui s-a cutremurat.

Bethany a zâmbit, căci îi plăcea la nebunie ce efect avea asupra lui. Sigur, era un extraterestru cu puteri destul de nelimitate, dar ea îl făcea să tremure. Unu la zero pentru jalnica fiinţă umană!

— Ştii, mi-a venit o idee, a spus ea.

— Da?

I-a cuprins mijlocul cu braţul, şi-a plecat capul şi şi-a trecut obrazul peste gâtul ei. Pentru o clipă, ea a uitat complet ce spunea.

— Bethany?

— Ah!

A roşit şi s-a retras. Elevii se holbau, efectiv, la ei.

— Mă gândeam că lucrurile ar putea fi mai simple dacă nu ne-am purta ca şi cum e mare chestie. Dacă n-am încerca să... ne ţinem departe de ei. Poate dacă m-ar cunoaşte... Bethany s-a întrerupt, pentru că el se uita la ea de parcă tocmai i-ar fi dat un picior unui copil de pe stradă. OK. Lasă!

— Nu. Daemon a clipit, după care a zâmbit.

E o idee super. Eu trebuia să mă gândesc.

Ea radia.

— Ura pentru mine!

El a cuprins-o cu braţul pe după umăr.

— Păi, atunci, hai să terminăm cu asta!

Stai, ce? Beth a încetinit paşii.

— Mmm?

— Ce-ar fi să ne facem apariţia împreună la masă? Majoritatea au pauza de prânz odată cu tine.

Ideea suna grozav în teorie, dar acum, că o puneau în practică, regreta într-un fel că nu îşi ţinuse gura. Dar s-a decis să nu se mai poarte ca un copil şi s-a pregătit pentru ceea ce avea să fie probabil cea mai aiurea pauză de prânz din viaţa ei.

Cantina liceului din Petersburg era ca orice cantină de liceu. Nişte mese albe şi pătrate, înghesuite într-o încăpere unde mirosea a detergent şi mâncare arsă. Zgomotul discuţiilor o liniştea, într-un fel. Coada la mâncare mergea repede. Dawson şi-a umplut farfuria cu ceva care părea a fi ruladă de carne, iar ea şi-a luat o sticlă de apă. întotdeauna avea pachet de acasă – sandvici cu unt de arahide şi dulceaţă. Ziua ei n-ar fi fost completă fără asta.

Bethany nu trebuia să ştie unde stau prietenii lui. Le simţea privirile şi se întreba dacă o fi şi asta o superputere extraterestră – de a face găuri în corp doar cu puterea ochilor.

Lângă ea, Dawson era întruchiparea relaxării. Pe faţa lui frumoasă se aşternuse o jumătate de zâmbet degajat, şi părea că nu observă privirile care se îndreptau asupra lor în timp ce mergeau spre mijlocul cantinei.

Dee şi Daemon stăteau la masă lângă cel pe care ea îl bănuia a fi Andrew, după cum se uita la ei, cu gura căscată. A presupus că ceilalţi de la masă sunt oameni, pentru că Dawson îi spusese că majoritatea luxenilor erau ori mai mari, ori mai mici ca ei.

— Hei, copii, vă deranjează dacă stăm şi noi cu voi azi? înainte să poată răspunde cineva, Dawson s-a aşezat vizavi de fratele lui şi a tras-o pe Bethany pe scaunul de lângă Dee. Mersi!

Bethany şi-a pus punga de hârtie pe masă, cu respiraţia tăiată.

— îndrăzneaţă mişcare! a murmurat Daemon, cu buzele strâmbate într-un rânjet.

Dawson a ridicat din umeri.

— Nee, pur şi simplu ne era dor de voi.

Daemon şi-a luat furculiţa, şi Bethany a sperat din tot sufletul să nu o transforme într-o armă.

— Sunt convins.

Ochii lui verzi, familiari şi totuşi străini, s-au întors spre ea.

— Ce mai faci, Bethany?

— Bine. Şi-a scos sandviciul, detestând faptul că-şi simţea obrajii în flăcări. Tu?

— Super. Şi-a înfipt furculiţa în carne. Nu te văd prea des aici. Chiuleşti cumva cu fratele meu *cel responsabili*

— De obicei mănânc în sala de artă.

A făcut o pauză şi a început să-şi rupă sandviciul în bucăţele. Un obicei vechi, de care Dawson făcea întotdeauna haz.

— în sala de artă? a întrebat-o Dee.

Ea a dat din cap, ridicând privirea. Nu era nicio urmă de dispreţ sau ceva pe faţa fetei aceleia superbe. Mai mult curiozitate.

— Eu pictez. Deci mănânc acolo şi lucrez la proiecte.

— E bună rău, a intervenit Dawson.

Prânzul lui era pe jumătate devorat.

— Fata mea are talent.

Andrew s-a aplecat spre el.

— Fata *ta o* să se transforme într-o mare şi nenoro...

— Termină propoziţia şi o să-ţi înfig în ochi furculingura pe care se pregăteşte s-o scoată Bethany din geantă pentru sosul ei de mere. Dawson a zâmbit, războinic. Şi ea se va supăra foarte tare că-i murdăresc furculingura. Ţine foarte mult la ea.

Mda, va fi foarte supărată... din mai multe motive.

Andrew s-a retras, cu fălcile încleştate. Lângă el, Daemon a făcut cel mai ciudat lucru. A râs – şi încă tare. Era un sunet plăcut, un registru mai jos decât avea Dawson.

— O furculingură, a spus Dee, luându-şi geanta. Ce e aia?

Bethany a rămas cu gura căscată.

— N-ai mai văzut niciodată?

— Dee nu prea iese în lume, a răspuns Dawson, zâmbind.

— Taci din gură! Dee a luat în mână tacâmul multifuncţional şi a zâmbit. N-am mai văzut niciodată aşa ceva! Ha! E grozav de util. S-a uitat la Daemon, cu o privire încântată. Am putea să scăpăm de jumătate din tacâmuri, luăm zece de-astea şi suntem asiguraţi pe viaţă.

Daemon a clătinat din cap, dar pe chipul lui se citea afecţiune pură. Şi atunci a priceput Bethany. Că oricât ar fi fost de supăraţi cei trei unul pe altul, aveau o legătură profundă de iubire. Când a văzut asta, s-a relaxat. Oricât de furios ar fi fost Daemon pe Dawson, sau oricât de îngrijorată ar fi fost Dee, întotdeauna vor rămâne uniţi. Asta o făcea să-şi dorească să dea fuga acasă, să-l ia în braţe pe Phillip şi să fie o soră mai bună.

Prânzul nu a fost prea rău după asta. Singura parte

proastă a fost Andrew, dar el a plecat după un timp, şi Bethany a fost profund recunoscătoare că Ash nu şi-a făcut apariţia. Au plecat când mai erau câteva minute până să se sune.

Când au ieşit din cantină, Beth a ridicat zâmbitoare privirea spre Dawson, motivată de experienţă.

— N-a fost prea rău, nu?

Zâmbetul lui a încălzit-o.

— Mda, a fost OK. Cred că ar trebui să mai facem asta.

Ea a râs, iar el a luat-o de mână. A tras-o într-o clasă goală, plină de computere. Fără să spună un cuvânt, i-a luat de pe umăr cureaua genţii şi a pus-o jos. Bethany s-a cutremurat, fără să-şi dea seama dacă e din cauza aerului rece din cameră sau din cauza privirii lui hotărâte.

A făcut un pas în spate, umezindu-şi buzele cu nervozitate. Ochii lui verzi au scăpărat.

— Ce... ce faci?

— O să te sărut din nou.

Emoţia a cuprins-o rapid, ameţind-o.

— Hm, crezi că e locul perfect pentru a mai face o încercare?

— Nu ştiu, dar nu mai pot aştepta.

Părea hotărât când a făcut un pas spre ea. Atât de hotărât, încât s-a tras înapoi şi s-a tot tras, până când s-a lipit de perete.

El a întins încet mâinile, i-a prins obrajii în palme şi i-a ridicat bărbia. A închis ochii fără voia ei. Ca şi prima dată când se sărutaseră, buzele lui erau uşoare ca respiraţia. A făcut o pauză, ca şi cum ar fi aşteptat să se întâmple ceva, după care a sărutat-o mai apăsat.

Oo... o, Doamne, s-a topit în sărutul ăla, în el, şi pieptul i s-a lărgit, umplut de un aer care părea că o s-o facă să plutească până la tavan. I-a înconjurat gâtul cu braţele şi degetele ei s-au încurcat în buclele moi de la ceafa. Mâinile lui, ei bine, şi ele se mişcau, alunecându-i

de pe mijloc pe şold şi apoi pe coapsă. Dawson a scos un sunet înfundat, un fel de mârâit care i-a aruncat lui Bethany tensiunea arterială în zona infarctului. Şi era o căldură care emana din el, suficient de puternică pentru

a topi o îngheţată. A lăsat-o într-o ceaţă ameţitoare şi plăcută când mâna lui i-a strâns din nou şoldul.

Dawson s-a retras încet şi buzele lui s-au întins într-un zâmbet leneş, lipite de gura ei.

— A fost... bine. Super! Perfect!

— Da, a admis ea cu respiraţia tăiată. Toate astea plus ceva pe deasupra.

El şi-a mişcat degetul mare pe obrajii ei, şi mâinile lui erau puternice, dar blânde, cum o ţinea acolo ţintuită, după care a aplecat din nou capul spre ea. A sărutat-o apăsat, ţinând-o lipită de el. Când s-au desprins a doua oară, ochii lui erau luminoşi şi plini de o emoţie care ei îi făcea inima să se izbească de coaste. Pentru că era convinsă că vede în ochii lui ceea ce simte şi ea.

Dragoste.

CAPITOLUL 15

Marţi, după ore, Dawson s-a dus acasă în loc să se ducă direct la Bethany, unde voia să fie. Bethany promisese că va face cumpărături după cină, ca să se achite de sarcinile săptămânii, aşa că în seara aceea avea să fie cam ocupată.

Era ziua aceea din lună.

O dată pe lună trebuia să ia legătura cu MA-ul. Toţi luxenii trebuiau să facă asta, în special cei care trăiau în afara coloniei. Şi putea fi mai rău. Când erai convocat de seniori, însemna de obicei ca unul dintre fraţi, sau chiar doi, să fie tocaţi mărunt pentru un motiv sau altul, să fie învinovăţiţi că „sunt ca nişte oameni” şi bătuţi la cap în legătură cu momentul în care au de gând să se împerecheze. Cu alte cuvinte, se căsătoreşte Daemon cu Ash la optsprezece ani, şi-a găsit Dawson o femelă luxen de aceeaşi vârstă?

Cei de la MA îi vor pune doar vechile întrebări.

Mda, era foarte amuzant să fii frecat aşa de toţi. Chiar nu avea nevoie de aşa ceva acum.

Un Ford Expedition negru era deja parcat în faţa casei lui când a intrat pe alee. Numărând în minte toate motivele pentru care chestia va fi naşpa, s-a dat jos din Jetta şi a pornit spre casă.

Costumaţii – doi la număr – erau în living şi stăteau pe canapea. Amândoi erau de vârstă mijlocie şi aveau aceleaşi feţe lipsite de orice expresie. Stăteau într-o poziţie ţeapănă, poate pentru că Daemon stătea rezemat de perete şi se uita urât la ei, ca şi cum şi-ar Fi dorit să facă ceva îngrozitor cu trupurile lor.

Dawson l-a recunoscut pe unul dintre ei – venea la ei de când se mutaseră în Virginia de Vest, dar celălalt era nou.

Dee a ridicat capul de pe braţul fotoliului pe care se cocoţase. Ochii ei luminoşi au avut un licăr de uşurare. De obicei, asta însemna că treaba nu merge bine între Daemon şi MA, iar Dawson trebuia să joace rolul mediatorului.

Dawson şi-a încrucişat braţele şi a spus:

— Ei, pare să fie o şedinţă veselă!

Privirea piezişă a lui Daemon s-a îndreptat spre el.

— Aşa pare.

Ofiţerul Lane şi-a dres glasul.

— Ce-ai mai făcut, Dawson?

Un val de repulsie şi de neîncredere i-a însoţit salutul. Lane pretindea – oarecum – că îi simpatizează pe luxeni. Toţi ştiau că nu e aşa.

— Bine, a răspuns Dawson. Tu?

— Ofiţerul Vaughn şi cu mine suntem foarte bine.

Lane îşi ţinea mâinile împreunate, în timp ce celălalt

îşi ţinea mâna stângă pe şold, lângă arma pe care Dawson ştia că o are. Caraghios! Ca şi cum un glonţ ar fi mai rapid ca ei.

— Am discutat cu Daemon, şi el... ne-a fost de mare ajutor.

Dawson aproape că a râs. Deloc probabil, şi dacă postura lui Daemon spunea ceva, întrebările pe care i le puseseră nu îi picaseră bine. Neliniştea a început să picure în venele lui Dawson. Oare aflaseră de Bethany şi de urma aceea slabă? N-avea cum să fie asta. Cei de la MA nu ştiau că se poate lăsa o urmă pe oameni, şi nimeni, nici măcar Andrew, n-ar dezvălui o astfel de informaţie.

Vaughn s-a uitat la partenerul lui înainte de a vorbi.

— A existat o activitate neobişnuită de vreo lună încoace – o creştere a intensităţii câmpurilor magnetice din zonă. Fratele tău pare să nu ştie cum de se întâmplă asta.

Cum cei din guvern considerau că arumii sunt doar nişte luxeni psihopaţi, nu aveau cum să le spună că se vânează reciproc sau se bat. Dacă MA-ul ar afla vreodată că arumii îi vânează pe luxeni pentru abilităţile lor, ar fi stop joc. Când stăteau în casele alea secrete din New Mexico, îi tratau ca pe nişte ciudăţenii ale naturii sau ca pe nişte cobai.

Dawson a ridicat din umeri.

— Păi, am făcut o groază de alergări în forma noastră reală. Poate asta să fie?

Buzele lui Vaughn au zvâcnit.

— După cum indică evidenţele noastre, forma voastră reală, de extraterestru, nu produce astfel de distorsiuni. Vaughn a rostit „extraterestru” ca şi cum ar fi înghiţit ceva oribil. Ne e greu să credem asta, după ce ne-am uitat pe raportările de teren din ultimele şase

luni.

Cei de la MA aveau nevoie de un hobby, altceva decât monitorizarea lor.

Dee şi-a încrucişat picioarele.

— Domnilor ofiţeri, fraţii mei chiar au nevoie de activitate fizică. Uneori depăşesc măsura. Vedeţi dumneavoastră, le place să joace o variantă luxenă de fotbal.

— Şi cum ar fi varianta asta?

Lane a zâmbit, pentru că toată lumea îi zâmbea lui Dee.

Ea a rânjit veselă.

— Imaginaţi-vă în loc de o minge de fotbal un glob de energie. Le place să-l arunce de la unul la altul. Poate asta aţi înregistrat.

— Serios? Lane a clătinat din cap, cu ochii mari. Ar fi interesant de văzut.

— Oricând poţi să participi, a spus Daemon, zâmbind afectat. Deşi mă îndoiesc că o să-ţi placă.

Vaughn s-a aprins la faţă.

— îţi place să faci pe deşteptul, Daemon.

— E mai bine decât să faci pe prostul, a replicat Dawson. Cel puţin, aşa îmi place mie să spun.

Daemon a chicotit încetişor.

— Ei, băieţi, ne-am distrat frumos, dar dacă nu mai e altceva, ştiţi unde e uşa.

Obişnuit cu Daemon, ofiţerul Lane s-a ridicat, dar Vaughn a rămas aşezat şi a spus:

— De ce a ales... *familia* voastră să stea în afara coloniei?

— Ne place în lumea oamenilor, a spus repede Dee, cu vioiciune.

Numai Dumnezeu ştie ce ar fi răspuns Daemon.

— Adică să contribuim la dezvoltarea societăţii şi toate celelalte. E motivul pentru care luxenii

îşi doresc să iasă din colonie.

Lui Dawson îi era greu să-şi păstreze o faţă serioasă. Pe bune! Adevărul era că traiul în colonie nu era cu nimic mai

bun ca traiul într-unul dintre centrele în care MA-ul îi „pregătea” pe luxeni pentru asimilare. Dacă nu cumva era mai rău.

Vaughn nu părea convins, dar ofiţerul Lane a reuşit să-l facă să se ridice şi să pornească spre uşă. Dar înainte de a pleca, le-a amintit celor trei că trebuie să se prezinte la sfârşitul lunii aprilie la recensământul obligatoriu. MA-ul număra cu religiozitate câţi luxeni trăiesc în colonie şi în afara ei.

Dee s-a prăbuşit în fotoliu după ce Dawson a închis uşa.

— Detest vizitele astea, a spus ea, frecându-se pe faţă. Se poartă ca şi cum am fi făcut ceva rău.

— Ăsta nou e chiar un fan înrăit, nu? Dawson s-a aşezat pe braţul fotoliului pe care stătea sora lui. Doamne, ce javră!

— N-a fost cel mai rău, a spus Daemon.

Şi, Dumnezeule, dacă n-ar fi fost adevărat! Cel puţin Vaughn încercase să-şi ascundă animozitatea.

— Doamne, Dumnezeule, Dee! Fotbal? Daemon a râs. Mai că-mi vine să încerc.

Dawson a strâns din ochi.

— Mda, vorbeşte cu Andrew. Eu spun pas.

— Credeţi că vor afla vreodată adevărul despre arumi? Dee şi-a îndreptat spatele şi şi-a proptit coatele pe genunchi. Că îşi vor da seama că nu suntem la fel?

Frica îi îngroşa vocea.

Dawson s-a aplecat, şi-a trecut braţul peste umerii înguşti ai surorii lui şi i-a făcut cu ochiul.

— Nee, nu sunt aşa de deştepţi ca noi.

— Nu e vorba de prostie, a spus Daemon, cu ochii pe fereastră. Sunt prea plini de ei ca să ia în calcul posibilitatea că nu ştiu totul despre noi. Cât timp oamenii vor crede că sunt cele mai inteligente şi mai puternice forme de viaţă de pe această planetă, pentru noi va Fi bine.

Lui Bethany îi venea să-şi dea palme că fusese de acord să preia ca sarcină cumpărăturile. Era mai bine să spele vasele la mână decât să caute fiecare aliment de pe lista mamei sale, mai ales pe cele de la raionul de alimente organice, ale căror nume nici măcar nu le putea pronunţa.

împingând căruciorul supraîncărcat la coada de un kilometru, se întreba cum o fi decurs întâlnirea lui Dawson. Picături de nelinişte i se strecurau prin vene. Detesta ideea că MA-ul îi supraveghează aşa, că le pune întrebări indiscrete şi că e atât de incorect să fie monitorizaţi.

Pentru ea, luxenii nu erau cu nimic diferiţi. Şi avea mari dubii că cei mai mulţi dintre oameni s-ar teme de ei. Luxenii erau exact ca ei.

După ce a terminat la casă şi a făcut ochii cât cepele când a văzut cât costă mâncarea, şi-a împins mormanul în parcare.

Când venise, parcarea era aglomerată, aşa că rămăsese blocată tocmai în spate. Deasupra parcării se aplecau copaci masivi şi deşi, iar ea se aştepta să apară din clipă în clipă vreun cerb care s-o pună la pământ cât descarcă proviziile.

— Bethany.

S-a întors repede şi inima a început să-i bată neregulat. Unul dintre gemenii Thompson stătea în spatele ei, atât de aproape, încât i-a simţit şi mirosul de citrice al aftershave-ului.

S-a dat un pas în spate şi s-a lipit de bara de protecţie.

— Nu... nu ştiam că eşti aici.

Faţa lui era inexpresivă când a lăsat capul într-o parte.

— Putem să ne mişcăm fără zgomot când vrem.

Nu, pe bune! Bethany a întins mâna în spate şi a închis capota, încă nedându-şi seama care dintre ei este. De obicei, îi

recunoştea după felul în care se poartă. Dar acum... n-avea idee.

— Ai venit la cumpărături? a întrebat ea, strângând în mână cheile de la maşină.

Cerul se întuneca deja şi, fiind aşa de aproape de pădure, era foarte puţină lumină. Se simţea izolată.

— A, nu am venit la cumpărături, de fapt.

Ea s-a uitat repede prin parcare.

— De fapt...

în secunda unu era acolo, şi în secunda doi era în faţa ei, dominând-o. A ştiut instantaneu care dintre cei doi era.

Andrew i-a zâmbit cu răceală.

— Dar am o listă. Şi tu eşti pe ea.

Nu era de glumă, inima ei bubuia. Frica îi umpluse gura şi îi formase un nod în gât care îi îngreuna respiraţia. Dar refuza să se lase dominată, să fugă sau să ţipe. Şi-a dat seama imediat că asta vrea el. S-o sperie.

Zâmbetul lui a devenit mai larg.

— Ştii, sora mea şi cu mine nu pricepem ce vede Dawson la tine. Eşti doar o fiinţă umană mică şi caraghioasă. A întins mâna atât de repede, că s-a văzut ca prin ceaţă, şi i-a luat o şuviţă de păr, adăugând: Şi nici măcar nu arăţi aşa de bine.

Oh... Oh, asta a durut-o mai mult decât ar fi trebuit. Lacrimile îi înţepau ochii când se chinuia să-şi păstreze vocea indiferentă.

— Atunci, presupun că e bine. O relaţie între

noi n-ar fi mers niciodată.

El şi-a îngustat pleoapele.

— Şi asta de ce?

— Fiindcă sunt alergică la jigodii.

Andrew a râs/tuşit şi s-a uitat într-o parte.

— Tu ai impresia că eşti amuzantă. Vrei să ştii ce e amuzant?

— Nu. Nu chiar.

A dat să se întoarcă, dar el şi-a pus mâinile pe portbagaj, cu forţă. Metalul a scrâşnit şi s-a îndoit. Era blocată.

— Amuzant e că tu ai impresia că o să meargă sau o să dureze ceva cu tine şi Dawson. Andrew a râs din nou, un râs rece şi hârâit. Ei, şi ce? Ne-ai aflat secretul. Felicitări! Ia o prăjitură! Dar ştii ceva? Nu e nevoie decât de un telefon *anonim* la MA, şi pe urmă pa-pa, Beth!

Ea şi-a înăbuşit un strigăt de uimire.

— Nu pot să cred că ai...

El s-a dezlipit de maşină şi s-a retras.

— Mda, nici măcar eu nu sunt aşa de javră. Dawson mă calcă pe nervi, dar nu i-aş face asta niciodată. Dar dacă noi am aflat, în cele din urmă vor afla şi ceilalţi, Bethany. Şi ei nu au relaţii prea strânse cu noi. S-a legănat pe călcâie şi a adăugat: Ţineţi-o aşa, şi unul dintre voi va avea de suferit!

într-o fracţiune de secundă, a dispărut. Bethany s-a întors încet şi a văzut parcarea goală. S-a urcat în maşină ameţită. Telefonul a sunat şi pe ecran a apărut numele lui Dawson.

— Hei! a spus ea, răguşită.

— Eşti OK?

Primul instinct a fost să-i spună ce se întâmplase, dar Dumnezeu ştia că ar fi luat-o razna. Aşa că s-a străduit

să pară calmă.

— Cum a fost întâlnirea?

în timp ce Dawson îi relata pe scurt ce se întâmplase, ea a pornit spre casă, şi mâinile i-au tremurat tot drumul.

Era aproape opt când Dawson a încheiat conversaţia cu Bethany. A început să se plimbe neliniştit prin dormitor. Ceva nu era în regulă cu ea. O întrebase până când devenise enervant dacă e OK. De fiecare dată ea spusese că da, dar el simţise altceva.

O jumătate de oră mai târziu, i-a sunat telefonul. Sperând că e Bethany, l-a smuls de pe pat, dar s-a încruntat când a văzut cine îl sună.

— Adam?

— Hei, ai o clipă?

S-a aşezat.

— Sigur.

A urmat o pauză.

— Frate, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, dar An- drew a venit acasă cu ceva timp în urmă şi l-am auzit discutând cu Ash.

Dawson s-a simţit cuprins de nelinişte.

— Despre ce?

— Aparent, s-a întâlnit întâmplător cu fata ta. Am impresia că i-a spus nişte porcării, a zis Adam, oftând. M-am gândit că ar trebui să ştii.

Dawson a fost în picioare fără măcar să-şi dea seama, şi s-a chinuit să nu treacă în forma lui reală, ca să nu-şi prăjească telefonul. Din nou. Atât de furios, încât abia mai putea vorbi, i-a mulţumit lui Adam pentru informaţie şi a sunat-o pe Beth. I-au trebuit vreo câteva încercări ca s-o facă să spună, şi când a reuşit, a văzut roşu în faţa ochilor.

Practic, Andrew o ameninţase.

Dawson a asigurat-o pe Beth că totul e în regulă, dar după ce a închis, nici nu s-a mai obosit să-şi ia cheile de

la maşină.

Se pregătea să dezlănţuie iadul.

A trecut în forma reală, a ieşit pe uşă şi a străbătut pădurea, îndreptându-se spre casa fraţilor Thompson. Locuiau în celălalt capăt al Petersburgului, adică la vreo douăzeci de kilometri distanţă, pe care el i-a făcut în vreo treizeci de secunde. S-a oprit pe aleea pavată, un lux nemaiauzit pentru casele construite atât de departe de drumurile des frecventate.

Dawson detestase întotdeauna casa fraţilor Thompson. Era în mijlocul pustiului, mare cât un viloi nenorocit, şi avea căldura unui mausoleu.

Adam a deschis uşa şi s-a crispat când i-a văzut faţa dură.

— îh, n-o să fie o vizită veselă, nu?

— Fraţii tăi băgăcioşi, care mă freacă pe mine, mai sunt acasă?

Adam a dat din cap şi s-a dat la o parte.

— Sunt în sala de cinema.

Ştiind drumul, a trecut pe lângă Adam şi a străbătut cu paşi mari holul masiv, sufrageria pe care nicio persoană zdravănă la cap n-ar fi folosit-o şi apoi un salon. Adam era chiar în spatele lui, nu spunea nimic.

Dawson şi-a fluturat mâna şi a deschis uşa sălii de cinema. Lumina s-a revărsat în camera întunecată, aruncând o strălucire galbenă printre canapele. Se uitau la un episod vechi din serialul *90210*Jalnic era prea puţin spus.

Andrew s-a întors şi s-a strâmbat când l-a văzut pe Dawson.

— Dacă n-ai venit să-ţi ceri scuze că te-ai

purtat ca un nesimţit cu mine, nu mă interesează ce vrei să vinzi.

Sora lui ţinea deasupra degetelor o pilă de unghii.

[1] Serial TV american pentru adolescenţi, a patra serie din franciza *Beverly Hills, 90210,* difuzat în perioada 2008-2013 (n. red.).

— Mă îndoiesc oarecum că de-asta a venit, Andy.

— Mda, aici ai dreptate, a răspuns Dawson, şi mâinile lui s-au încleştat pe lângă corp. Vreau să mă ascultaţi, voi doi, pentru că jur că e ultima oară când o spun! Vreau s-o lăsaţi în pace pe Bethany. Nu mai vorbiţi cu ea. N-o mai abordaţi. La naiba, nici să nu vă mai gândiţi la ea!

Andrew s-a ridicat fluid, şi ochii lui albaştri au început să sclipească precum diamantele.

— Dacă nu, ce?

Ceafa lui Dawson a început să ardă. Dă-o naibii cu vorbitul! Şi-a lepădat forma umană într-o fracţiune de secundă şi s-a repezit prin spaţiul îngust dintre canapele, izbindu-se în Andrew, care încă era în forma umană. Peste vuietul din urechi, a auzit ţipătul lui de uimire. Forţa izbiturii i-a aruncat pe amândoi în ecran, şi când s-au lovit de el, ecranul a picat chiar peste faţa nemernicului.

L-a apucat pe Andrew de gât şi s-a ridicat, târându-l după el pe băiatul care se zbătea. Andrew îşi schimbase forma, dar nu putea să scape din strânsoarea lui. Dawson l-a dus până la tavanul boltit şi l-a imobilizat acolo.

Dacă nu, ce? i-a spus el direct în gând, ameninţător. Mai ameninţ-o tu pe Bethany o dată, în orice fel, şi o să am grijă să nu mai vorbeşti. Cu nimeni. Niciodată. M-ai înţeles?

— Dawson! a strigat Ash de jos. Ce faci? încetează! Adam, fa ceva!

A urmat râsul lui Adam.

— Cineva trebuia să-l pună la punct pe Andrew. Eu întotdeauna mi-am închipuit că va fi Daemon. Cine ar fi crezut?

Energia pârâia pe braţul lui Dawson. Mai avea un pic şi îl trimitea pe lumea cealaltă pe Andrew. Intensitatea luminii lui îl făcea pe Andrew să se chircească. *M-ai înţeles?*

Andrew a ezitat, dar pe urmă a dat din cap.

Bine, fiindcă asta n-o să se mai întâmple.

Apoi i-a dat drumul.

Andrew s-a izbit de podeaua sălii de cinema şi a trecut în forma umană. A ridicat capul şi s-a uitat la Dawson cu o privire ucigaşă, dar, uluitor, şi-a ţinut gura.

Dawson a revenit pe podea şi s-a întors la Ash. Şi asta e valabil şi pentru tine. Ţine-te departe de ea! Mai mult, mi-ar plăcea să te ţii departe şi de fratele meu.

Ea a rămas cu gura căscată.

— De ce?

Vrei să ştii de ce? Poate să-şi găsească o fată mult mai bună ca tine.

încă furios, a făcut eforturi să revină la forma umană, şi când a făcut-o, vocea lui era rece ca gheaţa.

— Dacă vreunul dintre voi se poartă cu oamenii de parcă n-ar merita să stea lângă noi, atunci întoarceţi-vă în colonia aia nenorocită! Vă veţi adapta perfect acolo.

S-a întors de la Ash, care era şocată, la Adam şi a inspirat adânc.

— Scuze, frate! Tu eşti OK.

Adam a ridicat din umeri.

— Nicio problemă! E absolut OK.

Dawson a dat din cap şi s-a îndreptat spre salon.

— Nu-i nevoie să mă conduceţi.

Chestia e că toţi luxenii se temeau de agresivitatea cunoscută a lui Daemon. Fratele lui era ca un fitil aprins, gata să explodeze în orice clipă, dar ce nu ştiau ei era că mai exista un lucru pe care Dawson îl avea în comun cu el. în situaţii limită, şi când era vorba despre o

persoană la care ţinea, putea să fie la fel de rău ca el.

Capitolul 16

După asta, Adam şi Ash s-au ţinut la distanţă, la mare distanţă. Şi lucrurile au fost... ah, au fost superbe. Şcoala era aproape de final, iar ei doi, sincer, nu se mai săturau unul de altul. Cu câteva zile în urmă, Daemon îl făcuse „îmbrobodit”, dar lui nu-i păsa. Gândul la ea îi aducea un zâmbet pe faţă. Şi când era cu ea, se simţea complet, aşa cum nu crezuse vreodată că ar fi posibil. Cu Bethany nu se mai simţea cumva separat de miile de oameni din jur.

Era, pur şi simplu... el însuşi.

Dee chiar începuse să stea cu ei când o aducea pe Bethany la ei acasă. Daemon nu era niciodată acolo când venea ea, încă nu se apropiase de ea, dar când luau masa împreună se purta frumos.

Pe el îl ucidea gândul că Daemon nu le acceptă relaţia. Şi ştia că şi pe Bethany o supără, fiindcă nu voia să fie cauza problemelor lor, dar nu era ca şi cum nu se străduiseră. Ţinea de Daemon. Avea să accepte doar când va vrea el.

Şi acum ştia unde e Daemon. Cu Ash. Erau din nou împreună. Oricât de mult îl deranja asta, îşi ţinea gura. Era naşpa să-i spună că nu e de acord cu relaţia lui.

S-a auzit o bătaie în uşă. Zâmbind, Dawson şi-a dat picioarele jos de pe canapea şi s-a dus să deschidă.

Bethany stătea în faţa uşii, cu părul strâns sus, în coadă. El şi-a plimbat privirea peste ea şi, la naiba, acum avea şi mai multe motive să-i placă vremea frumoasă. Avea nişte pantaloni scurţi, care lăsau să i se vadă picioarele, şi un hanorac pus peste tricou.

A întins un picior.

— Ăştia sunt singurii tenişi pe care îi am. Crezi că sunt buni?

Fără să spună un cuvânt, a prins-o de talie şi a ridicat-o cu uşurinţă.

— Arăţi tare drăgălaş!

Ea a râs.

— Dawson...

A lăsat-o încet jos, lipind-o de pieptul lui, şi a zâmbit când a văzut că se îmbujorează. Ochii ei de culoarea whisky-ului s-au aprins cu câteva secunde înainte de a o săruta. Când a aşezat-o din nou pe picioarele ei, ea s-a clătinat puţin.

— Ăsta-i salutul care îmi place mie, a spus ea, atingându-şi buzele.

Ochii lui i-au urmărit mişcările spre buzele acelea rozalii. Pe degetul mic avea o pată de vopsea verde, şi când a văzut asta, parcă i-a crescut inima. Când a apucat-o de mâna pe care o ţinea la buze, şi-a dat seama că e absolut nebun după ea. A tras-o după el în living şi a mers aşa până când a atins canapeaua cu

partea din spate a picioarelor, apoi s-a aşezat. Bethany s-a urcat pe genunchii lui şi l-a luat de gât.

Dawson a încetat să mai respire când şi-a dat capul pe spate şi ea şi-a coborât gura spre el. Sărutul a fost apăsat, pătimaş şi fără sfârşit. Fără să se dezlipească de el, ea şi-a desfăcut fermoarul de la hanorac şi l-a dat jos. El şi-a trecut palmele peste braţele ei goale şi a surâs cu buzele lipite de gura ei când ea s-a înfiorat.

A simţit cum se luptă celulele din corpul lui să-şi schimbe forma când şi-a strecurat degetele pe sub tricoul ei şi a mers cu ele în sus, până când ea a început să scoată nişte sunete slabe. Năvala de senzaţii care îl copleşeau îneca totul. Când ea a început să se mişte lipită de el, mâinile lui s-au lăsat pe şoldurile ei şi degetele i s-au încleştat în denimul pantalonilor scurţi.

Slavă Domnului, nu era nimeni acasă, altfel ar fi fost spectacol.

Şi asta l-a făcut să iasă din transă. I-a prins obrajii în palme, mângâindu-i cu degetul mare.

— Trebuie... să ne oprim... altfel... n-am să mai pot.

Pentru o clipă, ea a părut că nu pricepe, după care obrajii i
s-au făcut roşii ca cireşele.

— Ah!

— Mda, a murmurat el, coborându-şi ochii spre buzele ei umflate.

Doamne, i se părea atât de frumoasă – perfectă!

Bethany a fost străbătută de un fior.

— Nu trebuie să ne oprim, ştii. Sunt... pregătită.

El atunci aproape s-a pierdut. Imaginile trezite de cuvintele ei îi puneau la încercare tot autocontrolul pe

care îl avea. Deşi nu-şi dorea altceva decât s-o ia în braţe şi s-o ducă în dormitor ca să-i arate cât de mult o iubeşte, voia ca prima lor noapte să fie specială. O cină, un film, eventual flori şi lumânări – nu s-o facă pe canapea sau pe patul lui răvăşit din dormitorul

dezordonat, cu șosete și Dumnezeu mai știe ce alte chestii împrăștiate pe jos.

— Mai târziu, a promis el, hotărât.

Ea s-a lipit de el şi şi-a rezemat bărbia de umărul lui.

— Curând?

— Foarte curând...

Au trecut câteva minute, după care ea a spus:

— Deci, să revenim la tenişi. Sunt OK, nu?

— Sunt perfecţi pentru locul unde te duc.

Plecau din nou în drumeţie. Cu două weekenduri în urmă, o dusese pe diverse trasee, dar azi voia să-i arate unul dintre locurile lui preferate, de unde se putea admira priveliştea. Trebuiau să se ducă weekendul trecut, dar plouase câteva zile la rând şi pământul se îmbibase de apă.

Bethany s-a dat jos de pe genunchii lui. Era momentul să plece odată, Fiindcă dacă nu plecau, bunele lui intenţii zburau direct pe fereastră. A luat două sticle de apă din frigider şi au pornit spre maşină.

Au mers pe şosea vreun kilometru şi ceva şi au cotit pe un drum de acces puţin cunoscut, spre Stâncile Seneca. îngrijitorii parcului natural nu se apropiau de zona asta. în principal pentru că drumul ducea spre colonia din adâncul pădurilor care înconjurau stâncile. Iar pentru turişti era zonă interzisă. Peste tot erau plăcuţe care interziceau accesul.

Au parcat la vreo trei kilometri de intrare şi au mers

pe jos cam patruzeci de minute. Bethany a râs şi a sporovăit tot drumul. De câteva ori s-au oprit ca Bethany să facă fotografii cu peisajele pe care voia să le picteze mai târziu.

Când au ajuns la poalele muntelui, Bethany a înghiţit în sec. Panta care ducea spre micul pisc de unde puteai avea o

priveliște decentă era pentru începători, nu era nevoie de echipament special, așa că Dawson nu-și făcea griji.

— Ești sigur că pot să urc pe aici fără să-mi rup gâtul? a întrebat ea, cu mâna streașină la ochi.

— O să te descurci. S-a aplecat și a sărutat-o pe obraz. Chiar nu e dificil, și eu o să am grijă să nu ți se întâmple nimic. Promit.

Ea a zâmbit auzindu-l, și următoarele zece minute le-a petrecut fotografiind stâncile sclipitoare. Apoi au început să urce versantul stâncos, scăldat de soare, mișcându-se încet, astfel încât Bethany să simtă terenul. Când urcau, în urma lor cădeau pietricele și bolovani de pământ.

— Nu e rău deloc, a spus ea și s-a oprit, uitându-se înapoi. Uau, adu-mi aminte să nu mă mai uit în jos!

El s-a întors. Beth stătea țeapănă ca scândura.

— Ești OK?

Ea a dat din cap.

A mers cu spatele înapoi la ea, și a alunecat puțin când i-a pus mâna pe umăr. Cu fața palidă, ea s-a agățat de brațul lui.

— Ești sigură? a întrebat-o el, îngrijorat.

— Mda, numai că nu cred că am fost vreodată așa de sus.

Dawson a zâmbit.

— Nu suntem chiar așa de sus, Bethany.

Ea a înghițit în sec.

— Nu mi se pare că n-am fi.

Oare îi era frică de înălțime? Rahat, dacă era așa, a

fost o idee proastă.

— Vrei să ne întoarcem? Putem s-o facem.

— Nu. A clătinat din cap, zâmbindu-i nesigur, şi şi-a descleştat degetele de pe braţul lui. Vreau să fac asta cu tine. dar... ia-o încet, OK?

într-un fel, ar fi vrut s-o ia de acolo şi s-o ducă înapoi în poiană, dar ea a insistat şi el a crezut-o când l-a asigurat că o să-i spună când nu mai rezistă.

Douăzeci de minute mai târziu, s-a urcat pe stânca cea plată şi i-a întins mâna.

— Dă-mi mâna! Te trag eu.

Cu ochii plini de hotărâre, şi-a pus mâna în palma lui. Pieptul lui s-a umplut de căldură, ca răspuns la încrederea ei. A tras-o în sus şi a ţinut-o până când a fost pregătită să stea în picioare. Şi când s-a stabilizat şi s-a întors, a observat că picioarele ei tremură puţin.

A luat în mână aparatul de fotografiat atârnat de gât.

— E superb.

El s-a ridicat în picioare, şi-a pus mâinile în şold şi s-a uitat în jur. Cerul avea nuanţa aceea rară, de albastru perfect. Norii erau pufoşi, parcă ar fi fost pictaţi. Vârfurile ulmilor bătrâni se ridicau până sus şi ascundeau pământul din vale.

— Da, a spus el încet. Super! E altă lume aici.

Ea s-a uitat peste umăr la el.

— Ar fi aşa de mişto să pot să stau aici să pictez!

— Putem să facem asta.

Bethany a râs.

— Nu cred că aş reuşi să-mi urc toate chestiile până aici.

— Tu, prea puţin încrezătoare! a glumit el. Pot să mă duc să-ţi aduc chestiile aici în trei secunde.

Ea a zâmbit.

— E aşa de ciudat! Uneori, pur şi simplu

uit... ce eşti tu.

Majoritatea oamenilor n-ar fi ştiut cum să interpreteze asta,
dar el a ştiut. Şi de-asta... de-asta o iubea.

S-a uitat în altă parte şi şi-a ţinut gura. Cuvintele erau în pieptul lui de săptămâni de zile, cereau să fie rostite, dar de

fiecare dată când încerca să le scoată afară cu forţa, se oprea. Nici Bethany nu le rostise, şi dacă ea nu simţea la fel, îi era teamă că o va speria.

Cu coada ochiului, a văzut-o că se apropie prudentă de margine.

— Ai grijă! a spus el.

— întotdeauna am grijă.

Dawson s-a întors şi s-a dus în celălalt capăt al stâncii. Unde stătea el, era aliniat aproape perfect cu locul în care se afla colonia. A oftat şi a închis ochii. Nici el, nici Daemon nu mai primise vreo veste de acolo de la începutul anului. în curând, şi-a dat el seama, în curând vor trebui să dea ochii cu ei, iar ei vor dori să discute despre împerechere. Ce-o să le spună? Nici măcar nu suporta ideea că ar putea fi cu altcineva. Dar nu le putea spune de Bethany. Nu le putea spune nimic. Iar asta o să le pice ca...

A fost cuprins de o senzaţie acută de spaimă, care l-a silit să deschidă ochii. S-a uitat în jos, la blocurile de gresie de sub picioarele lui. Cristalele încastrate adânc în sediment au sclipit. Suprafaţa rocii era lucioasă, încă umedă de la ploaia recentă. Alunecoasă...

Un icnet l-a făcut să se cutremure, abia auzit, dar puternic ca un trăsnet. Ţipătul care a urmat i-a îngheţat tot corpul.

Nu trecuse nici o secundă – dar timpul părea că se oprise. Inima îi bubuia în piept când s-a întors rapid şi a apucat să zărească conturul înceţoşat al braţelor lui Beth în aer.

Stomacul i s-a îngreunat ca de plumb, dar a ţâşnit în faţă, ieşind din forma lui fără să se gândească. Era rapid, dar nu era nevoie decât de o secundă – o secundă ca gravitaţia să-şi facă treaba. Să se întindă şi s-o tragă pe Bethany spre nimic, doar spre spaţiul gol.

Dar era mai rău decât un simplu aer, pentru că în aer ar fi avut timp să o prindă.

A sărit orbeşte peste marginea stâncii, ştiind că latura pe care alunecase ea avea mai multe proeminenţe de piatră care puteau frânge oase.

Iar una dintre ele, un soi de lespede lungă de vreo trei metri şi lată de vreo doi, o împiedicase să cadă vreo nouăzeci de metri.

CAPITOLUL 17

Dawson nu mai gândea.

Trecuseră două secunde. Două secunde nenorocite ca să-şi lepede forma umană şi să ajungă la trupul ei, care zăcea într-o poziţie ciudată – cu un picior sub celălalt şi cu un braţ atârnat inert peste margine.

Bethany nu mişca.

Ceva roşu băltea în partea stângă a capului ei. Nu sânge – nu putea fi sânge. Indiferent ce era – fiindcă nu putea să fie ce era –, se scurgea din urechile ei. Aparatul de fotografiat dispăruse, căzuse mai jos.

Nu putea gândi.

O parte din creierul lui, partea omenească, se decuplase. A prins-o şi a strâns-o la pieptul lui, învăluind-o în lumina lui alb-albăstruie.

Bethany. Bethany. Bethany. Numele ei era pe *repeat.* S-a rezemat de peretele neted şi a urlat, a urlat. Tot universul i se sfărâmase. *Deschide ochii! Te rog, deschide ochii!*

Ea nu s-a mişcat.

Ea nu avea cum să se mişte. O parte din el recunoştea că o fiinţă umană n-ar fi putut supravieţui acelei căderi, indiferent cum ateriza, dar Beth... nu Bethany a lui!

Asta... asta nu se putea întâmpla.

Lumina lui s-a aprins puternic în jurul lor, până când nu i-a mai putut vedea faţa palidă, ci doar un contur.

îi promisese că va avea grijă să nu i se întâmple nimic. O secundă – o blestemată de secundă – se întorsese cu spatele la ea. Era vina lui. Nu trebuia să o aducă aici după ce ploaia înmuiase aşa de tare pământul şi îi umpluse de noroi tălpile tenişilor. Nu trebuia să continue urcarea când o văzuse cât era de speriată, când văzuse cum îi tremurau picioarele.

Ar fi trebuit să fie capabil să oprească asta – să o salveze. Ce fel de putere a naibii avea, dacă nu putuse s-o *salveze* pe ea?

A urlat din nou, şi urletul îi suna în urechi a durere şi a furie. Dar Bethany nu îl putea auzi. Nimeni nu îl putea auzi. Era ceva ud pe obrajii lui. Lacrimi, probabil. Nu era sigur. Nu putea să vadă prin lumina care pulsa.

Şi-a lipit capul de capul ei, cu buzele la câţiva centimetri de buzele ei desfăcute. Trupul i s-a cutremurat. A inspirat şi apoi a expirat... şi lumea a părut din nou că se opreşte.

Trezeşte-te! Trezeşte-te! Te rog, trezeşte-te!

Un instinct necunoscut l-a propulsat în faţă, o amintire vagă a epocilor de demult. Mintea i s-a umplut de o imagine, imaginea lui Bethany, scăldată pe dinăuntru şi pe dinafară de lumină. De lumina *lui.* S-a prelins în trupul ei, şi o parte din el s-a lipit de pielea ei,

de muşchii ei şi de oasele ei. I-a invadat trupul, s-a înfăşurat în jurul ei la nivel celular, cârpind şi reparând, vindecând pielea şi muşchii zdreliţi, lipind oasele sfărâmate. A continuat să facă asta, secunde şi minute, minute şi ore. Sau poate că nu trecuse nici măcar un minut. Dawson nu

ştia. Dar nu respira; nu pierdea nici imaginea şi nici rugăciunea din mintea lui.

Trezeşte-te! Trezeşte-te! Te rog, trezeşte-te!

La început, n-a ştiut sigur ce se întâmplă. A avut impresia că o simte mişcându-se în braţele lui. Apoi a avut impresia că aude o primă respiraţie greoaie – o inhalare slabă.

Trezeşte-te! Trezeşte-te! Te rog, trezeşte-te!

Tremura şi lumina lui pulsa haotic.

— Dawson?

Sunetul vocii ei – ah, vocea ei dragă – i-a distrus lumea pentru a treia oară. A deschis repede ochii, dar tot nu vedea prin propria lui lumină.

Bethany? Eşti...

Nu putea să pronunţe cuvintele, nu putea să creadă că ea era vie în braţele lui, cumva. Cum ar fi putut să fie? Odată cu ea, îşi pierduse şi minţile. A fost izbit de un val de durere sfâşietoare. *Bethany, te iubesc. îmi pare rău că nu ţi-am spus niciodată. Te iubesc.* Aş *fi vrut să-ţi fi spus. Te iubesc. Şi nu pot...*

Şi eu te iubesc.

Cuvintele acelea şoptite nu fuseseră spuse. Erau în interiorul lui, reverberau prin trupul lui şi prin acea parte din el care căpătase ceva omenesc – un suflet.

Şi-a retras lumina în el. Nu-i venea să creadă ce vede.

Bethany se uita în sus la el, cu ochii ei căprui şi calzi

strălucitori de lacrimi. Faţa era tot palidă, dar culoarea începuse să se insinueze în obraji. Era mânjită de sânge la urechi şi în colţul gurii, dar se uita la el.

— Bethany? a hârâit el.

Ea a dat din cap şi a şoptit:

— Da.

I-a atins faţa cu mâinile tremurătoare, şi când ea a închis ochii, a intrat în panică.

— Bethany!

Ea a deschis ochii.

— Sunt aici. Sunt OK.

Era imposibil, dar ea era vie şi respira în braţele lui. Şi-a trecut degetele peste obrajii ei, i-a mângâiat părul murdar de sânge. Pieptul lui iar se umfla nebuneşte.

— O, Doamne, am crezut... am crezut că te-am pierdut.

— Cred că a fost posibil. A râs cu vocea tremurată. îmi pare aşa de rău! Trebuia să fiu mai...

— Nu. Nu te scuza! N-a fost vina ta. I-a sărutat fruntea, apoi obrajii şi vârful nasului. Cum te simţi?

— OK. Sunt obosită... şi puţin ameţită, dar mă simt bine.

El era epuizat. Ca şi cum s-ar fi luptat cu o sută de arumi în

acelaşi timp. Şi-a lipit fruntea de fruntea ei şi a inspirat mirosul ei proaspăt. Nu putea să închidă ochii, de teamă să nu dispară.

Bethany a început să tremure.

— Ce-ai făcut, Dawson?

— Nu ştiu, sincer, nu ştiu.

Ea i-a lăsat mâna şi i-a cuprins obrazul.

— Indiferent ce-ai făcut, m-a... m-a salvat.

Bethany trăia! Era aici, în braţele lui, îl atingea. Şi-a simţit din nou obrajii uzi, dar nu i-a păsat. Nimic nu conta, în afară de fata pe care o ţinea în braţe.

Bethany a stat în braţele lui şi pe stânca aia nenorocită ore în şir, după cum i s-a părut ei, şi nu ar fi vrut să plece vreodată de acolo. îi era cald în braţele lui. Dar trebuiau să plece. S-a

ridicat, surprinsă că o poate face. În mintea ei nu exista niciun dubiu că cel puţin un picior îi fusese fracturat. Şi după cantitatea de sânge care se uscase în părul ei, era convinsă că îi crăpase capul ca un ou.

A pus pe pauză gândurile astea.

în clipa aceea nici măcar nu putea să se gândească la ce se întâmplase.

Dawson părea obosit când a urcat de pe lespede, dar a ridicat-o în braţe, la pieptul lui. Era o singură cale de a coborî.

— Ţine-te bine şi închide ochii! a spus el.

Bethany a făcut cum îi spusese şi l-a simţit schimbându-se. Corpul a început să-i zumzăie şi vedea în spatele pleoapelor închise lumina lui intensă. Vântul îi biciuia obrajii şi îi arunca părul pe spate. Câteva secunde mai târziu, buzele lui i-au atins uşor fruntea. Când şi-a dat seama că acum merge, s-a zbătut în braţele lui. Era limpede că e slăbit, şi n-ar fi trebuit s-o ducă în braţe.

— Eşti OK?

— Da, a spus ea, cu ochii la el.

Sub ochi îi apăruseră deja nişte pete negre. Ceea ce

făcuse îl epuizase.

— Dar pot să merg şi singură.

— Prefer să te duc eu.

Ea a zâmbit.

— N-o să mai cad. Promit.

Lui Dawson nu i s-a părut amuzantă gluma, nu că putea să-l condamne pentru asta. I-a trebuit ceva să-l convingă că poate să meargă înainte s-o lase jos, dar nu i-a dat drumul la mână şi nu şi-a luat ochii de la ea până la maşină.

Drumul spre casa lui a fost rapid şi tăcut. Când a oprit motorul în faţa casei, s-a întors spre ea.

— Bethany...

Fix în secunda aceea, ea şi-a amintit ce auzise. Şi-a amintit cum Dawson îi spunea iar şi iar că o iubeşte. A simţit un nod în gât şi ochii au început să o ardă.

— Mulţumesc! a şoptit ea, răguşit. Pentru ce ai făcut. îţi mulţumesc şi te iubesc!

Dawson s-a rezemat de spătarul scaunului şi a zâmbit slab.

— Aş fi vrut...

— Ştiu. Te-am auzit. Şi asta e tot ce contează.

El a sărutat-o delicat, de parcă i-ar fi fost frică să n-o doară.

— O să te duc acasă cu maşina ta, şi pe urmă mă întorc.

— Chiar sunt OK.

S-a uitat în jos, la ea. Pantalonii îi erau sfâşiaţi şi hanoracul era plin de sânge. Era varză. Slavă Domnului că părinţii ei se duseseră cu Phillip la un teatru de păpuşi din Cumberland, iar unchiul Will va fi în pat, cel mai probabil, când va ajunge ea.

După ce au coborât din maşină, el a tras-o într-o îmbrăţişare strânsă, din care ea nu s-ar mai fi desprins niciodată. I-a netezit părul şi a sărutat-o până când a crezut că o să înceteze din nou să respire.

— Luminezi, a murmurat el lângă tâmpla ei.

— Cât de rău?

— Străluceşti, dar eşti superbă.

A urmat o pauză cât a sărutat-o pe frunte.

— Mai strălucitoare decât am văzut vreodată. M-aş simţi mai bine dacă te-aş conduce acasă

şi m-aş uita puţin prin zonă, OK?

O, nu! I s-a strâns inima. Tot terenul pe care îl câştigaseră cu ceilalţi va fi pierdut.

— Familia şi prietenii tăi…

— Mă ocup eu de asta. Nu-ţi face griji!

Era greu să nu-şi facă griji, dar în clipa aceea toate i se învârteau în creier. A urcat în maşină, iar el a trecut la volan şi i-a zâmbit. Părea obosit; părul lui negru era ciufulit şi tricoul era plin de... sângele ei. A înghiţit în sec şi s-a silit să privească în faţă.

Pe verandă era Daemon. După expresia lui dură, nu era ni- ciun dubiu că îi văzuse – că văzuse urma ei.

Casa lui Bethany era întunecată când a intrat. Nu voia decât să facă un duş, să cureţe tot sângele şi toată mizeria de pe ea şi să doarmă timp de un an. Dawson urma să vină mai târziu, şi ea urma să-l bage în casă pe ascuns. Era prima dată când făcea asta, dar ştia că el chiar simte nevoia să stea lângă ea acum. Era încă tulburat şi agitat după câte se întâmplaseră.

Şi ea era la fel.

în bucătărie, a luat o sticlă de apă şi a golit-o dintr-o suflare. Amintirea căderii i-a făcut paşii să şovăie când s-a dus la gunoi să arunce sticla. Căzuse, iar impactul – o, Doamne! – durerea fusese atât de intensă, dar de scurtă durată. Finală.

După care nu mai fusese nimic.

Nu ştia prea bine cât timp durase nimicul acela, dar apoi îl auzise pe Dawson, care o ruga să se trezească şi îi spunea că o iubeşte. La început fusese confuză. Oare adormise? Dar pe urmă îşi dăduse seama.

Şi nici acum nu-şi revenise.

Oare îşi pierduse cunoştinţa? Dacă sângele putea fi un indiciu, ar fi trebuit să aibă răni serioase. Marea

întrebare era: doar bătuse la uşa morţii, sau murise?

S-a cutremurat.

Cumva, Dawson o vindecase – reparase tot ce fusese afectat de cădere. Ceea ce făcuse era uluitor, mai presus de înţelegere. Şi inimile lor – îşi sincronizau perfect bătăile. Nu ştia cum de ştie asta, dar ştia. Trebuia să fie un soi de produs secundar de la ce făcuse el. Foarte ciudat, dar nu o speria deloc. Cum ar fi putut să o sperie?

Dawson o iubea.

Şi genul acela de iubire... Era uimitor.

încă însetată, a mai luat o sticlă de apă şi s-a îndreptat spre scări. Pe nepusă masă, s-a aprins lumina din bucătărie.

Unchiul Will stătea în uşă şi clipea des din cauza luminii.

— Bethany, ce... Dumnezeule, eşti bine?

Rahat!

— Da, sunt OK.

El şi-a târşit picioarele spre ea cât a putut de repede. în ultimele două luni fusese mai bine, se întremase. Capul lui era acum acoperit cu un păr şaten, presărat cu fire albe. în curând se va duce din nou acasă la el.

— Doamne, Beth, eşti plină de sânge! I-a pus o mână tremurătoare pe umăr şi a studiat-o cum ar fi studiat-o orice doctor, căutându-i rănile vizibile. Ce naiba s-a întâmplat?

Gândeşte rapid, Beth, gândeşte rapid!

— Am fost cu Dawson în drumeţie, şi s-a tăiat într-o piatră ascuţită. I-a curs sânge... o grămadă.

Unchiul Will a făcut ochii mari.

— I-a curs sângele pe tine?

— Cam aşa, dar e OK.

A trecut pe lângă el, cu inima bubuind.

— Dar totul e în regulă, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

— Beth...

— Doar că sunt obosită.

Dumnezeule, trebuia să plece neapărat să se spele.

— Ne vedem dimineaţă.

Fără să aştepte un răspuns, a urcat repede scările şi a închis uşa în urma ei. Rahat, unchiul le va spune probabil ceva părinţilor ei şi vor face o criză. Dar nu existau răni vizibile. Poate va reuşi să-i convingă că nu era aşa de rău cum i se păruse unchiului Will.

Nu poate. *Va reuşi.*

Secretul lui Dawson depindea de abilitatea lui Bethany de a-şi convinge familia că totul e OK.

CAPITOLUL 18

Dawson era atât de terminat, că abia mai stătea în picioare. S-a prăbuşit pe un scaun în bucătărie şi şi-a proptit capul în mână. O pulsaţie continuă se instalase între tâmplele lui. Trebuia să facă un duş, după care să-şi mişte fundul la Bethany. Ce voia el era s-o ţină în braţe şi să se asigure că e teafără şi nevătămată.

Dar mai întâi îl aştepta un scandal monstru.

Daemon s-a uitat urât la el peste masă.

— Ce naiba s-a întâmplat? Şi să nu îndrăzneşti să spui că nimic. Străluceşte ca un soare nenorocit.

Ce putea să spună? N-avea nici cea mai vagă idee. Nu avea cum să explice ce făcuse, şi până nu înţelegea şi el mai bine, nu avea de gând să spună cuiva. Nici măcar lui Dee.

— Aştept, a spus Daemon.

Dawson a deschis un ochi.

— M-am dat mare, m-am prostit. Nu m-am gândit.

Fratele lui a rămas cu gura căscată. Pe faţa lui a apărut uluiala.

— Tu trebuie să fii...

— Cel mai mare idiot din lume, ştiu.

— Asta nu explică de ce arătaţi amândoi de parcă aţi sărit de pe munte.

Dawson a tresărit.

— Bethany a căzut şi... şi-a zdrelit palmele. Arată mai rău decât e.

Daemon l-a măsurat din ochi.

— Fără îndoială.

Dawson a oftat.

— îmi pare rău.

— îţi pare rău! a mârâit Daemon. Părerile tale de rău nu rezolvă problema, băiatule. Arumul celălalt e încă aici. Şi acum tu te-ai dus şi i-ai aprins fundul fetei tale ca artificiile alea nenorocite de 4 iulie. Iar. O s-o omori pe fata asta.

Ooo, asta îl rănise rău.

— Arumul ăla chiar e aici, Daemon? A ridicat capul, obosit. Nu l-am văzut nici pe el, nici pe alţii, de câteva luni. S-a dus.

— Nu putem şti asta.

Foarte adevărat, dar era prea obosit ca să se certe.

— O s-o ţin departe de noi până se pierde strălucirea.

Dacă se va pierde, fiindcă nu era sigur de asta.

— Mă ocup eu de asta.

Furia iradia din Daemon.

— Ştii ceva, am fost un tâmpit că te-am lăsat să te prosteşti cu fata asta, sperând că până la urmă o să-ţi vină mintea la cap, dar e clar că ar fi trebuit să intervin mai devreme.

— Nu *mă prostesc* cu ea. Dawson s-a îndreptat pe scaun şi a înfruntat privirea furioasă a fratelui său. O iubesc. Şi nu o s-o părăsesc doar pentru că nu eşti tu de acord. Aşa că împacă-te cu ideea!

— Dawson...

— Nu. Tu nu pricepi. Viaţa mea nu e viaţata -nu le aparţine luxenilor şi nu le aparţine celor de la MA.

Furia îi alimenta acum energia.

— Şi a renunţa la ea ar fi ca şi cum aş renunţa la o parte din mine. Asta vrei?

Daemon a izbit cu pumnii în masă.

— Dawson, eu...

— Ea mă face fericit. Şi pentru asta n-ar trebui să fii şi tu fericit? Pentru mine? Iar fără ea... mda, nu e nevoie să termin ideea.

Daemon s-a uitat în altă parte, cu buzele strânse.

— Nor mal că vreau să fii fericit. Tot ce vreau e ca tu şi Dee să fiţi fericiţi, dar asta e o fiinţă *umană,* băiatule!

— Ştie adevărul despre noi.

— Mi-ar plăcea să nu mai spui asta.

— De ce? Dawson şi-a trecut degetele prin păr. Pot să n-o mai spun, dar asta nu schimbă nimic.

Un râs sec şi amar a venit de la fratele lui. Şi ce a venit pe urmă rima cu „să-mi bag” şi se termina cu „picioarele”.

— Şi ce o să se întâmple când vă veţi despărţi?

— Nu ne despărţim.

— Ah, Dumnezeule, Dawson, amândoi aveţi şaisprezece ani. Zău aşa!

Dawson a sărit în picioare.

— Nu pricepi. Ştii ceva? Nu contează. O iubesc şi asta n-o să se schimbe. Ori mă susţii, cum ar trebui să facă un frate, ori lasă-mă dracului în pace!

Daemon a ridicat capul cu ochii mari şi pupilele albe. Şocul îi ştersese mult din culoarea pielii, şi Dawson nu-i mai văzuse

niciodată expresia aceea. Ca şi cum s-ar fi dus la el şi i-ar fi înfipt un cuţit în spate.

— Deci, aşa o să fie? a întrebat Daemon.

Dawson detesta cuvintele următoare, dar trebuia să le spună.

— Da, aşa o să fie.

Daemon s-a ridicat, şi-a împins scaunul şi s-a dus la fereastră. Au trecut câteva momente în tăcere, după care a râs răguşit.

— Doamne, sper să nu mă îndrăgostesc niciodată!

Puţin surprins de afirmaţia lui, Dawson s-a uitat la el.

— Chiar îţi doreşti asta?

— Da, la naiba! a răspuns Daemon. Uite cât de mult te-ai prostit.

Dawson a zâmbit, în ciuda situaţiei.

— Ştiu că e probabil o jignire, dar eu o s-o iau ca pe un compliment.

— Ai fi în stare. Daemon s-a întors cu faţa spre el şi s-a rezemat de dulap. Nu-mi place asta. Niciodată nu mi-a plăcut, dar... dar ai dreptate. Ai avut dreptate.

Tocmai îngheţase iadul!

Un zâmbet mic şi strâmb a apărut pe faţa lui Daemon.

— Nu pot să-ţi spun eu cu cine să te

întâlneşti. La naiba, nimeni nu ne poate spune pe cine să iubim.

Frate, i se oprise respiraţia.

— Ce spui tu acolo?

— Nu că ai avea nevoie de permisiunea mea, fiindcă în general faci cam ce vrei tu, dar te susţin. S-a frecat la ochi. Şi o să ai nevoie de susţinerea asta, când vor vedea ceilalţi cât de strălucitoare e.

Năucit de capitularea lui Daemon, Dawson a traversat camera şi a făcut un lucru pe care nu-l mai făcuse de mult timp. L-a îmbrăţişat.

— îţi mulţumesc, Daemon! Sincer îţi mulţumesc!

— Eşti fratele meu. Singurul pe care îl am, aşa că m-am pricopsit cu tine.

L-a îmbrăţişat şi el pe Dawson.

— Eu vreau să fii fericit. Şi dacă Bethany te face fericit, atunci, aşa să fie. N-am de gând să te pierd din cauza unei fête.

Trei zile mai târziu, urma lui Bethany era la fel de strălucitoare ca în ziua aceea de pe munte. Şi aveau tot atâtea răspunsuri în legătură cu ce se întâmplase ca şi atunci. Un zero mare şi gras. întorseseră problema pe toate părţile, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Dacă nu îi mărturisea lui Daemon sau lui Matthew, nu ştia dacă vor găsi vreodată un răspuns. Faptul că nu ştiau şi discuţiile nesfârşite îi scoteau pe amândoi din minţi.

Aşa că în seara asta aveau să facă ceva normal. Aveau să se ducă la film, ca orice cuplu normal de adolescenţi. Ba mai luau şi cina. Iar acasă, pe şifonierul lui trona un buchet de trandafiri cu care plănuia s-o surprindă. Eventual şi cu câteva lumânări...

Dar Bethany abia dacă s-a atins de mâncare.

S-a uitat la ea când a intrat în parcare. Obrajii ei erau îmbujoraţi şi ochii îi străluceau, când îi avea deschişi. Acum însă, când stătea rezemată de scaun, îi ţinea

închişi.

— Hei, a spus el, bătând-o uşurel pe picior. Eşti OK?

Genele ei au fluturat.

— Da, sunt doar obosită.

Dawson a parcat maşina şi s-a întors spre ea.

— Putem să încheiem aici seara dacă vrei.

— Nu, sunt gata de plecare.

A întins mâna şi i-a pus palma pe obraz.

El o privea şi cuvintele s-au revărsat din el înainte să le poată opri.

— Nu-mi vine să cred cât sunt de norocos! Ai fost atât de deschisă la toate. Aproape că nu-mi vine să cred.

— Te iubesc, Dawson. Iubesc persoana care eşti tu, ceea ce eşti tu. Şi nu cred că iubirea îşi dă seama de diferenţe. Pur şi simplu există. Şi, de fapt, nici nu suntem aşa de diferiţi.

La naiba, a simţit că încep să-l ardă ochii. Dacă ar începe să plângă, şi-ar da palme, dar niciodată nu se sătura să audă acele două cuvinte, prin legătura formată între ei sau rostite cu glas tare.

— Avem un ADN diferit. Nici măcar nu am nevoie să respir, dacă nu mă forţez s-o fac, Bethany. Sunt extraterestru – un adevărat ET. Asta sigur e o diferenţă.

Dar şi-a pus palma peste mâna ei.

Pe buzele ei a apărut un zâmbet slab. Toate zâmbetele ei erau superbe.

— Şi? Asta nu schimbă faptul că te iubesc. Şi ştiu că nu schimbă faptul că mă iubeşti.

— Aşa e.

— Şi, da, suntem diferiţi la nivel superficial.

Bethany s-a aplecat şi l-a sărutat pe buze. Mâna lui i-a strâns degetele.

— Dar suntem la fel. Râdem la aceleaşi

glume stupide. Ni- ciunul dintre noi n-are idee ce-am vrea să facem după ce terminăm şcoala. Amândoi credem că Hugh Laurie e un geniu, deşi nu suntem fani seriale. Şi amândoi am văzut *Dirty*

Dancing de cel puţin treisprezece ori, cu toate că tu nu vrei să recunoşti.

I-a făcut cu ochiul.

El i-a luat mâna de pe obraz şi i-a sărutat palma.

— Şi amândoi vom rămâne corigenţi la sport.

Ea a chicotit, pentru că era adevărat.

— Şi suntem înnebuniţi după tot ce conţine zahăr.

— Şi după porecle stupide, pe care nu le pricepe nimeni.

Ea a dat din cap şi şi-a lipit mâna cealaltă de pieptul lui.

— Şi inimile noastre bat la fel. Nu-i aşa?

Dumnezeule, aşa era. Ca două jumătăţi separate dintr-un
întreg, dar care, cumva, rămăseseră unite. A aplecat capul şi i-a atins uşor buzele cu buzele lui. Era copleşit de ea – nu, fermecat de ea. Era a lui. El era al ei.

I-a găsit buzele şi a simţit că inima începe să-i bată mai tare, potrivindu-şi ritmul cu inima lui Bethany. S-a înfiorat când a simţit frisonul plăcut al pielii.

— Te iubesc.

Bethany a zâmbit cu buzele lipite de gura lui.

— Idem. O să pierdem filmul.

El ar fi preferat să rămână în maşină ca să vadă cât de mult pot să aburească geamurile, dar a dat din cap şi a deschis uşa. Aerul înmiresmat şi dulce de primăvară l-a învăluit. Vara nu era prea departe. Ciudat! Trei luni îi schimbaseră viaţa.

A trecut lângă ea, i-a înconjurat umerii cu braţul şi a

pornit cu ea prin parcare.

Ea s-a uitat în sus la el, zâmbind.

— Totul e oarecum perfect, ştii?

La naiba, cum să nu ştie? A tras-o mai aproape şi...

Un fior rece i s-a prelins pe şira spinării, explodând în toate terminaţiile nervoase. Recunoştea senzaţia aceea. Arumi.

S-a întors rapid, a luat-o pe Beth de mijloc şi a tras-o spre el.

— Când îţi spun să fugi, fugi.

— Ce?

S-a zbătut puţin în strânsoarea lui, după care s-a oprit.

— Sunt ei, nu? O, Doamne...

Se aflau într-un loc în care erau cel mai bine protejaţi de beta-cuarţ, dar urma ei era clar vizibilă pentru arumi. Ochii lui au scanat cerul întunecat, după care au coborât spre pădurile din jur. Totul era învăluit în umbre.

Ar fi vrut să o trimită în interiorul cinematografului, dar asta însemna să se despartă, iar el nu avea de gând să plece de lângă ea.

— Ne întoarcem la maşină, a spus el repede. Şi pe urmă...

Umbrele s-au scurs în faţa lor, căpătând formă şi contur.

Fără să spună nimic, a luat-o pe sus pe Bethany şi s-a îndreptat spre linia pădurii dese. într-un fel, spera că nu face o greşeală uriaşă, dar n-ar Fi avut timp să traverseze parcarea. Şi trebuia să ajungă într-un loc în care să se poată apăra şi să o poată avea pe ea sub ochi.

Când alerga prin pădure, putea să jure că îi aude vocea în minte, spunându-i pe nume, dar asta nu era posibil. Se întâmplase atunci când o vindecase, dar în forma lui umană n-avea cum să se întâmple. însă va trebui să analizeze şi asta.

Când au pătruns destul de mult în adâncul pădurii, a lăsat-o jos. Ochii ei erau mari şi panicaţi când s-a dat

înapoi.

— Totul o să fie...

Arumul a venit din cer, alunecând printre copaci precum un nor negru şi învolburat. A prins-o pe Bethany de umeri şi a trântit-o la pământ, după care a trecut în forma lui reală.

Strigătul ei speriat l-a propulsat pe Dawson înainte. Mai degrabă ar muri decât să i se întâmple ei ceva.

A făcut un salt în aer, ciocnindu-se de arum. Impactul bubuitor a făcut copacii să se zguduie, şi ei s-au prăbuşit printre crengile pline de frunze. Au alunecat pe pământ câţiva metri, iarba şi praful au zburat în aer, iar în urma lor a rămas un şanţ adânc.

Râsul sumbru al arumului a răsunat în Dawson. Nu-ţi face griji, a spus el. încă nu te ucid. O sssă te lasss în viaţă, ca sssă vezi cum ssse ssscurge viaţa din omul tău.

Furia se zbătea în el şi s-a ridicat, simţind cum îi pârâie energia de-a lungul braţelor. Şi-a adunat energia într-un glob dens de furie, până când a simţit că cedează de presiune, a eli- berat-o şi un fulger de lumină alb-albăstruie a ţâşnit în centrul arumului.

Cu un urlet, acesta s-a dat înapoi şi s-a umflat, aruncându-l pe Dawson în aer ca pe un copil. *Dacă renunţi, va fi mai puţin durerosss.*

Dawson a căzut cu umărul în pământ. S-a rostogolit pe spate şi a trecut rapid în forma umană, înainte să ajungă aru- mul la el. S-a răsucit şi a reuşit să evite tentaculele groase care se repezeau spre el.

Fir-ar, mai fusese o dată secătuit, şi n-avea de gând să mai treacă prin asta.

Arumul a trecut în forma umană şi a trimis o serie de fulgere pe care Dawson le-a evitat în ultima clipă, în timp ce alerga spre nemernic. Materia pe care o folosea arumul lăsa cratere în pământ şi distrugea stejarii seculari pe care îi atingea.

Nu mai auzise de mult timp vreun sunet de la Bethany, şi gândul că i se întâmplase ceva l-a făcut să

ezite fără să vrea. Şi-a întors privirea de la arum, s-o caute. Clipa aceea de neatenţie

l-a costat. Cu un alt hohot înfiorător de râs, arumul şi-a azvârlit mâna în faţă.

În ultimul moment posibil, Dawson a trecut în forma lui reală. Materia întunecată l-a lovit în piept, şi el a absorbit-o cât de bine a putut. Fulgerul tot l-a trântit la pământ, dar o fiinţă umană ar fi fost incinerată. Printre durerile atroce care îi sfâşiau trupul şi bâzâitul din urechi, a auzit ţipătul ei înspăimântat.

O fracţiune de secundă mai târziu, a sărit în picioare şi a pornit după arum. Nu era altceva decât o umbră, dar se îndrepta spre Beth. Era ca şi cum toate coşmarurile lui deveneau realitate. Groaza lui era mai mare decât atunci când o văzuse căzând de pe stâncă.

Nu vedea decât faţa ei palidă şi ochii ei mari. Asta devenise acum lumea lui. O parte din el, poate că partea care conţinea toată umanitatea lui, s-a deconectat. Vederea i s-a ascuţit şi s-a umplut de hotărâre. Beth era ameninţată.

Iar arumul va muri.

A trecut în forma lui reală, s-a repezit la arum şi l-a atacat din spate. A auzit un icnet slab, dar l-a pus pe arum cu spatele la pământ. Aerul din jur s-a încărcat de electricitate. A întins mâna şi a scos din teacă pumnalul de obsidian pe care îl avea la gleznă.

Arumul se zbătea innebunit sub el, dar Dawson l-a apucat cu mâna de gât pe nenorocit şi l-a imobilizat. Fără să spună un cuvânt, a înfipt adânc pumnalul chiar

în centrul fiinţei lui.

A urmat o explozie de lumină aurie, după care arumul s-a făcut bucăţi ce au plutit câteva secunde în aer, ca nişte piese de puzzle cu forme neregulate. După care au dispărut, pur şi simplu.

Dawson s-a ridicat şi s-a clătinat puţin spre dreapta. Durerea a urcat pe picior. S-a uitat în jos şi a observat că arată cam ciudat. Ca şi cum piciorul stâng nu stătea cum trebuie, răsucit într-un unghi straniu. Rupt. A băgat pumnalul de obsidian în buzunarul de la spate, a oftat şi a trecut în forma de luxen, ca să se poată vindeca. îi vor trebui vreo două minute să repare daunele, dar măcar nu va mai simţi durerea. Şi, oricum, avea lucruri mai importante la care să se gândească.

S-a întors cu faţa spre Beth. Stătea sub unul dintre copacii pârjoliţi, cu braţele strânse în jurul trupului. Corpul ei era străbătut de frisoane, şi el detesta faptul că fusese nevoită să vadă toate astea – să îl vadă cum ucide.

Bethany?

Ea a lăsat capul într-o parte şi a clipit. *Eşti... OK?*

Faptul că îi auzea vocea în gândurile lui îi dădea o senzaţie ameţitoare, inexplicabilă. S-a întors la ea, a îngenuncheat şi i-a cuprins obrajii în palme. Lumina lui a învăluit-o când şi-a lipit buzele de buzele ei. Prin intermediul legăturii dintre ei, a auzit-o rostindu-i numele, iar şi iar. *Dawson. Dawson. Dawson.*

E OK. S-a terminat. A trecut din nou în forma umană, a tras-o la pieptul lui şi şi-a lipit obrazul de al ei. Inimile lor bă- teau repede, la unison. *Niciodată nu voi permite să ţi se întâmple ceva. Eşti în siguranţă cu mine.*

Degetele lui Bethany s-au înfipt în tricoul lui şi ea s-a înfiorat. *Ştiu. Te iubesc.*

Niciodată n-o să se sature să audă acele două cuvinte, spuse prin intermediul legăturii lor sau cu glas

tare.

Dawson? Trupul ei a fost străbătut de un cutremur. S-a auzit un geamăt înăbuşit pe gâtul lui. *Eu... nu mă simt bine.*

El i-a dat drumul şi s-a dat înapoi. *Beth...*

Nu s-a împleticit, dar părea că o lasă picioarele. A întins mâna după ea, dar ea s-a prăbuşit la pământ, iar când s-a ridicat în genunchi, avea faţa palidă. Pielea ei părea umedă şi lipicioasă.

Frica i-a oprit inima când s-a repezit la ea. Era rănită? Aru- mul nu ajunsese la ea, era sigur de asta.

— Bethany, ce s-a întâmplat?

Trupul ei a fost străbătut de un tremur.

— Dawson...

A îngenuncheat lângă ea şi a prins-o de umeri. Geamătul ei i-a făcut inima să bată nebuneşte. S-a uitat repede în jur.

— Iubito, vorbeşte cu mine! Ce se întâmplă?

— Nu mă simt bine, a spus ea cu voce slabă.

Şi apoi a auzit-o limpede ca lumina zilei, în mintea lui. *Cred că ard.*

Şi-a pus mâinile pe obrajii ei şi a văzut că pielea e Fierbinte. Prea fierbinte. Pleoapele îi erau grele şi îi ascundeau ochii.

— Bethany, spune-mi ce nu e în regulă!

— Ceva nu e în regulă...

O crenguţă a trosnit în apropiere. într-o fracţiune de secundă au fost înghiţiţi de patru umbre, şi lui i s-a strâns stomacul. O, Doamne, nu! Erau mai mulţi arumi.

A tras-o mai aproape, dar ştia că este mult prea slăbit ca să se poată lupta cu toţi patru. Pentru prima dată în viaţa lui, a invidiat forţa fratelui său. Bethany avea să moară, şi era numai vina lui. Pentru că era prea slab ca s-o apere.

A strâns-o mai tare. *îmi pare rău,* i-a spus el prin

legătura lor mentală. Şi niciodată nu spusese asta cu mai multă sinceritate.

Şi-a încordat umerii şi şi-a adunat ultimele puteri. Acesta putea fi sfârşitul, dar în niciun caz nu avea să plece fără să se

lupte. Va lua cu el cât mai mulţi nemernici. A mai strâns-o o dată pe Bethany şi s-a întors cu faţa spre ei.

A apărut un fulger de lumină intensă, care l-a orbit până şi pe el, şi, înainte să se poată lepăda de forma umană, a simţit ceva rece pe gât. După care toată lumea lui s-a dus naibii. Avea impresia că lumina îi e smulsă de sub piele, muşchii se întindeau, oasele trosneau. O durere atroce, incandescentă, a explodat, luând cu ea... totul. Pe el. Văzul. Auzul. *Tot.*

Ultimul lucru pe care l-a simţit a fost că Beth e trasă din braţele lui inerte. Valuri negre şi definitive l-au acoperit fără să mai poată ieşi din ele, primindu-l cu braţele deschise într-un vid profund, care refuza să-i mai dea drumul.

CAPITOLUL 19

Daemon şi-a mişcat umerii, incapabil să scape de tensiunea neaşteptată care se acumulase în ceafa lui. Ca şi cum ar fi dormit prost, numai că el nu dormise deloc.

— Iubire, nu mă bagi deloc în seamă!

S-a uitat la Ash. îşi comandase pe net nişte rochii de vară sau ceva, şi acum făcea un soi de prezentare de modă. Şi după cum arăta rochia de acum, probabil că ratase piesele mişto.

A întins mâna şi a spus:

— Scuze!

Ea s-a unduit spre el. în loc să-l ia de mână, s-a suit pe genunchii lui şi a tăbărât pe el. Gura ei era peste tot – pe buzele lui, pe obraji, pe gât, mai jos. în mod normal n-ar fi avut nimic împotrivă, cu atât mai mult cu cât Ash fusese drăguţă în ziua aceea. Dar mintea lui… era în altă parte.

Peste umărul ei, razele lunii pătrundeau pe fereastră.

Ash s-a oprit, după care şi-a îndreptat umerii. Şi-a scos puţin în afară buza de jos. Cumva, reuşea să fie tot al naibii de sexy.

— OK. Ce se întâmplă, fiindcă e clar că nu suntem pe aceeaşi lungime de undă?

— Scuze! Nu ştiu. Pur şi simplu mă simt...

îi era imposibil să exprime în cuvinte, pentru că nici nu ştia prea bine ce simte. A clătinat din cap.

— N-are nicio legătură cu tine. Jur.

Ea părea gata de ceartă, dar, în mod remarcabil, s-a decis să nu o facă.

— OK. în fine, poate... poate continuăm mâine?

— Da, normal. I-a luat delicat obrajii în palme şi a săru- tat-o. Te sun dimineaţă.

Ash şi-a strâns lucrurile şi a plecat. El s-a întins pe pat, simţindu-se deodată epuizat. Până să-şi dea el seama, a deschis ochii şi era dimineaţă. Fir-ar al naibii, niciodată nu picase lat ca acum.

S-a ridicat, s-a frecat la ochi şi a căscat.

Tensiunea din umeri şi din ceafa era în continuare acolo. Perfect!

îndreptându-se spre scări, a trecut pe lângă dormitorul lui Dawson. Uşa era întredeschisă. Din hol se simţea mirosul trandafirilor pe care îi luase pentru Bethany.

Poate că ar trebui să facă şi el ceva de genul ăsta pentru Ash – stai aşa! A împins uşa. Dawson nu fusese acasă. Şi era limpede că plănuise să se întoarcă. A scotocit în buzunar după telefon. Nu era niciun mesaj de la el.

— Dee?

A coborât câte trei trepte deodată. Dee stătea pe canapea, ghemuită şi înfăşurată într-o pătură.

— Ai vreun semn de la Dawson?

— Nu.

Părea moartă de oboseală.

— Poate a rămas la Bethany.

Toată noaptea, cu părinţii ei acolo? Se îndoia. A intrat în bucătărie şi a pregătit ceva de mâncare pentru el şi Dee. Au mâncat în tăcere, ceea ce era neobişnuit. Dee avea întotdeauna ceva de discutat.

— Te simţi bine? a întrebat-o el.

Ea a clătinat din cap.

— Parcă sunt bătută.

— Şi eu la fel.

Şi senzaţia aia ciudată din stomac, ca un ghem de noduri, a continuat să crească. Nimic din ce a făcut, nici măcar alergarea, nu a reuşit să o estompeze.

La un moment dat, mai târziu în dimineaţa aceea, tocmai când se pregătea să se ducă acasă la Bethany să vadă de ce idiotul de frate-său nu se deranja să-i spună unde e, s-a auzit o bătaie la uşă.

Erau ofiţerii Vaughn şi Lane.

Daemon s-a dat un pas înapoi, fără să vorbească. Ceva... ceva îngrozitor se strecura în gâtul lui, în capul lui.

Ofiţerul Lane părea speriat.

— Scuză-ne că am venit neanunţaţi, dar am vrea să ne acorzi câteva minute din timpul tău!

OK, niciodată până atunci nu-şi ceruseră scuze. Niciodată. Mişcându-se ca prin somn, s-a întors spre sora lui. Faţa ei palidă era crispată. S-a aşezat pe canapea lângă ea, pe pilot automat.

Vaughn a rămas lângă uşă, privindu-i atent. Lane s-a aşezat pe fotoliu şi şi-a împreunat mâinile.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări despre Dawson.

Lui Daemon i s-a uscat gura.

— De ce?

— Avea cumva o relaţie cu o fată pe nume Elizabeth Williams, cunoscută şi ca Bethany sau Liz?

Ghemul din stomac s-a transformat în acid. Aflaseră cei din MA de Dawson şi Bethany? Ştiau că luxenii au... relaţii cu fiinţe umane, cu toate că asta era cumva interzis – din motive evidente.

— De ce întrebi?

Daemon şi-a îndreptat umerii, gândindu-se că cei doi ofiţeri vor trebui să dispară dacă descoperiseră că Dawson îşi dezvăluise natura.

Lane s-a uitat la Vaughn, apoi a inspirat adânc.

— A fost cu ea aseară?

— Da, a răspuns Dee. Sunt prieteni. De ce întrebi?

— Se pare... se pare că a fost un incident aseară în Moorefield.

A urmat o pauză şi prin mintea lui Daemon au trecut tot felul de chestii oribile.

— Nu ştim ce s-a întâmplat, dar, îmi pare rău, s-a dus. Amândoi s-au dus.

Daemon a deschis gura să vorbească, dar îşi pierduse vocea. S-au dus? Adică nu mai erau acolo unde credeau cei din MA că sunt, pentru că în niciun caz nu voia să spună că *s-au dus.* A dat să se ridice, dar picioarele nu răspundeau la comenzi.

Sora lui a respirat întretăiat.

— Dar se întoarce, nu? Cu Bethany.

Daemon a strâns din dinţi. „S-a dus" era o expresie pe care oamenii erau înnebuniţi s-o folosească atunci când nu reuşeau să spună „a murit". De parcă dacă spuneai „s-a dus" ai fi atenuat lovitura.

Expresia lui Vaughn rămăsese impasibilă.

— Amândoi erau morţi. îmi pare rău.

Daemon nu mai putea menţine funcţia inutilă a respiraţiei. A oprit tot, toţi muşchii, toate celulele. Un huruit puternic, ca un mârâit, i-a umplut urechile. Vederea i s-a înceţoşat.

— Nu! a spus Dee, întorcându-se repede spre el.

Mâinile i s-au dus spre păr, trăgând de el isteric.

— Nu! Dawson nu e mort! Am fi ştiut asta. Nu e mort, Daemon! Nu e!

Lane s-a ridicat în picioare, vizibil stânjenit, şi şi-a dres glasul.

— îmi pare rău.

în pieptul lui Daemon se acumula o presiune.

— Vreau să-l văd pe fratele meu.

— îmi pare rău, dar...

— Du-mă acum să văd trupul fratelui meu!

Vocea lui a zgâlţâit ferestrele şi oamenii, dar nu îi păsa.

— Jur că dacă nu mă duci...

Vaughn a făcut un pas în faţă.

— Trupul fratelui vostru şi al fetei au fost gestionate.

— *Gestionate...*

Nici măcar nu putea încheia propoziţia. L-a cuprins un val de greaţă. Gestionate... ca nişte gunoaie de care trebuie să te debarasezi.

— Ieşiţi afară!

— Daemon, a spus Lane. Sincer, ne pare...

— Ieşiţi. Afară! a urlat el.

Ofiţerii n-ar fi putut să iasă mai repede de-atât.

Duşumeaua de lemn a scârţâit sub picioarele lui şi s-

a înfundat până când un urlet sfâşietor i-a însoţit mişcarea. Casa s-a zguduit din temelii. Ferestrele au zăngănit. Fotografiile au căzut de pe pereţi şi s-au spart pe podeaua care se cutremura. Mobilele s-au răsturnat prin toată casa, au căzut toate

lucrurile. Nu îi păsa. Va distruge totul. Nu mai avea nimic fără fratele lui... *Dee.* O, Doamne! Dee.

A dat să se ducă spre sora lui, dar a constatat că picioarele nu îl ascultă. S-a oprit şi s-a încovoiat când a simţit durerea care îl izbeşte în stomac precum un val adevărat. Nu fratele lui! Chiar nu putea să înţeleagă ce se întâmplase. Nu te trezeşti şi totul e normal, doar ca în câteva secunde viaţa ta să fie distrusă.

— Te rog, nu! a şoptit Dee. Nu, nu, nu!

Ştia că trebuie să se adune, pentru sora lui, dar în el se strângea un ciclon. Nu putea să se gândească decât la ziua aceea, în bucătărie. El, îmbrăţişându-l pe Dawson – nu avea cum să fie ultima oară când îl îmbrăţişase. Nu – imposibil!

Şi-a răscolit creierul. Când îl văzuse ultima oară pe Dawson? Ieri? Mânca un castron cu cereale. Froot Loops. Râdea. Era fericit.

Ultima oară căpăta acum un cu totul alt sens.

A ridicat privirea şi a văzut-o pe Dee ca prin ceaţă. Fie îşi pierdea ea controlul, fie şi-l pierdea el. Mai plânsese vreodată până acum? Nu-şi amintea.

Ea a părut că se clatină şi el s-a repezit s-o prindă înainte să cadă, dar apoi s-au prăbuşit amândoi pe podea, îmbrăţişaţi. A întors capul spre tavan şi a scos un urlet nepământean, care a spart cu siguranţă bariera sunetului şi a zguduit din nou casa. Geamurile au zăngănit şi de data asta s-au spart. Ploaia de cioburi

care a urmat s-a auzit ca un ropot îndepărtat de aplauze.

După care s-au auzit hohotele lui Dee. Hohote sfâşietoare îi zguduiau trupul slăbuţ şi îl cutremurau pe el. Sunetele acelea îi zdrobeau inima. Ea îşi schimba forma cu intermitenţe, doborâtă în braţele lui.

Dawson nu avea să se mai întoarcă. Fratele lui nu avea să mai intre pe uşa aceea. Nu vor mai exista maratoane cu *Ghost*

Investigator. Nu avea să se mai certe în glumă cu Dee, în legătură cu cine mâncase ultima îngheţată. Şi *nu* aveau să se mai certe pentru fata aceea.

Fata aceea…

Dawson o aprinsese ca pe un far – iar asta îi condusese pe arumi direct la el. Era unica explicaţie. Stâncile îi protejau şi în Moorefield. Arumul trebuie s-o fi văzut pe Bethany…

Niciodată nu îi urâse pe oameni cum îi ura în clipa aceea.

Durerea şi furia îl sfâşiau, iar lumina lui ardea acum alb-roşiatic. Lacrimile lui Dee se scurgeau prin legătura lor, refuzul ei şoptit se repeta întruna, şi, Dumnezeule, şi-ar fi dat viaţa în clipa aceea să-i ia durerea şi suferinţa.

Şi să schimbe câteva dintre lucrurile pe care i le spusese fratelui său ultima oară. O s-o *ucizi pe fata aia.* De ce nu îi spusese că îl iubeşte? Nu. Ii spusese, în schimb, *asta.* Durerea i-a cuprins sufletul, înfigându-se adânc în el, ca un cuţit cu lama zimţată şi încinsă.

I-a căzut capul pe umărul surorii lui şi a închis ochii. Lacrimile tot s-au strecurat printre pleoape şi s-au scurs fierbinţi pe obrajii acum strălucitori. Lumina licărea în sufragerie, conturând umbra ciudată a celor două siluete care stăteau strâns îmbrăţişate pe jos.

Dawson murise din cauza lui – pentru că nu îl prevenise îndeajuns, pentru că nu pusese punct relaţiei înainte de a scăpa de sub control. Era mort din cauza unei fiinţe umane. Şi era vina lui Daemon. Nu făcuse destul ca să-l oprească.

A strâns-o şi mai tare pe sora lui – ultimul membru al

familiei sale – şi a jurat că niciodată. Niciodată nu va mai permite unei fiinţe umane să-i pună familia în pericol. Niciodată.

Nu îşi va pierde şi sora, indiferent *ce* ar fi nevoit să facă pentru a o proteja.

MULŢUMIRI

Mai întâi, vreau să mulţumesc minunatei echipe de la Entangled Teen! Mulţumiri speciale pentru Liz Pelletier şi talentului ei nebun de editare! îi mulţumesc lui Kevan Lyon, pentru că a fost întotdeauna un agent fantastic! Un uriaş mulţumesc pentru partenerii mei din secţiunea crit/beta: Lesa, Julie, Carissa şi Cindy. Voi, fetelor, sunteţi cele patru fantastice. Nu aş fi putut face asta dacă nu m-ar fi susţinut familia şi prietenii.

Şi alte multe mulţumiri pentru Pepe şi Sztella, fiindcă sunt înnebunitor de sexy şi au făcut o copertă super.